

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII БРОЈ 1650

Гори Америка!?
Дан после

Осама Бин Ладен
Амерички бумеранг

Филип Стојановић:
Истина оружје
српских радикала

АМЏАД МИГАТИ
Публициста и новинар

У ЧЕМУ ЈЕ РАЗЛИКА

Београд, 1999. Њу Јорк, 2001.

РАТ ЗВЕЗДА

СРПСКА

БРОЈ 278
12. СЕПТЕМБАР 2001.
ЦЕНА 40
ДИНАРА

ЗА ИСТИНУ, ПРАВДУ И СЛОБОДУ

РЕЧ

Војислав Шешељ:
**САБЉОМ НА
ЂИНЂИЋЕВУ МАФИЈУ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

Број припремила
Јасна Олујић
Радовановић

**Техничко уређење
и компјутерски прелом**
Саша Радовановић

Лектор
Зорица Илић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево
Драгишић, Драгољуб
Стаменковић, Гордана
Поп-Лазуић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа
„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су
у Регистар средстава јавног инфо-
рмисања Министарства за инфо-
рмације под бројем 1104. од 5. јуна
1991. године

АКТУЕЛНО:

ДАН ПОСЛЕ

**Гори Америка - хоће
ли горети и свет 2**

**ИНТЕРВЈУ: Амџад Мигати
публициста и новинар**

РАТ ЗВЕЗДА 6

ШПИЈУНСКИ ЦЕНТРИ:

ПОРТРЕТ

НОКАУТИРАНИХ..... 13

ЛИЧНОСТ У ЦЕНТРУ

ПАЖЊЕ:

БИН ЛАДЕН АМЕРИЧКИ

БУМЕРАНГ..... 16

ИНТЕРВЈУ:

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ

ИСТИНА О КОСОВУ И МЕТОХИЈИ . 22

ИЗМИШЉЕНИ ИНТЕРВЈУ:

ЗОРАН БИНЂИЋ

„СВАКОГ ДАНА

СВЕ ВИШЕ ЈАЧАМ” 35

ШТА ШТАМПА ХРВАТСКА

ШТАМПА:

ПРИПРЕМА МУЏАХЕДИНА

ЗА ЦИХАД 56

ИЗ ДНЕВНИКА ЈЕДНЕ

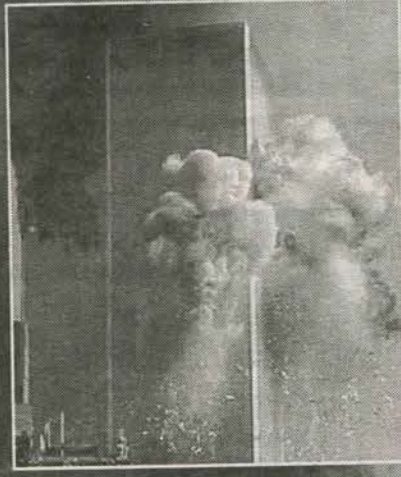
ДОМАТИЦЕ:

ГЛАСАО СИ ДОС,

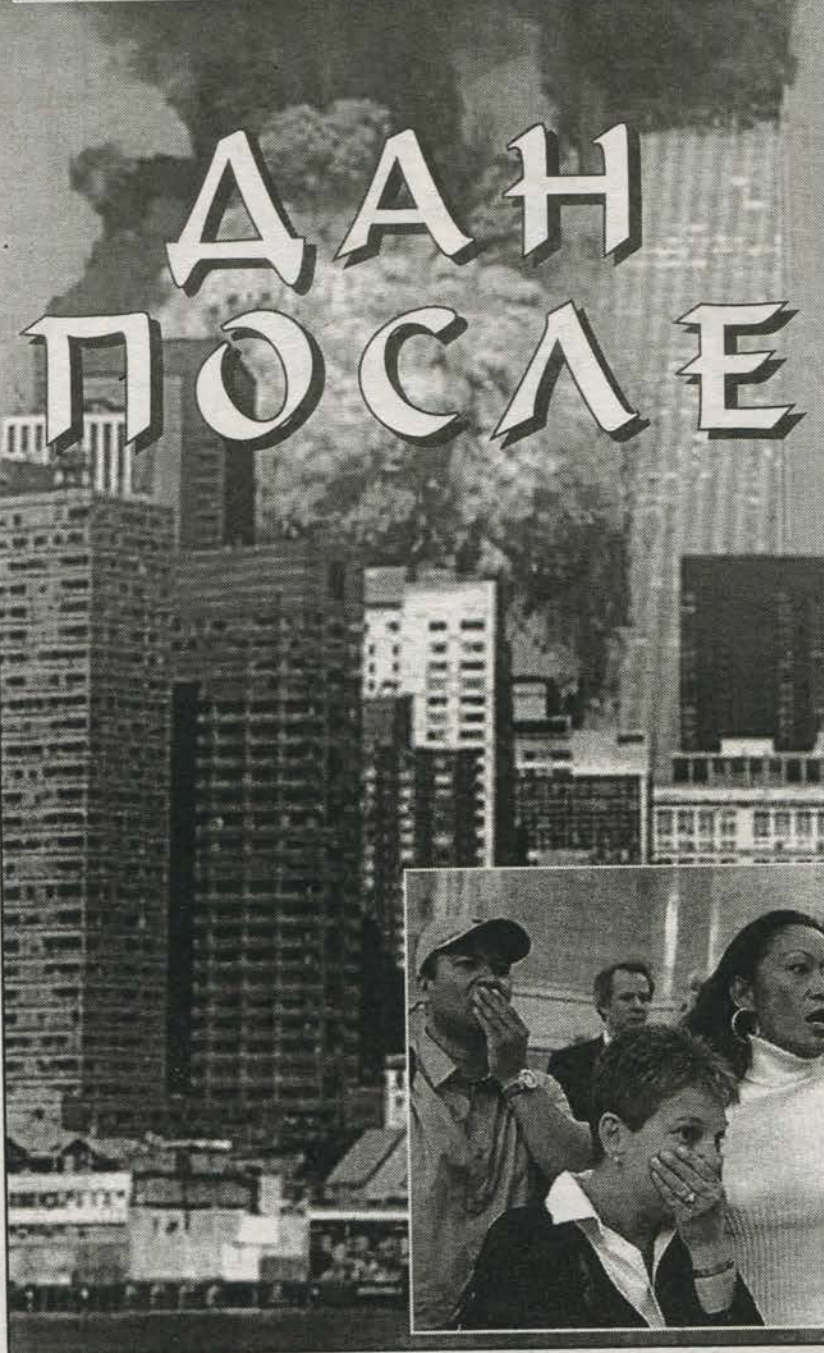
БУДИ ГЛАДАН И БОС 61

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

ДАН ПОСЛЕ

У историји човечанства, а посебно Америке, десило се нешто непредвиђено, али што је било реално очекивавши; оштрим цивилним авионима америчких авиокомпанија нападнути су америчко-свејски центри, жртве се броје у хиљадама, последице су несагледиве, а прави поремећаји се тек очекују. Сумња се да је овај, како га сви свејски медији називају, терористички акт извршила група исламских фундаменталиста окуљених око Осаме Бин Ладена, али за сада је све само на нивоу претпоставки.

Америка тврди да је у рату, само још да открије са ким...

Хоће ли амерички двојни аришни када је у питању тероризам на Балкану, над српским народом, или тероризам у Америци, над америчким, још једном показати своје лице и тако отворити нове сукобе, овог пута несагледивих размера, још увек је неизвесно, али постоје извесни упозоравајући наговештаји који стижу из Вашингтона...

Све озбиљније америчке претње да ће реаговати енергичном војном силом, а што су у прошлеке десет година показали да су кадри да ураде, могу у пошуности да униште све, јер ко гарантује да, као одговор на америчку силу, терористи неће кренути на хемијска и нуклеарна постројења Америке. Недодирљиви не постоје! Да ли нам предстоји нова Хирошима?

Политика глобализма, чији је идејни творац Америка, а самим тим и најватренији заговорник новог и савременог колонијализма, по природи ствари, има своје жестоке противнике, нарочито зато што је Америка своје глобалистичке циљеве, који се готово ни по чему не разликују од империјалистичких, врло често наметала на силу, а све под паролом „хуманости и демократије”. Дакле, светски полицајац, Америка, која је само до пре неколико дана важила за најмоћнију и најнедодирљивију светску силу у последњих неколико деценија, па чак и више од једног века, водила је искључиво освајачку, а добро закамoufliranу ратно-хушкачку политику, што је довело до тога да је у потпуности занемарила евентуалну одбрану и заштиту стварних националних интереса и то на америчком континенту. Стварност је по-

СУМРАК У ПЕНТАГОНУ

казала да понекад и оно што изгледа немогуће, ипак, може да се догоди.

Терористички или, како неки амерички државници, па чак и сам председник Буш, кажу, ратни удар на Америку догодио се 11. септембра, када су отети путнички авиони ударили у највише њујоршке зграде, популарне „близанце“, Светски трговачки центар, Министарство војске-Пентагон, и када је ауто-бомба експлодирао испред Стејтепартамента. Извесно је да ће ови догађаји имати далекосежне последице. Многе светске државне званичнике, који подржавају америчку глобалистичку тенденцију, уздрмало је и донекле упозорило ово „непредвиђено америчко јутро“, као што је и многим противницима америчке жандармерије, макар за тренутак, лакнуло, јер би Америка после свега морала да коригује своју спољну политику и да се позабави сопственим унутрашњим проблемима.

Све у свему, биланс „америчке несреће“ ће се тек сазнати, а за сада је само извесно да се број настрадалих људи мери хиљадама, а трошкови милијардама долара. Када се говори о овом светски актуелном догађају, можда није згорег подсећање да су пре неколико деценија, управо 11. септембра, Американци бомбардовали Хирошиму, а пре само неколико година, такође 11. септембра Републику Српску. Можда се управо зато многи питају; да ли је „ова америчка несрећа“ опомена природе, или можда, противтежа духовног над материјалним?!

Дакле, десило се оно што је до пре неколико дана, а поготову година, било незамисливо; јавно, пред очима читавог света показало се да је и Америка такође ломљива; и то баш тамо где нико није очекивао. Неко кога светски званичници, а заговорници глобализма, називају терористом, показао је како то изгледа „бранили“ националне интересе у некој другој земљи, и то ни мање ни више него у Америци. Сада је већ сасвим поуздана и проверена информација да је 11. септембра 2001. године отето неколико цивилних авиона у којима су се налазили путници за различите дестинације (амерички медији тврде да је отето 11. авиона, а ову

информацију још нико од званичних власти није демантовао), два отета авиона ударила су у највише њујоршке зграде (110 спратова), популарне „близанце“, који су до тог дана симболизовали америчку светску финансијску надмоћ, затим на Министарство одбране-Пентагон, што је опет војни симбол моћи и Стејтепартамент, који представља симбол политичке моћи. Дакле, сва три кључна симбола моћи, на којима је америчка администрација инсистирала, озбиљно су уздрмана. После 11. септембра и највећим политичким лаицима је јасно да више ништа неће бити као пре!

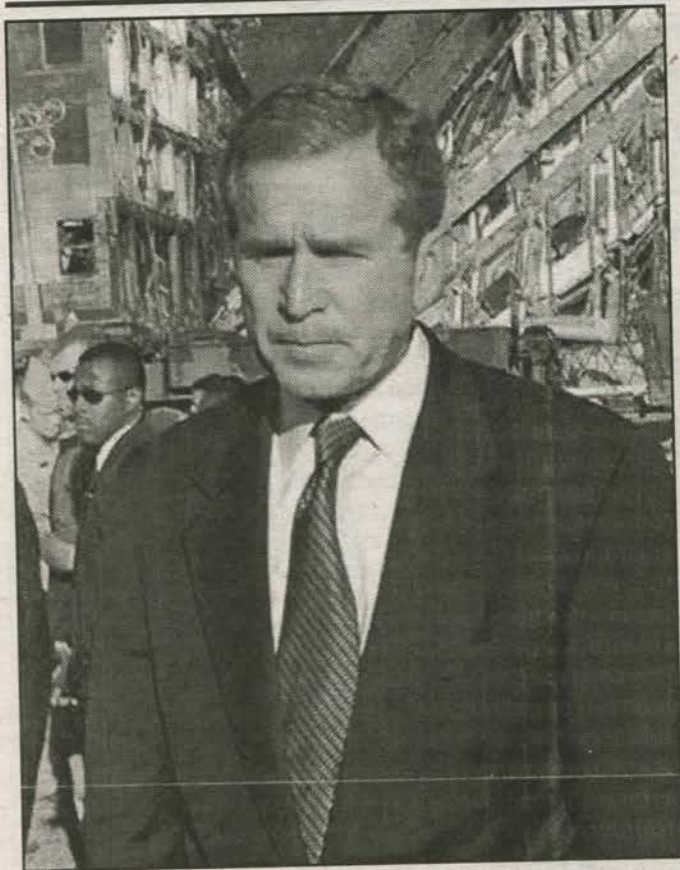
Шта се дешава у Америци, и ко се дрзнуо да на овај начин нападне највећу велесилу, питање је на које све светске тајне службе ових дана покушавају да пронађу одговор?!

Питање је ко је одлучио да своје „националне интересе“ штити на овако груб и, рекло би се, прилично упозоравајући начин, гађајући директно центар светске политичке моћи, Америку?! Да ли то још значи да тероризам изазива тероризам?!

Стара изрека: „Ко се мача лати, од мача и страда“, очигледно важи за све, па чак и за, до јуче недодирљиву Америку. Чињеница да због погрешне политике страдају невини, јесте страшна али није ништа ново, јер и други невини и недужни људи, такође, цивили широм земаљске кугле, страдали су због неких погрешних политика. Дакле, свака политика, погрешна или права, мада је данас тешко рећи, а није ни дозвољено, шта је права, а шта погрешна политика, за собом повлачи одређену одговорност и последице, што донекле подразумева и страдање цивила, па макар, баш онако како смо од Американца научили, који су страдање невиних и недужних грађана назвали „коллатералном штетом“.

Због неочекиваног напада на Америку, реално је очекивати промену слике света, јер Американци, једноставно нису у прилици да опросте обрушавање на њихове центре моћи, као ни буквално рушење зграда, али, ни мирис сагорелог људског меса, који се, како тврде извештачи CNN, и три дана после ове несреће ширио улица-

ма Менхетна. На потезу је америчка администрација, а пре свих, председник Буш. Каква ће одлука бити донета, за сада се само нагађа, али амерички ратни напад нико не искључује. На кога, то се још увек поуздано не зна, али нагађања, и поједине изјаве америчких представника власти, већ указују о коме је реч.

Амерички грађани су још увек успаничени и збуњени, страхују од нових ненаданих напада, рушења и страдања цивила. Живот је готово замро, и то не само у Њујорку и Вашингтону него у целој Америци.

Можда ће неке изгледати цинично и грубо, али таква је истина. Американци у својој „демократичности и хуманости“, силом прилика и ненадано, сада и на сопственој кожи могу да осете и виде, како изгледа сусрет са бомбашком стварношћу. Сусрет са бомбама, које су по америчкој процени појединим народима света требало да обезбеде „демократију и хуманост“, осим нападнутих народа, још нико није назвао тероризмом. Ако то није тероризам, како се онда другим речима зове америчко мешање у унутрашњу политику једне земље. Како изгледају америчке „демократске“ бомбе, које се не воде под појам тероризма, искусили су Вијетнам, Ирак и Савезна Република Југославија...

Ствари треба називати правим именом, па је сасвим логично и реално, овај напад назвати правим именом: супротстављање једној погрешној и накарадној америчкој политици глобализма са којом се многи не слажу. Само из тог разлога овај, како га многи називају, „терористички напад“ на Америку, не би требало да представља велико изненађење ни за америчку администрацију, али ни за све подржаваоце такве освајачке политике. Једна врста тероризма ствара други тероризам и круг се само проширује. Застрашујућа истина с којом би требало светски моћници што пре да се суоче, како би се на време спречиле све будуће „коллатералне штете“.

Како ствари стоје, сасвим је извесно да тероризам изазива тероризам, ситуација се мало закомпликовала и окренула. Сада су неименовани терористи, за које се претпоставља да припадају исламским фундаменталистима групе „Алкаида“, окупљене око Осаме Бин Ладена, убили хиљаде америчких цивила, и то само зато што се не слажу са убилачком и ратно-хушкачком политиком коју су водили Клинтон и данас Буш. Дакле, тврдње које лансирају CNN и већина светских медија, како је овај терористички напад, у суштини, напад на демократију, те самим тим и на амерички стил живота, није ништа друго него још једна замена теза, јер шта је онда био необјављени рат Савезној Републици Југославији. Зар напад организован од деветнаест најјачих земаља света, у суштини, није био напад на демократију, начин и стил српског живота, који су Срби (и то већинском вољом народа) изабрали? Зар амерички напад на Ирак, такође није био напад на „један стил живота“?

У свим организованим нападима, а нарочито оним који су обележили крај двадесетог, па ево и почетак двадесет и првог века, препознаје се терористички начин размишљања, што подразумева и велики број цивилних жртава, само што у овом „америчком случају“ недостају портпароли терориста, који би свету „објаснили“ како страдање недужних цивила значи само-коллатералну штету, а број настрадалих цивила је за жаљење, али је, такође, и неизбежан. Ипак, изгледа да се америчкој влади, а ни народу, оваква објашњења не допадају, јер се по неписаном правилу туђа и лична страдања мере различитим прагом бола и саосећања. Заправо, да ли су невини настрадали српски или ирачки цивили другачији од америчких?! Између личног и туђег страдања, увек је теже лично, зато ми Срби и „разумемо“ данас Американце, јер су нама невинији наши настрадали цивили него њихови. На овом свету су успостављени двоструки морални аршини и то је оно што је данас, а захваљујући страдању америчких цивила, сасвим очигледно. Разлике и супротно-

сти за собом остављају дубоке трагове, а по правилу увек страда „неко други“... Савршена правила не постоје и зато би невини страдали цивили – „коллатерална штета“, увек требало да нам буду исто ранжирани, односно, праг бола би морао да буде идентичан и за наше, али и туђе страдање.

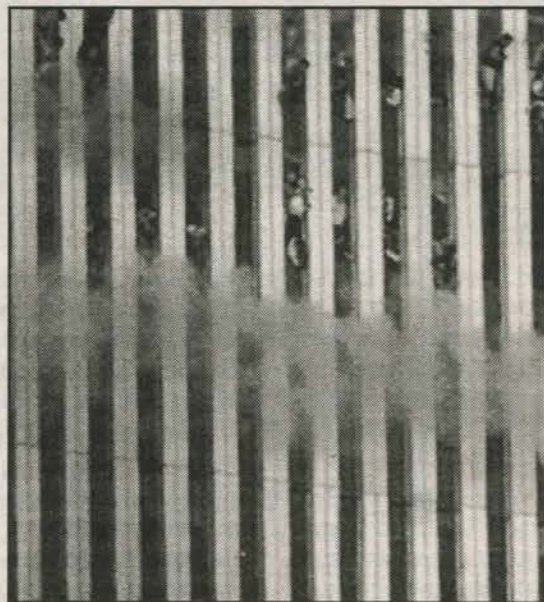
После првог шока америчке владе и народа, учестале су упозоравајуће изјаве, које се могу чути и од Буша; „... Америка је у рату“, што представља још једну америчку несмотреност која води у лудост, а затим провоцира осветнички напад, мада ни сам амерички председник, а посебно народ, још увек не знају са ким су у рату!? За сада су све сумње базиране искључиво на претпоставкама и евентуалним знацима, које би могле да указују на исламске фундаменталисте окупљене око Осама Бин Ладена, али званични докази, ни од једне тајне службе још нису пристигли у Белу кућу. Дакле, Америка је у рату-не зна са ким, али претпоставља. Ово је опасна тврдња, која може да изазове још крви и страдање недужних цивила, нову „коллатералну штету“.

Реално посматрано за заустављање антиамеричког тероризма неопходно је да и Вашингтон заустави сопствени државни тероризам. Ако се крене од претпоставке, како је сваки облик тероризма неоправдан и тиме неопростив, онда је сасвим извесна и чињеница: да тероризам изазива тероризам, а то увек изазива страдање невиних људских жртви. Дакле, умиру невини и то као „коллатерална штета“, а ко онда у таквом сулудом сукобу, какав ни Спилберг још није осмислио, побеђује ако као „коллатерална штета“ страдају сви цивили света? Каква би одговор и оправдање, у том случају, имали тероризам и одговор на њега, кључна је тема о којој би ових дана требало да размишљају америчка влада и народ, а не о претњама и „америчком енергичном узвраћању на тероризам“.

У евентуалном случају да Америка одговори на „терористичку рукавицу“, обзнаниће читавом свету (мада то већина већ зна) како између терориста и америчке владе и нема никакве разлике!

Извесно је да је над Америком још увек облак дима и цивилног страдања, да је народ у стању шока, родбина тражи преживеле, спасиоци покушавају да извуку оне који и после неколико дана испод обрушених зграда дају знаке живота, градске власти Њујорка, свакодневно наручују на хиљаде пластичних кеса у које пакују настрадале цивиле, али да ли вреди започињати нове сукобе, отворити нова жаришта, учествовати у новим „кола-

тералним штетама“, поготово ако се има на уму да је Осама Бин Ладен амерички ђак, рекло би се амерички производ. Створили су га Американци када је требало да се бори у Авганистану против совјета. Да ли зато што „амерички производ“ данас „једе“ своје творце трба уништити свет и кренути силом на Авганистан, што се ових дана по изјавама представника америчке владе може наслутити. Уосталом, Бин Ладен је само још увек хипотеза. Још увек не постоје званични докази да иза напада на Америку стоји Бин Ладен, све је само на нивоу претпоставки.

Извесно је да поруке пристигле америчком председнику и уопште Америци, са свих страна света, указују на солидарност и саосећање, али такође, у њима се наслућује да сви, а нарочито званичници Кине и Русије очекују и политичку мудрост Америке, а не одговор заснован на сили оружја.

Страх од нове Хирошиме, у случају унилатералне америчке акције, у потпуности је оправдан, и од тога страхује читав свет. Наиме, терористичком акцијом, било ко да стоји иза ње, Америци је показано да не постоје недодирљиви и зато би логично било да послата опомена, у којој су страдали цивили, буде озбиљно схваћена, јер су напади авиона били усмерени на центре америчке моћи, али исто тако могли су да буду усмерени на нуклеарна и хемијска постројења, што би изазвало небројано много жртава. Евентуални силовити одговор америчким бомбама могао би да испровоцира нове нападе на Америку и то баш на нуклеарна и хемијска постројења, а онда би се „коллатерална штета“ бројила у милионима страдалих цивила. Са друге стране, сасвим је извесно, ко год да стоји иза напада на Америку, показао је да је све могуће, као и то да је амерички одбрамбени штит рањив и пун шупљина, док је људски фактор, посматран кроз призму тајних светских служби, затајио мада је то готово немогуће. Дилема да ли је евентуално, нека тајна служба открила, вероватно дуго припреману терористичку акцију на центре америчке моћи, остаје тајна...

Десио се и Америци 11. септембар, „коллатерална штета“ и сасвим је јасно да више ништа неће бити као пре. Јасно је да је почетак двадесет првог века обележио један велики историјски догађај, који, нажалост, у случају немудре америчке одлуке, може да има несагледиво трагичне последице по читав свет.

Да ли нас чека „дан после“ питање је које смо, за сада, видели само на холивудској филмској траци и искрено се надамо да ће тако и остати!

РАТ ЗВЕЗДА

Каубојски начин на који Американци траже Бин Ладена, живог или мртвог, указује на неозбиљност и ароганцију. Такво понашање и изражавање не приличи председнику једне велике и моћне силе, што Америка свакако јесте. Објава крсташког рата у двадесет и првом веку, такође је неодмерена, неозбиљна и смешна. Буш је прво објавио верски рат, а онда је у следећем појављивању објаснио како је то била грешка, мислим да није била грешка већ намера

Амџад Мигати је рођен у Јордану, више од десет година живи и ради у Београду. Срећно је ожењен Српкињом, има троје деце, а читав свој живот Амџад је подредио новинарству. Оснивач је Југословенско-арапског прес центра. Мигати је главни и одговорни уредник билтена Југославија и арапски свет данас. Дакле, информација и то искључиво истинита, пренесена онако како морал и кодекс новинарства налажу, основна је путања које се Амџад Мигати држи. О арапском свету, навикама, религији и политици коју воде арапске земље, односно њихове владе, Мигати говори као добар познавалац тамошњих прилика, а још бољи аналитичар. Увек у центру збивања и дешавања, својим новинарским информацијама а аналитичким ставовима представља праву спону у састављању неспојивих делова специфичног светског политичког миљеа. Управо из тих разлога, ових дана, поразговарали смо са Мигатијем о политичко-терористичким дешавањима од 11. септембра, која би, како многи светски званичници предвиђају, могла много тога да промени. Да ли нам прети трећи светски рат, употреба нуклеарног и биохемијског наоружања, постоји ли разлика између државног и индивидуалног тероризма; ко је Осам бин Ладен; какву америчку акцију очекују Авганистанци, а како ће се у случају цихада понашати муслимански свет...

• **Колико ће дешавања из Њујорка и Вашингтона од 11. септембра променити слику света, и да ли је, та до перфекције добро изведена акција, иза које, по речима америчких званичника, „...стоји терористичка група Осам**

Бин Ладен”, у правом смислу речи највиши степен тероризма, како су је многи светски признати аналитичари окарактерисали?

– Сваком нормалном и здравом човеку мора да буде жао невиних људи, који изгубе живот из нечијег нехата, или што је још горе због нечијих лоших намера. У складу са тим човеку, напосто, мора да буде жао и америчких цивила који су страдали тог 11. септембра. Међутим, оно што се не сме губити из вида када се говори о скорашњој америчкој несрећи, јесте чињеница да су ти цивили, пре свега, страдали као жртве глобалних политичких интереса у којима је с

једне стране Америка, а са друге стране су амерички противници. С обзиром да је Америка последњих десетак, па и више година, врло често за провођење својих захтева и циљева користила њену јаку машинерију и оружје као једино средство комуникације, што такође подразумева убијање великог броја невиних и недужних људи, дакле, амерички народ би пре свега морао да схвати реалну чињеницу да је и њихова др

жава убијала невинне људе других држава, које се не слажу са америчком политиком. Значи, Американци, односно народ Америке, морао би да крене с тог полазишта пре него што почне с проглашавањем криваца. Треба ло би да им основно полазиште буде саткано од једног питања: зашто је већина земаља света против америчке политике. Против америчке политике је народ и оних земаља чије владе подржавају америчку политику, у томе треба тражити одговор за 11. септембар. По мом мишље-

њу, ово би могао бити почетак четвртог светског рата, јер сматрам да је период хладног рата био трећи светски рат, у коме су Сједињене Америчке Државе победиле. Међутим, Америка не може себе сматрати апсолутним победником, а што је она радила свих ових година, и у томе је њена трагедија. Она јесте најмоћнија у војно-политичком погледу, али у економском, није, а економија, ипак, диктира утицај у свету.

Америка је током последњих десетак, и више година, била толико аргументна да је хтела на нов начин да окупира цео свет. Сваког ко се супротставио, или се није слагао са таквом политиком Америке, она је покушала да уништи, то је био један од основних узрока-разлика, како између противника, тако и између савезника.

Дакле, ово што се десило Америци треба посматрати као четврти светски рат, а главни актери и организатори морају да се траже, пре свега, међу високим обавештајним службама неких великих земаља. По мом дубоком уверењу, а и анализама које раде светски признати аналитичари, ни једна мала и несрећна земља није могла да организује тако савршен ударац Америци, а камоли мала организација, или некаква мала терористичка група. Мислим да не би више уопште требало постављати питање, ко је извршила самог тог чина отимања цивилних авиона и ударања у центре америчке моћи. Могу то да буду неке присталице Бин Ладена, или нека друга терористичка група. Као дугогодишњи демонстратори светске моћи, Американци би морали да знају да над таквим малим групама огроман утицај имају велике и моћне тајне службе. Као такве, те тајне службе могле су да ангажују те групе, које су под њиховом контролом, и да те групе и не знају за шта су ангажоване.

• Који су то интереси великих сила, поготово ако се зна да су све велике силе, наклонене америчкој глобализацији света, и зашто би уопште велике силе и њихове тајне службе организовале мале групе као извршиоце, када се претпоставља да би то њихове моћне службе можда боље урадиле?

— Једно је сасвим сигурно, има много оних који су против актуелне трке у наоружању, у виду ракетног штита, који се може схватити као евентуални „рат звезда“. Можда су они хтели да докажу Американцима да њихова безбедност с ракетним штитом није већа и сигурнија, јер су слаби и крхки, неотпорни на унутрашње ударе. Уосталом, као и свака земља, евентуални су само облици тих удараца, а неотпорност је загарантована. На пример, Израел би од ове америчке трагедије могао да има велику корист, која би се одразила кроз окретање Америке и читавог света против арапског света и донекле муслимана. Тај сукоб цивилизација огледао би се, пре свега, кроз реакције источне и западне хришћанске цивилизације, па можда и југоисточне цивилизације-будизма и неких других, који би могли да дођу у сукоб са исламом. На тај начин међусобна досадашња сарадња између ових цивилизација би ослабила, а сукоб би се касније, на пример, наставао између ислама и будизма и парахизма у Инди-

ји, а као „спаситељи“ појавили би се Американци, односно представници западних цивилизација. Још само да не заборавим да споменем како је на сличан начин прављен сукоб између ислама и православља, тај сукоб још увек траје. Озбиљни и стручни, светски признати аналитичари се слажу како је то управо Америка урадила, да би се појавила у улози миротворца. Још једна, евентуално заинтересована група, која би могла да стоји иза ових последњих дешавања у Америци, могла би да буде нека унутрашња струја америчке администрације, такозвани „голубови“.

Сви знају за две јаке и моћне струје унутар америчке администрације: голубове и јастребове. Таквим ударцем, на пример, „голубови“ би желели да докажу како заптитни ракетни штити није тако повољан, и зашто би народ због њега толико трпео. Са друге стране, „јастребови“ желе да доминирају светом кроз ово што се дешава данас.

• Које су могуће последице будућих америчких одлука, које би се могле одразити на читав свет?

— Извесно је да постоје три могућности и да све три зависе од Америке. Ако би Американци били разумни, схватили би да свака оружана агресија води у четврти светски рат, што у принципу никоме не би одговарало.

Зато би најбоље било када би Американци схватили да је једино право и безболно решење да деле интересне сфере са великим силама света, а од тога би имале користи и средње и мале земље, јер би између тих великих и моћних сила могли да пронађу и остваре своје интересе. Међутим, уколико се Американци не буду руководили разумом, као што су то чинили током последњих година, а на шта, по свој прилици, овог тренутка указују све изјаве америчких званичника, ући ће у један већи сукоб са читавим светом, који ће имати страшне и несавладиве последице. Без обзира на све данашње приче како ће већина великих земаља подржати све америч-

ке одлуке, ојачаће се циклус тероризма и то кроз организовани државни тероризам, тако ће и Америка, а и цео свет са њом ући у зачарани круг, који ће стално мењати облик. Када се говори о једном тероризму који изазива други тероризам не сме се сметнути с ума ни могућност хемијског, биолошког, микробиолошког, па чак ни могућност ограниченог атомског рата, који може да буде изведен чак и унутар саме Америке! Све то, изазвало би много већу трагедију.

• **Зашто сматрате да Америка има интерес да нападне исламски свет, ако смо до сада, што се из праксе да закључити, могли да се уверимо како је та иста Америка у политичком и војном смислу подржавала исламски свет?**

– То је једна врло специфична ситуација и, као таква, захтева детаљно и прецизно објашњење. Америка је одавно планирала да уништи сваку потенцијалну силу, која би могла да предводи културно-идеолошке противнике глобализације света. Ислам, као вера, без обзира на одређени степен контрадикторности који носи у себи, ипак пропагира мир и толеранцију, међусобно верско уважавање и поштовање. Исламисти су, дакле, свуда у свету живели у миру и толеранцији. Узмите на пример бившу Југославију, и муслимани и католици и православци су живели сасвим нормално и у толеранцији, док се као моћна сила није појавила Америка.

Паника у Белој кући

• **Како је онда дошло до појаве екстремног исламизма?**

– Читав тај вид екстремног исламизма закуван је у западној кухиње, пре свих, Велика Британија је у томе дала свој велики допринос, још 1940. године, када су муслимане навели да се боре против арапског уједињавања. Била је то борба панисламизма против панарабизма, другим речима, сукобили су се верски и национални интереси Арапа, и на тај начин је спречено уједињавање арапских земаља. Као што сам рекао, Велика Британија је то међу првима покушала. Међутим, на срећу, тој није пошло за руком, јер је тада живео велики национални вођа Насер, који је победио тај исламски екстремизам, и Британци свој наум тада нису остварили. Међутим, када је крајем осамдесетих година отворен сукоб између СССР и Авганистана, Американци су, у циљу остварења својих интереса, почели максимално да искоришћавају тај ислам као екстремни начин борбе против њихових непријатеља. Американци су из сопствених интереса победе над Совјетским Савезом, створили Бин Ладена. Они су га у својим америчким војним центрима обучавали за герилску и терористичку борбу, и не само то, они су њему и његовој организацији и материјално помагали. Дакле, ако је неко од Бин Ладена створио терористу, онда су то свакако Американци. Међутим, то је била борба кратког даха, Бин Ладен је и после Совјетског Савеза наставио да се бори за исте циљеве; борба исламских земаља против утицаја доминације страних сила, пре свега Америке. Међутим, Американци то нису дозволили.

„Ми смо у рају”, рекао је Џорџ Буш указујући на Осаму Бин Ладена као главног кривца за напад на САД. „Ако он мисли да може да се сакрије и побегне од САД-а и наших савезника, вара се”, рекао је Џорџ Буш

У крајњем случају, ако погледамо било који екстремни муслимански покрет у свету, видећемо да иза њих, најжалост, стоје моћне западне обавештајне службе, поготову ЦИА. Дакле, сасвим је јасно да они екстремним муслиманским покретима помажу само до тренутка док им ови требају, али када се муслимански екстремисти отму америчкој контроли, онда их Американци проглашавају државним непријатељима, терористима и слично.

Слика која је, путем америчких медија, годинама стварана о исламу, има само један циљ; да се исламски свет покаже као назадан и ненапредан, забрањен и заглављен у доктринама и правилима средњег века, као да је затуцаност и цивилизацијско назадовање нешто што ислам аутоматски подразумева. Међутим, истина је сасвим другачија. Ислам, као и свака вера, жели и тежи напретку човечанства, напретку људи на земљи и на небу.

Када се говори о двоструком односу Америке према исламском свету, неопходно је поменути како су Американци користили изманипулисани екстремни исламски свет као вид борбе против америчких непријатеља, а они (Американци) су у исто време против неекстремних муслимана у њиховим матичним државама, као што је на пример случај са Ираком или Палестином, када јевреји, ционисти, који су и званично окупирали територију Палестине, према досадашњој резолуцији Савета безбедности, убијају нејужне људе, а Америка чак и отворено подржава тај вид окупације.

• **Све време говоримо о тероризму, па би било занимљиво да нам кажете, колико су истините теорије да један тероризам ствара и изазива други тероризам, шта је државни, а шта организовани тероризам и како бисте ви дефинисали тероризам?**

– Још увек се светски аналитичари и научници нису договорили око тога шта је тероризам и како би гласила његова дефиниција. Међутим, морамо да будемо реални. Сваки екстремизам, који се испољава кроз више или мање индивидуалне терористичке акције, „кува” се у кухињама обавештајних служби великих западних сила, и то само са једним циљем да тај екстремизам буде употребљен против остваривања циљева других великих сила. Дакле, индивидуални терористи, макар били организовани и кроз некакве организације, искоришћени су као инструмент у рукама моћних обавештајних служби света. Народ и личност, односно организације, које прихватају тај наметнути, вешто пробуђени екстремизам, нарочито су само желеле да се освете због неке нанете неправ-

де. То је у ствари изворни мотив и срж такозваног индивидуалног тероризма.

Међутим, нико не поставља питање да ли је опаснији тај вид тероризма који врши нека групација због неке, по њиховом мишљењу неправде, макар да то и стварно није тако, или тероризам који врши држава, што се просто зове државни тероризам. Такав вид државног тероризма врше Сједињене Америчке Државе, сви знају, јер је то ноторна чињеница да Сједињене Америчке Државе кад год хоће, било где на свету, било коју независну државу нападају, убијају људе као одговор на такву врсту тероризма јавља се други тероризам, индивидуални. Не знам да ли се сећате шта су Американци урадили Либији?! Дакле, без обзира на било које међународне норме, Американци су сматрали да су Либијци одговорни за терористички напад на неки диско клуб у Немачкој, бомбардовали су Либију и том приликом највише је убијено недужних цивила! Како онда, за тај од државе организован чин, неко може да каже да није тероризам, а када екстремни појединац, или неколико њих, изврше неки атентат, или подментну бомбу, онда је то терористички чин. Пазите, тамо је у питању државни, а у другом случају индивидуални тероризам, у суштини, између њих нема разлике, јер увек страдају цивили. Међутим, државни тероризам је опаснији и као такав има далекосежније последице по читаво друштво, ако хоћете и цео свет.

Видите, малопре, када сам говорио о томе шта се дешава у Израелу, сваког дана гину недужни палестински цивили, Израелци уништавају и руше зграде, биљни свет, а они су званично, под патронатом ЦИЕ окупирани један део Палестине и тако прекршили резолуцију Савета безбедности. Израел је обавезан да поштује донету резолуцију, али они је свакодневно крше и врше терор над становницима Палестине. Ко каже да то није тероризам? Свесно и намерно се врши замена теза као што су борба за ослобођење од окупатора и тероризам у корист великих сила Запада.

Када смо код Израела, не сме се заборавити ни то да је напао Либан и такође, окупирала један део територије. Када су се Либанци борили против израелских окупатора и постигли одређене резултате, кроз различите видове отпора, укључујући и Хезбулах, Израелци, а уз помоћ Америке, проглашавају Хезбулах терористичком организацијом, што је апсурд, јер је Израел тај који је окупирала део либанске територије. Израелски војници ивршили су масакр у Кани на југу Либије и то када су цивили побегли од израелског бомбардовања у базу Уједињених нација, што је Бутрос Гали у свом извештају и званично потврдио, нагласивши како су израелске снаге намерно гађале ракетама ту базу, како би убили цивиле. Шта је то, него тероризам. Међутим, о томе нико не прича као о тероризму, зашто?!

Говорећи и задржавајући се на Израелу, неизбежно је и подсећање на то ко је израелски премијер Ариел Шарон. Целом свету је познато да је он вршио масакр над Палестинцима у Либану, када су окупирани Либан све до Бејрута. Чак га је и његова влада тада позвала на одговорност, и он није терориста, а Бин Ладен, који се, вероватно, по свом унутрашње-религијском убеђењу бори за остваривање својих циљева, који су по њему исправни, јесте терориста.

Зашто је Бин Ладен терориста, а Шарон, није?!

Бин Ладен нигде није окупирала ниједну територију, Шарон јесте. Бин Ладен није први напао Америку, него је Америка напала непосредно њега, јер је Америка напала на његов, исламски свет: Ирак, Палестину, Авганистан, Судан... Дакле, то је оно питање, које треба да се постави ако желимо да дефинишемо тероризам.

Једно је сасвим јасно. Ако велике и моћне државе наставе да подржавају и подгревају америчку ароганцију и даље, па они наставе да ударају на земље које им се супротстављају мирним путем, штитећи своју независност и државност, онда ништа друго и не могу да очекују него да се у тим државама, односно њеним житељима јавља потреба за осветом.

• **Шта је у суштини, та освета, да ли је то тероризам?**

–Та освета је за немоћне одбрана, јер индивидуалци, или мале организације не могу да одбране своју земљу и заштите њене интересе на други начин од великих и моћних, који користе крстареће ракете и авионе, које не може ни да види, а камо ли да их стигне. Онда они морају, нажалост, да се бране, тако што ударају на такав начин да страдају цивили, јер су и њихови цивили, такође били жртве!

Погледајте само колико је Америка убила недужних људи на овом свету, ако би сви они, који су погођени таквом америчком самовољом, осетили потребу за осветом, направило би се свашта. Међутим, ако нису организовани и немају помоћ неке велике стране силе, онда

не могу да се освете Америци зато што им је убила велики број недужних цивила. Онда свој револт, који прераста у освету, могу да спроведу само на ограничен, индивидуалан начин.

• **Да ли онда, по вашем мишљењу, и НАТО напад на Савезну Републику Југославију спада у државни тероризам Америке, а посебно ако се има у виду чињеница да оно што су тада урадили, ниједном нису назвали правим именом – ратом?**

–То је класичан тероризам велике силе, како би што успешније спровела своју доминацију у некој земљи, у овом случају реч је о Савезној Републици Југославији. Био је то необјављени рат, без резолуције Уједињених нација и оно најосновније, а што је занимљиво за нашу данашњу причу, ако погледамо структуру онога што је уништено током тог рата у Југославији, приметимо да

УТВ емисији „Време питања”, у четвртак 13. 9. 2001. увече, бивши амерички амбасадор у Великој Британији, Филип Лајдер доведен је скоро до суза када је публика у студију његове покушаје да изрази жалост због најада дочекала – аништи америчким узвицима, преноси Танјуг

Испраћај погинулих у РТС-у за време НАТО агресије?

су највише уништени цивилни објекти, а највише су страдали недужни људи, а посебно деца. Са друге стране, шта значи колетерална грешка? То је најкласичнији вид за оправдање тероризма, у крајњем случају и доказало се; како је више таквих намерних „грешака“ било у изобиљу, најочљивије је било у случају намерног бомбардовања шиптарских избеглица. Замислите само тог цинизма, они који су, као „бранили“ шиптарске интересе, они су их и бомбардовали. Бомбардовали су их да се не би вратили. Дакле, и на примеру Југославије, сасвим је јасно да Американци спроводе, своје циљеве путем најарогантнијег тероризма и, наравно, сопствену пропагандну машинерију усмеравају онако како одговара њиховим интересима.

Хтео бих да истакнем још једну врло важну и битну ствар. На пример, Американци нападају исламски тероризам, као акцију која има искључиво верске елементе. Чудно је, јер такве акције које у себи садрже верске елементе на којима се темеље поједини сукоби, нису познати и стриктно везани само за муслимане, јер на Западу има још флагрантнијих ствари, на пример борба између католика и протестаната у Ирској. Значи и у Ирској се сваки дан дешава све и свашта, зашто тамо није тероризам, и то није хришћанско-протестантски рат, а када су у питању муслимани, онда је реч о екстремном исламизму, који је по њиховом мишљењу, тероризам. Има ту нечег другог у позадини, а то ћу најбоље илустровати наредном причом. Сећате се када је уништен неки тржни центар у Оклахоми. Америчка влада је одмах за то окривила муслимане, после се испоставило да је то урадио неки Американац, што ће рећи да то није имало везе ни са нацијом ни са вером. Поставља се питање зашто онда када нешто прогласе тероризмом, Американци стављају акценат на вероисповест и нацију, пракса је показала да то није тако?! Зато што, желе сигурно да доминирају над том нацијом и том вером, па онда на тај начин праве пропагандну кампању, како би људи и цео свет оправдали њихова нечасна дела, која врло брзо уследе после такве медијске кампање, која у потпуности сатанизује поједине народе.

Једно је сасвим сигурно ниједна вера на свету не оправдава убијање недужних људи, ни кроз индивидуални, а ни кроз државни тероризам. Међутим, много је већа државна од индивидуалне одговорности. Још нешто, ако хоћемо сви да се успешно изборимо против такозваног тероризма, онда треба да погледамо који су то социјални и економски призвучи тероризма, политички мотив тероризма, да пронађемо праведно решење у спречавању тероризма. Јер, од памтивека, од кад је човек постао свесно биће, изражена је човекова борба за остваривање социјалне правде. Нико ту насушну људску потребу није могао вековима да уништи, ни много веће и значајније империје од Америке! Данас постоји још већи и опаснији облик отпора код људи, јер Американци желе кроз свој систем глобализације да окупирају чак и људске мозгове. Какав ће отпор још пружати људи, Американци сами треба да се замисле над тим питањем и да од тога стра-

хују. По некаквим мојим проценама, буду ли Американци наставили да спроводе своју политику глобализације као до сада, отпор људи ће бити још опаснији и страшнији.

• Председник Сједињених Америчких Држава, Џорџ Буш (млађи), пре неки дан је потписао резолуцију којом се одобрава војна акција над Авганистаном, уколико талибани не испоруче Осама Бин Ладена до рока који су поставили Американци. Да ли то значи да свет улази у немирну фазу, која би могла да прерасте у светску катастрофу?

— То што Американци раде, у правном смислу је смешно, јер Бин Ладен је проглашен кривим, а нема никаквог доказа за то. То значи да је он крив док се не докаже супротно, што је глупост, јер је свако невин док му се не докаже кривица. Што се тиче Бушове изјаве дате првог дана, како је Америка у рату, док још кривица нису прогласили, озбиљни аналитичари је сматрају стратешки оправданом. Наиме, Бушову изјаву сви схватају на следећи начин, он је разумео послату поруку арогантној сили каква је Америка, дакле, неко упозорава на успостављање равнотеже са осталим великим светским силама. Међутим, сви даљи кораци, које је повлачила америчка влада су прилично неразумни. Пре свега каубојски на-

чин на који траже Бин Ладена, живог или мртвог, указују на неозбиљност и ароганцију. Такво понашање и изражавање не приличи председнику једне велике и моћне силе, што Америка свакако јесте. Објава крсташког рата у двадесет и првом веку, такође је неодмерена, неозбиљна и смешна. Дакле, прво је објавио верски рат, а онда је у следећем појављивању објаснио како је то била грешка, мислим да није била грешка већ намера. Трећа и свакако за Америку и њене интересе највећа грешка јесте објављивање борбе против тероризма. Одмах после ове изјаве, јавио се велики број светских државника, који су подржали ову Бушову изјаву. Међу тим државама, чији је списак за сада велики, које подржавају разноврне организације, веома је велики број држава у арапском свету. Шта значи тај велики списак? Сваку непослушну државу, Американци мисле кад тад да униште, а ја се не слажем с тим, заправо, не мислим тако. Они се варају, јер ће ланац пукнути, а антиамеричка осећања ће ојачати и кад букне, Америка ће бити готова! Америка ниједног тренутка не сме да заборави како у свету има веома мало пријатеља, међу народима, а владе које су присиљене да буду пријатељске, по природи ствари, не могу да буду трајни амерички пријатељи. Они су привремени, док живи тај страх од америчке моћи. Кад утихне тај страх и кад те данашње „пријатељске“ америчке владе виде да могу успешно да се супротставе америчкој моћи, баш као што је својевремено Савезна Република Југославија показала да може и има снаге да се супротстави у неравноправној борби против деветнаест најачих земаља света, као што се Ирак и дан данас супротставља јакој и моћној Америци... онда ће Америка почети да губи своје позиције, јер неће моћи вечито да ратује против целог света.

• **Значи амерички двојни аршини још увек важе. Међутим, у целој овој причи око америчке објаве рата тероризму, није јасна улога великих сила Европе?**

— По том питању аналитичари имају различито мишљење, један део аналитичара сматра да је британска политика јако опасна, јер стално гура Американце у опасне игре, како би је ослабили и уништили. Овог тренутка је то јасно свима. Британци с толико жара гурају Американце у овај рат да се ту по логици ствари, већ поставља знак питања. Што се Француза и Немаца тиче, они су јасно послали Америци свој знак, како би о свему требало размислити, пре него што донесу и објаве неку исхитрену одлуку. Међутим, не смемо да заборавимо како они имају интерес да угуше америчку ароганцију, како је она једина и највећа сила на свету, која диктира сва правила игре. Штавише, Француска обавештајна служба је јавно наговестила како је америчка обавештајна служба била толико арогантна да није прихватила упозорење, које је стигло из Француске, пре 11. септембра. У свему овоме, није занемарљива ни улога Русије, која је једина Американцима дала до знања да поседује доказни материјал против Бин Ладена, и она им је те доказе дала. Поставља се питање: одакле Русима ти докази и какав је интерес Русије? Сигурно је да су руски интереси још

већи него великих сила Западне Европе да се Американци смире и обуздају своју ароганцију и прихвате равноправну поделу сфера интереса између великих и моћних сила. Руси и Американци се стално гложе око Балкана покушавајући једни друге да избаце с ових балканских простора. За Русе је Балкана веома важно стратешко место, и сигурно је да око тога има разноразних игара и игрица, које се не објављују, али се наслућују. После тога, убрзо је оборен руски хеликоптер изнад Чеченије, у коме су погинула три генерала. То сигурно Чечени сами нису могли да ураде, имали су нечију помоћ. Све су то игре и игрице, које се морају имати у виду како би се читава ситуација што комплексније сагледала. Другим речима, Американци би из свега овога требало да науче добру лекцију. Фактички у том, већ објављеном рату Американци немају истинске пријатеље. Сви су против њих због њихове ароганције и константног демонстрирања силе. Уколико се догоди да не прихвате објективну стварност на прави начин, и не сагледају комплексност ситуације, летеће од једне до друге мочваре док се не удаве.

• Изгледа да верујете у то да ће Американци ипак, напаста Авганистан?

— То су они већ објавили и обавестили своје грађане да не иду у Авганистан и једну бившу совјетску републику, Јемен, јер њихова безбедност тамо није гарантована. То је само почетак. Међутим, једна ствар је остала нејасна, да ли они желе само да изврше ваздушне ударе или желе да окупирају тај део, јер уколико Американци у својој охолости желе да окупрају тај део, онда је то фактички објава рата Русији и Кини. Авганистан је суседна земља и Русије и Кине и стратешки интерес имају и једни

и други. У случају да тамо дођу Американци с циљем да тамо направе своје базе, то значи улазак у глобални сукоб. Уколико се Американци само ограниче на одређене ваздушне ударе, онда би то било само за унутрашње потребе, како би показали да је Америка још увек једина велика и моћна сила, која може свуда по свету да удара, а са друге стране, америчко јавно мњење би било умирено, а њихове жртве освећене. Све карте су отворене. Међутим, једно је сигурно исламски свет, и читав нормални

свет земаљске кугле, неће прихватити амерички удар на арапске земље. Расположење у арапском свету је толико антиамеричко, антиизраелско и антиционистичко, па би њихови стратешки интереси могли да доживе, најблаже речено, страшно јаке и непријатне ударце.

Друго, већ и западни аналитичари упозоравају Американце да не треба да ударају на Блиски исток, већ да приморају Израел да прихвати Резолуцију Савета безбедности и да се напokon створи та дуго очекивана независна палестинска држава. Такође, већина, инсистира на укидању бесмислених санкција Ираку, скоро све земље света, осим Британије и Америке то захтевају. Ако, уместо тога, Американци одлуче да ударе по Ираку, палестинској организацији која се бори за слободу и као таква не може да се сврста међу терористе, уосталом и Уједињене нације их сматрају борцима за ослобођење и Американци би морали та прихвате већ једном те међународно-правне чињенице. Такође, Американци помињу као кризне земље, што се тиче њихових евентуалних удара, још Јемен, Либан, Либију и све оне који имају супротно мишљење од америчких власти, онда би то била само флагрантна парада моћи, која ће суштински приказати само колико су они слаби.

George Tanet – CIA

Robert Mueller – FBI

Michael V. Hayden – NSA

ПОРТРЕТ НОКАУТИРАНИХ

Амерички обавештајни центри су, 11. септембра, доживели класичан нокаут, а биланс њихове неспособности данас Америка збраја у хиљадама мртвих и милијардама долара штете, али и пољуљаној светској надмоћи. Земља, која се тенденциозно наметала свету као бастион безбедности, нападнута је изнутра, а да при том, ниједна америчка шпијунска организација то није открила. Случајност подбачаја америчких, али и светских тајних служби, или нешто друго?!

Најважнија полуга и темељ важних државних послова јесте тајна политика и шпијунажа, шпијунажа као таква представља изузетно озбиљан и одговоран посао. Значај тајних служби за једну државу је огроман како у мирнодопским тако и у ратним условима. Интелектуалне и политичке способности тајних агената су неопходни предуслов за успешност рада једне тајне службе, односно једне државе. Као поткрепљење овој теорији, довољно је наговестити како су многи тајни агенти, током времена, догурали до значајних државних функција. Тако, на пример, постоје индиције да је Стаљин своју каријеру започео као тајни агент Коба, да је некадашњи израелски премијер Лицак Рабин био агент Мосада, а Џорџ Буш (старији) пре него што је постао председник Сједињених Америчких Држава водио је ЦИА и у исто време био је директор целе обавештајне заједнице САД.

После хладног рата, тајне обавештајне службе своју делатност окренуле су ка новим болестима

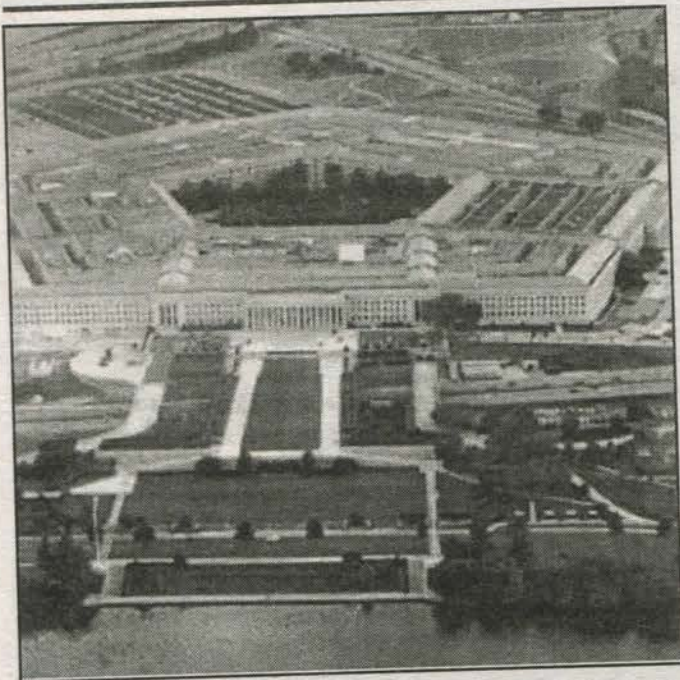
друштва, које би, по претпоставкама неких уважених аналитичара и научника, могле да униште целокупну цивилизацију.

У свету шпијунаже, америчке тајне службе наметнуле су се као најбезбедније и најмоћније. Међутим, после терористичких напада, који су се догодили у „срцу“ Америке, изгледа да је то био само привид и варка, која се највише осветила настрадалим недужним цивилима. Ко је за тај трагични подбачај крив, да ли само амерички центри шпијунаже, који су се више бавили индивидуалним, односно грађанским него државним тероризмом, или је можда у игри завера неких мање признатих и напредних светских тајних служби, које су ненадано, а ипак очекивано, одлучиле да преко подбачаја арогантне америчке обавештајне заједнице, влади Америке пошаљу абер упозорења, како су њена ароганција и осиноност близу црте, после које неће бити толеранције?!

За издржавање америчке обавештајне службе годишње се издваја преко тридесет милијарди долара, а

под њеним патронатом циркулише више од 100.000 људи, па је сасвим логична огорченост Американаца, по питању америчких шпијуна, који су само успешни изгледа на холивудским платнима. Сасвим је сигурно да читаво светско јавно мњење, када је реч о способности америчких обавештајаца, не може да се отргне утиску, како је ово највећа бламажа коју је могла да доживи америчка обавештајна заједница, поготову, ако се има у виду да је основни и најважнији задатак ове службе разоткривање и спречавање могућих терористичких акција.

Рушење највећих и најимпозантнијих зграда Менхетна, као и пламен горућег Пентагона, натерао је многе америчке, али и светске државнике, да се замисле над безбедоносном ситуацијом унутар самих држава. Кад је реч о терористичким акцијама у Америци, које су сасвим извесно пољуљале америчке центре моћи с објективном опасношћу изазивања још једног светског рата, који би могао имати несагледиве последице на читав свет, сви се у једном

слажу ову акцију није могла да изведе мала и лоше организована група људи, која се за ову акцију припремала само неколико дана. Дакле, иза акције, која у најбољем случају, а најблаже речено, може да утиче на равномерну и пропорционалну расподелу моћи великих сила света, или у најгорем случају, може да промени слику света, ипак стоји добро организована армија способних људи, што ће рећи, како треба избећи омиљену америчку фразу скинуту из лоших акционих филмова, како је у овој акцији реч о умном, по друштво, опасном болеснику, који је око себе окупио малу групу, још већих умоболника.

Упозоравајућа, а врло стварна и поражавајућа слика безбедности Америке, која је претендовала да се намтне као најбезбеднија земља света, јесте нешто са чиме амерички државници, ма колико им то било мрско, ипак морају да се сусретну. Главна кривица што ова смртоносна акција, која се одиграла 11. септембра у Њујорку и Вашингтону, иза које, по мишљењу и тврдњама многих, стоји Бин Ладен, а за шта не постоје апсолутни докази, лежи, пре свега, на неспособности тајних служби Америке!

Реално посматрано, за извођење овакве акције било је неопходно обезбедити значајну, односно импозантну финансијску суму. Са друге стране, извођачима ове акције била је неопходна и логистичка подршка неких светских моћника из сенке, затим, била им је потребна и одлична комуникација, која у кључном тренутку није смела да затаји, а очигледно је да није, и најважније, био је потребан велики број добро организованих и дисциплинованих људи, о чему се за сада, а како ствари стоје још дуго ће тако бити, само нагађа и то на нивоу шпекулација.

Дакле, шта се стварно о извођачима овог терористичког напада зна; или шта је америчка обавештајна заједница сазнала након трагедије, у којој су данак безбедности својим животима платили цивили, и шта је објавила видно уплашеним Американцима? Ништа, јер је и даље све на нивоу претпоставки и неаргументованих прозивки! Да ли је могуће да се такве ствари, ипак, дешавају и Америци?!

Из приложеног, нажалост, види се да је све могуће. Међутим, добри познаваоци прилика америчке шпијунске мреже, тврде како овај амерички шпијунски подбачај никога не би требало да чуди, јер су обавештајне агенције Америке у озбиљној кризи, из неких унутрашњих разлога. Централно место америчке обавештајне службе припада: Централној обавештајној агенцији-ЦИА; Националној агенцији за сигурност-НСА и федералној полицији познатој као Федерални биро за истраживање-ФБИ, која је уједно главна контраобавештајна агенција Сједињених Америчких Држава, што аутоматски подразумева право деловања против домаћих и страних шпијуна, чије су радње усмерене на угрожавање безбедности и државотворности САД.

Логично размишљање указује на чињеницу како је ФБИ служба која је у овом случају требало да заштити Америку од ове терористичке акције, што Федерални биро за истраживање није учинио, па самим тим и сноси највећи део кривице и одговорности. Ради боље слике о начину и раду ФБИ неопходно је напоменути како се ова организација не бави само сузбијањем контраобавештајних делатности, већ и борбом против криминала на федералном нивоу, што је, истини за вољу, његов основни посао.

После последњих дешавања на тлу Америке, када су слике порушених њујоршких небодера и горућег Пентагона обишле свет, морал ФБИ, прилично је доведен под знак питања, а његов кредибилитет тек би требало да се нађе на удару јавног мњења, али и америчких власти. Сасвим је извесно да последњих десетак година за ФБИ, „не цветају руже“ јер је пролазио кроз фазу недопустивих неуспеха. То је оно што сви знају, али о чему се невољно причало, како би се избегао гнев повређених и неспособних сујета, а уједно и пружило време одређеним америчким државницима да нешто поправе. Ипак, с данашње тачке гледишта, било би боље да се о томе размишљало и говорило јавно, много раније, јер би онда Америка, можда успела, да спасе хиљаде недужних цивила. У разноразним криминалистичким истрагама ФБИ је правио невиђене пропусте, што је указивало на неозбиљност и недораслост задацима.

Последња кап у чаши, која је сасвим сигурно у доброј мери пољуљала кредибилитет ФБИ, а у свим светским медијима пропраћена као најчитанија афера из стварног света шпијунске и контрашпијунске Америке, прелила је, када је у редовима овог Бироа откривен амерички контраобавештајца Роберт Хансен, који је последњих петнаест година био у служби Москве. Сумње у способност обавештајца ФБИ, после свега што се догодило, биле су оправдане!

Ударац на америчке центре моћи потпада под кривицу ФБИ, то није под знаком питања, али у тој кривици, ФБИ није усамљен. Наиме, Централна обавештајна служба, познатија као ЦИА има задатак да открива податке и антиамеричке групе које раде у иностранству. Дакле, ЦИА није ни у најви открила како нека антимаеричка група из иностранства планира да зада ударац америчким центрима моћи, те би, по природи ствари, морала да сноси много већу одговорност и кривицу од ФБИ. ЦИА је формирана после Другог светског рата, па је као младо обавештајно „чедо“ Америке доминирала обавештајном заједницом у сваком погледу, а посебно по питању буџета. По некаквом неписаном правилу, а наметнутом аутоматизму, директор ЦИА сматран је за шефа читаве америчке обавештајне службе.

Улога ЦИА у проамеричким ударима на исламске земље је огромна. Ако је ЦИА због тога, током седамдесетих година и била на злу гласу, ретко, или готово никада, није била јавно критикована. Средином седамдесетих дошло је до реорганизације унутар ЦИА, а том приликом је њен рад, по питању иностраног деловања, макар за широку јавност, мало сузбијен и ограничен. Мада, у стварности то нема много везе са истином, јер је ЦИА и даље настављала са својим иностраним деловањима, али на мало суптилнији начин. Привидно, ЦИА је у периоду с краја седамдесетих била окренута ка прикупљању обавештајних података о СССР и источноевропском блоку.

Највеће заслуге за пад Берлинског зида и комунизма у СССР управо припадају ЦИА, после чега је Русија постала амерички „партнер“. Оно што је још важно на-

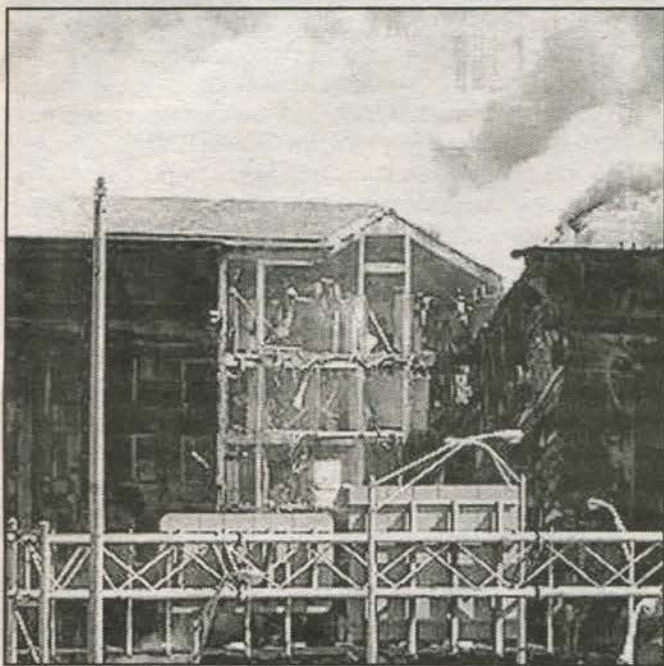

поменути, када се говори о том периоду рада ЦИА, јесте и чињеница како су агенти ЦИА, у периоду рата између СССР и Авганистана, у својим америчким центрима обучавали Осама Бин Ладена, за борбу против совјета, али, тада његово евентуално дејство по недужним цивилима нису схватили, а још мање проглашавали, тероризмом. Да ли се нешто у америчким главама од тада променило, ако јесте, питање је зашто? Дакле, Осама бин Ладен, терориста или не, ипак је дело једне од најмоћнијих америчких обавештајних служби.

Модеран и савремен вид америчке шпијунске мреже подразумева да се класичним шпијунским прикупљањем података постижу мањи ефекти, па је сходно томе, последњих тридесет година, америчка шпијунска служба усмеравана ка електронским средствима, што је, са друге стране, подразумевало много више новца и улагања у Националну агенцију за сигурност-НСА, која је врло брзо порасла и разгранала своје делатности ослоњене на електронику. Преко слушања телефонских разговора, анализе радарских сигнала, до савременог „контролисања“ света путем сателита и најмодернијег електронског шпијунирања, америчка обавештајна служба постајала је све сигурнија и арогантнија. Добронамерне примедбе и сугестије, није прихватала.

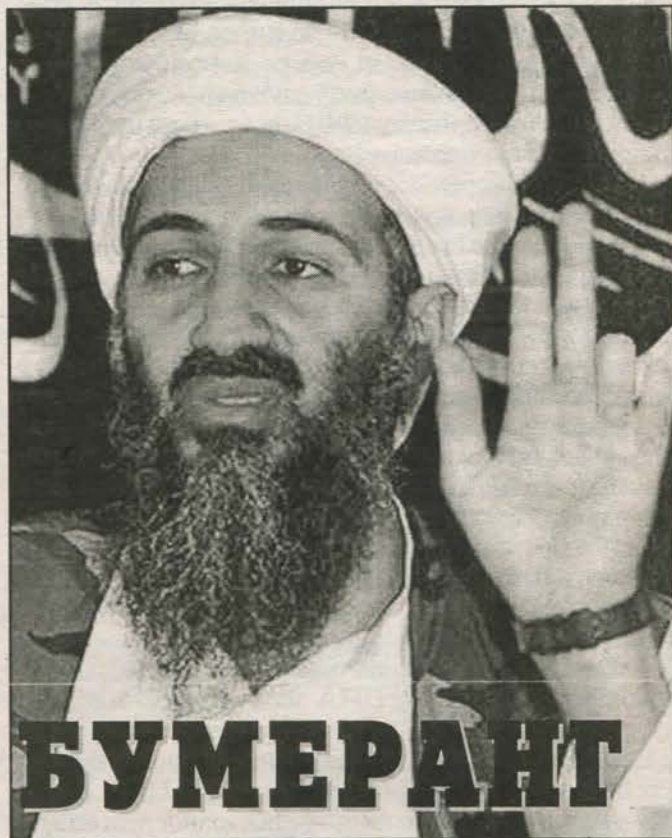
Слика светске комуникације из дана у дан се мењала и напредовала заједно са електронском технологијом, обичан свет могао је да успостави комуникацију путем Интернета, а читава мрежа мобилне телефоније, само је створила додатне проблеме и компликације, доскора недодирљивој и непогрешивој НСА, чија је електронска шпијунска мрежа постала пренатрпана подацима. Огроман број података које НСА прикупи, готово да ништа не значе и немају вредност, јер се не зна какве су стварне намере шпијунираних непријатеља САД. Да би се то дознало неопходне су информације са терена, од убачених агената, којих, по свој прилици, међу терористима који су ударили по америчким центрима моћи, ипак, није било!

Савршенство ипак не постоји, зар не?!

Да ли је Осама Бин Ладен највећи терориста, или само добар тајмер, муслиман из арапског света, који се против силе бори силом, сматрајући како је то једини начин остваривања нарушене правде?! Мишљења су подељена; за једне је он хладни терориста, а за друге, који смеју, или не смеју да кажу, херој. Било како било, Бин Ладен, терориста или херој, покренуо је лавину неизречених питања и сумњи типа; „Шта се оно, иза брда ваља”. На вама је да процените, ко је Осама Бин Ладен

БИН ЛАДЕН АМЕРИЧКИ БУМЕРАНТ

Отац Осама Бин Ладена звао се Мохамед. Почетком педесетих година доселио се из Јемена у Саудијску Арабију. Мохамед Бин Ладен имао је неколико жена и педесеторо деце. Осама Бин Ладен је седамнаесто дете и, како неки непоуздани и непроверени извори тврде, родила га је последња Мохамедова жена, коју је фамилија најмање уважавала. Многи психоаналитичари, који се данас, на стручан начин баве проучавањем психе Осама Бин Ладена, управо у тој чињеници пронале спону због које се Бин Ладен окренуо екстремном исламизму. Али, да ли је баш тако? Да ли се данашње Бин Ладеново терористичко деловање, под условом да га је било, може повезивати са таквим, ипак непоузданим и непровереним чињеницама. Ако и може, на основу чега и којих аргумената неко са сигурношћу може тврдити да је убијање људи искључиво повезано са верским екстремизмом.

По доласку у Саудијску Арабију, Мохамед Бин Ладен је створио велику и моћну породичну империју, и постао један од најбогатијих људи. Након смрти Мохамеда Бин Ладена, породична империја, под вођством велике породице, наставила је своју експанзију и успешно пословање, тако да су породична пословања Бин Ладенових разграната не само у Саудијској Арабији, већ и по осталим арапским земљама, али и на Западу. По неким непровереним изворима, у тим пословима породичног царства, Осама Бин Ладен има око 250 милиона долара!

Саудијска Арабија је међу првим арапским земљама која се приклонила америчкој жандарској политици. Једно од наметнутих америчких правила било је да се Саудијци дистанцирају од осталих арапских земаља, нарочито оних које не пристају на америчку контролу. Са друге стране, Америка је, захваљујући кредибилитету који

јој је пружила Саудијска Арабија, могла да тврди како се остале арапске земље супротстављају Америци само због затуцаности коју су, кад им је одговарало, проглашавали екстремним исламизмом. По свој прилици, таква у најмању руку американизована саудијска „клима” није одговарала Осама Бин Ладену.

Оно што му већина света замера, и то управо оног света који Бин Ладена „познаје” искључиво путем медијске слике, коју су, наравно, стварали Американци, јесте традиционални начин одевања. Наиме, добри познаваоци, тврде како се одева као припадник јеменског племена Хадрахи, затим за појасом врло често носи ритуални бодеж, управо онако како су то чинили његови преци. Да ли је поштовање традиције и национална самосвест толико опасно и моћно оружје у рукама Осама Бин Ладена, па га само на основу тога данас неко може проглашавати проблематичним верским фанатиком, и то тек почетком двадесет и првог века?!

Истини за вољу, Осама Бин Ладен никада није крио колико је неопходно познавање традиције како би се човек што успешније супротставио прекоокеанским глобалистичким насртајима и захтевима. Са друге стране, ако је и био религиознији од своје браће, то не значи да је био и екстремнији.

Познаници Бин Ладена, кажу како је његово интересовање за ислам почело, некако у време када је предузео његовог оца радило на рестаурацији џамија у Меки и Медини. Рекло би се како је то сасвим природно и нормално. Заиста и јесте.

Међутим, амерички медији су немилосрдни кад о некоме, или нечему, одлуче да промене слику. Онда и оно што би сваком човеку морало да буде основна светиња,

медјиски немилосрдници, преко ноћи, претварају у највећу ману.

Шта је истина у случају Осама Бин Ладена, нико са сигурношћу не може да тврди.

Од поузданих и проверених података о њему, зна се да је студирао економију и управљање предузећима на факултету „Краљ Абдул Азиз”. У време студентских дана, по причама, Бин Ладен се углавном кретао у кругу за који је био својствен арапски радикализам, што подразумева националну самосвет. Као човек из угледне и познате арапске милијардерске породице, а добар верник, Бин Ладен је био изузетно погодан за провођење америчког плана.

Наиме, Бин Ладеново кретање у интелектуалним муслиманско-арапским круговима, Американцима је отворило невероватне могућности за стварње спекулација и манипулативних игара, којима су америчке тајне службе, а нарочито ЦИА, увек биле склонене.

У тој почетној фази, Бин Ладен је био само играчка у рукама светских моћника. Колико је ове чињенице, данас, Бин Ладен свестан, није на нама да процењујемо. Извесно је да је америчка администрација у Бин Ладену, 1979. године, када је Совјетски Савез ушао у Авганистан, психолошким средствима, углавном заснованим на причама о верским доктринама, успела да пробуди исламски импулс, који је Бин Ладена, претходно обучаваног у ЦИА камповима, за герилску борбу, „одвео” у Авганистан. У екстремно-верском заносу, Бин Ладен је осећао како ради праву и непогрешиву ствар, као и већина непосредним и готово неприметним америчким подстицајем индоктринираних и преварених муслимана, који су били нешто сасвим друго од онога што би се могло назвати вер-

ским фанатизмом. Осама Бин Ладена су, сасвим свесно, на погрешно мишљење навели Американци, који су тада још увек били у хладном рату против СССР. Као образован, интелектуално и верски више него пријемчив муслиман, Бин Ладен је око себе почео да окупља мање образоване, а врло подане људе, чије је верско опредељење у појединим тренуцима озбиљно прелазило у екстремизам. Међутим, они, такви какви су били, и он, какав је америчким индоктринацијама готово вештачки створен, сјајно су се уклапали у америчке далекосежне планове. Људи су му сваког дана постајали све вернији. Нико од њих није био ни свестан, па чак ни Осама Бин Ладен, чији коефицијент интелигенције није занемарљив, колико су, тако заједно окупљени, били неопходни за будуће стварање светске слике терористе Осама Бин Ладена. Са ове временске даљине, то изгледа као далека прошлост, али од тада је прошло само двадесет две године. Истина, за историју је то мало, али за један људски живот проведени на земљи, то је доста времена.

Првих година у Авганистану, Бин Ладен се бавио углавном изградњом логора за избеглице и финансирањем логистичког деловања. Његов тадашњи рад био је везан за избегличке авганистанске логоре у Пакистану, који је, као добар сусед и верски брат, у том периоду примио велики број авганистанских избеглица. Средином осамдесетих сели се у Авганистан и почиње активно да се бави војно-инжењерским пословима. Ваљда је та борба муслимана, по њиховом мишљењу, подразумевала борбу у циљу одбране вере. Дакле, већина њих доживела је то као верску борбу. За чије циљеве, или још исправније речено, интересе су се борили муслимани арапских земаља у Авганистану, Осама Бин Ладену постало је јасно

тек после много времена. Ипак, у том, назовимо га авганистанском периоду, Осама Бин Ладен је, као богат човек, Американцима био сигурносна карика да ће и остали богаташи арапских земаља и сами финансирати рат који су доживљавали као одбрамбени. Они су, у суштини, били увучени у сукоб против СССР, само да би Америка преко муслимана, остварила своје циљеве, светску превласт. Најме, Американци су улазак СССР у Авганистан схватили као претњу, јер је постојала опасност да би могли у Пакистану да направе преврат и тако дођу чак до Индијског океана.

Уплашени тим сазнањем, Американци су одлучили да борбу муслимана у Авганистана максимално потпомогну, како материјално тако и оружјем, нарочито противваздушним ракетима. Међутим, то није била сва помоћ, Американци су још помагали тако што су њихови агенти ЦИА свакодневно обучавали авганистанске борце за вођење герилског рата, а што су нам касније демонстрирали преко холивудских филмова „Рамбо у наставцима“. Хладни рат између Америке и СССР, као и борбе вођене у Авганистану, на неприступачним теренима однео је много људских живота. Из тог периода Бин Ладеновог живота, као вечни белег, остала је рана од шрапнела.

Почетком деведесетих Бин Ладен се вратио у Саудијску Арабију, један кратак период посветио је породичним пословима, али и формирању хуманитарне организације намењене ветеранима авганистанског рата. Постоје индиције како је то била само успутна станица за одмор и опоравак на путу ка Босни, Чеченији, Сомалији...

Некако баш у тим раним деведесетим годинама, Бин Ладен је прозрео америчку игру с муслиманским светом, да је Саудијска Арабија прва међу арапским државама продала националне инетресе, а да је религија ислам била само моћно оружје у рукама најмоћније светске силе света Америке. Сумње Осама Бин Ладена потврдио је Заливски рат 1991. године, када је влада Саудијске Арабије поклекла пред америчким захтевом и дозволила улазак америчкој војсци, чији је примарни задатак био да покрене рат против Ирака. Оно са чиме Бин Ладен није могао да се помири јесте чињеница да су Американци успели исламске земље да нахушкају једне против других. То је био основни разлог због чега је јавно критиковао саудијску краљевску породицу.

Краљевска породица ову Бин Ладенову моралну пацку није могла да отрпи, и Бин Ладен је завршио у затвору. Породица га се, због блама и срамоте, јавно одрекла, а власти Саудијске Арабије, некако баш у исто време, одзеле су му држављанство. Осама Бин Ладен у затвору није променио своје мишљење, и даље је остао велики противник сукобљавања арапских земаља по америчком рецепту. По изласку из затвора, сва пажња Бин Ладена била је окренута ка Америци, а сва његова снага и бор-

ба биле су усмерене на рушење америчких моћника. „Од љубави до мржње само је један корак“ рекли су мудраци, а изгледа да је на примеру живота и реакција Осама Бин Ладина ово правило у потпуности било примењено. Свест о томе како је Америка, односно Вашингтон, највећи кривац за акутне проблеме у које су запале арапске земаље, није га напуштала. У складу с таквим уверењем, Бин Ладен је око себе почео да окупља истомишљенике, противнике америчке моћи и мешања у унутрашње проблеме појединих држава. Амерички аршини вредновања, као и понашање вечитог светског полицајца, по његовом мишљењу, били су неопростиви. Добро упознати са такозваним „случајем“ Бин Ладен, тврде како је његов први познати напад на америчке војнике 1992. године у Јемену. После тога, такви, али све снажнији и отворенији напади на све циљеве, који су могли да пољуљају америчку моћ, само су се ређали. Претпоставља се да су многе терористичке акције, иза којих није стајао Бин Ладен, а за које је био прозван као главни кривац, „скуване“ у кухињи ЦИА, оне исте организације која га је обучавала герилском рату.

У једном од ретких појављивања Осама Бин Ладена, у интервју који је пренела и америчка ТВ мрежа АБЦ, назвао је Америку највећим терористом света, а том приликом објавио је и списак америчких злочина: окупација свих арапских земаља, пљачкање арапског богатства, наређивање арапским владама шта и како да раде, стварање америчких база у арапским земљама из којих се бомбардују браћа муслимани...

Дали је државни тероризам проузроковао индивидуални тероризам због кога је страдало много цивила, питање је са којим би, свакако, требало и морало да се суоче многе светске и европске владе, пре него што донесу исхитрену одлуку у смислу њихове непогрешивости и безгрешности, јер једно зло никада не иде само!

Још увек не постоје поуздани подаци, да је Осама Бин Ладен организовао напад на Њујорк и Вашингтон, али Америка га је прогласила кривим. Од талибана, на типично каубојски начин, траже да га испоруче живог или мртвог, у противном, напашће Авганистан.

Реално посматрано, а под условом да су тврдње талибана истините, како су Бин Ладену одузели сателитски телефон и факс, америчке тврдње да је он организатор удара на америчке центре моћи доведене су под озбиљну сумњу, јер се онда могућности Осма Бин Ладена своде на научну-фантастику. Заправо, просто речено, забит у којој се налази логор Осама бин Ладена у Авганистану је такав да је, једноставно, немогуће за једног човека, па чак и за једну савршено добру организовану групу људи, да до савршенства добро проведе у дело терористичку акцију у којој је свако имао своју улогу.

ШУПЛА И БОРАВА КУТИЈА

„Борава кутија”, односно електронски медији, уредно нас обавештавају шта се дешава у „демократском белом” свету, па, и код нас. Навикли смо се већ на оно дуго ушћувано (у зависности од симболике и прилика различито формулисано, прим. аутора): „Данас је председник Савезне Републике Југославије примио, или премијер Републичке владе примио је ...”

Можда је председник, а и републички премијер, иакође, „примио”, али, рекло би се да српски народ, већ мало дужи, „прима”, и то од кога стигне, јер, по данашњем распореду (чијај свакодневном), а то траје ко зна колико дуго, не рачунајући и ових последњих година дана, у шоку којих смо се „напримали” свега и свачега, само не онога што нам је обећано прошле године у септембру... Дакле, сасвим је извесно да захваљујући „независним” и „нестраначким” медијима сазнајемо све што би требало да знамо, али наравно, искључиво у верзији која одговара досманлијској власти, јер то се зове „демократија и слобода изражавања”. „Мало морген”, рекли би неки, а нама остаје да размислимо ако овако изгледају „независници”, како ли тек изгледају „зависници?”

Постали смо „захвални примаоци”, а ми смо по природи гостољубив народ. Долазе нам разноразни светски шљамови, од Хавијера Солане, преко Карле Дел Понти. Како најављују „бораве кутије” ускоро ће ту „киту званичних и незваничних” употпунити и Хашим Тачи, мада је још увек неизвесно хоће ли га и председник „примити”, или само премијер Србије?! За случај да сте заборавили ко је Хашим Тачи, није згорег подсећање да је реч о једном од највиртуознијих јудомасонских послушника, шиптарског нарко-дилера, који себе доживљава, а како сазнајемо

преко „ослобођених медија”, као великог „демократу” и албанског патриоту. Проблем је само што Тачи свој патриотизам не испољава у матичној земљи Албанији, него на вековној српској земљи.

„Ситница”, али ако може „демократски свет” да зажмури пред оваквом „ситницом”, што не би могли и Срби?!

Жмуримо ми већ дуго, толико дуго да се та игра не може више називати жмуркама и јуркама...

Докле ће Срби жмурети, више се нико од белосветских мангупа не пита, надају се да ће тако бити до истребљивања последњег српског семена, јер тај рецепт су англосаксонски каубоји већ испробали на Индијанцима. Можда су у праву, али, питају ли се и Срби за нешто, јер, ипак, уз дужно поштовање, ми нисмо Индијанци!

Него, да се вратимо на медије. Баш као и раније српски народ са њима „нема” несугласица: они нас обавештавају, а ми пажљиво слушамо, а ако нам се не свиђа оно што чујемо псујемо их исто као и раније. Разлика је са-

Ко је чији „мали”, показало време, јер је њих осамнаест, па још увек нису сигурни у добитну комбинацију, а делимично им мрси коцке и опозиција

мо што су они ранији били зависни, а ови „независни”. Аналогно томе, и ови „ослобођени”, или како они воле себе да ословљавају „независни”, не могу да постигну да нас обавесте шта смо све и од кога, „примили”.

Има ли независног новинарства?

(Не)зависно новинарство, ових дана, а захваљујући демократским променама доживљава процват. Пише ко шта хоће, али „мало морген”, све има своја правила, па и „независни” медији. Једно од основних правила, с којим су се сусрели „независни” скрибомани, јесте, да морају да буду ефикасни послушници страних влада, оних који су им омогућили данашњу „демократију”, а у складу са тим, „ништа се не сме препустити случају”.

„Партијски притисци на медије не постоје”, обавештавају нас, опет, „независни медији”, заправо, они нам „само” преносе изјаве лидера разноразних комби странака из владајуће коалиције, и наравно, ништа не „препуштају случају”. За то време уредници, директори и власници „независних”, одлазе по мишљења, што код „Лакија”, а што код неког из супротног тора. Са друге стране, сви они, заједно, добијају „смернице независног новинарства”, искључиво од Монтгомерија...

Дакле, сви су „независни“, али истина је да ниједан бивши „независни“ медиј више не може да се подичи правом независношћу.

Зашто?

Једноставно, они су још увек у категорији „издржаваних“, а како ствари стоје, то је њихов пут, који се зове „повратак у будућност“. Са друге стране, а подесећања ради, „повратак у будућност“ је још једна у низу једноумних фаза, у којој се „мисли“ само онако како медији, и то „независни“, таман онолико независни колико су то били у време Броза и Стаљина, сматрају да је потребно, с тим што су сада неки нови Черчили, Брози и Стаљини на светској политичкој сцени.

Ко је бољи, ко је бржи, а ко декларативнији, остаје на народу да процени, јер необјављена изборна кампања је већ почела и у њој нема места за опозиционе странке.

Једини фаворити у овој „трци“ су Коштуница и Ђинђић. Они, и њихови „мали“. Ко је, чији „мали“, показаће време, јер је њих осамнаест, па још увек нису сигурни у добитну комбинацију, а делимични им мрси konce и опозиција, али не они компромитовани попут СПС, ЈУЛ-а, или Странке српског јединства, већ они дугогодишњи опозиционари из Српске радикалне странке, којима још увек, ево после скоро годину дана нису могли да пронађу, или макар накаче неку аферу, чак ни измишљену...

Сви медији су „независни“, а нико од њих се, или макар ретко ко, усуди да у госте позове неког партијског лидера који не мисли на светски прихваћен начин – „демократски“, већ на патриотско-национални, онако како прави државници треба и морају да мисле, јер их ваљда народ и грађани те државе, управо и бирају да би они као наши представници штитили уставност, суверенитет и независност наше државе.

Родбински корени су чудо, а у што смо могли да се уверимо у периоду „Ју-џел“-а, када Суша није ишледела ишешке речи о ишћужбе, које се углавном нису ишемељиле на истини-ма, већ на конструкијским причама будуће „краљице независног новинарства“

О томе какви су нам „независни“ медији, ваљда најбоље и сасвим извесно, најискреније говоре њихове доказане перјанице попут Гордане Суше или Бојане Лекић. Време и прилике се мењају, а страначко-информативно-медијско престојавање, које је почело 5. октобра, још увек траје. Много прашине се подигло када је Лекићка примила награду Фондације браће Карић, па су је дојучерашњи истомишљеници, такозвани „независни новинари“, углавном тешким и погрдним речима осуђивали. Дакле, до јуче је била њихова – „независна“, а данас је у некаквом инкриминисаном „табору“, који подмазују Карићи?! Случајно или намерно, тек халабука око приманја те спорне награде се није ни слегла, а камоли заборавили, а на видiku се појавио нови сукоб „независних“ скрибомана.

Ништа лепша слика није ни са бившим новинарима-социјалистима (што вољно, а што невољно), новинарске перјанице некадашњих властодржаца, социјалистичко-јуловских шеика: Милутиновића, Шаиновића и Мркоњића, којима су некадашњи најсигурнији медијски послушници „танјуговци“ вирили из седног дела тела, а који су се брзо престојили 5. октобра. Данас су ти „престојени“, углавном, шефови у кабинетима министара или директора из досовске власти, а појединци су чак догурали и до информативне службе председника савезне државе, или...

Још једном се показало, а и показује да голо преживљавање не познаје морал и начела, јер „ко уме, тај и може“, а ко плати више, па зна се... Колико ко од данашњих „независних“ може и уме, а и колико су хитри и брзи у престојавању показаће се тек сменом досманлија, односно доласком наредне владајуће политичке гарнитуре.

Међутим, хоће ли међу тим наредним и надолазећим „независним“ бити места за Гордану Сушу и

Бојану Лекић, и сличним њима, показаће време...

Дакле, Гордана Суша, један од највећих медијских југоносталгичара (под условом да се занемари Петар Луковић), која је све своје новинарско знање и умеће, почетком деведесетих усмерила, кроз јавно медијско испољавање патње за Хрватима и Словенцима, а да при том, није скривала свој гнев и незадовољство због распада бивше вештачке Брозове творевине СФРЈ, и да је све своје скрибоманске отровне

жаоке, а због невоља и недаће, које су снашле народ овог простора (читај српски народ) упићивала само Србима, и то Србима-националистима. То што је покојни Туђман, осведочени заљубљеник Павелићеве „липе“, а који само захваљујући болести није успео да доживи сусрет са Карлом дел Понте и њој сличним „људождерима“, доказаним србомрцима из Хашког трибунала, за Сушу није било важно. Изгледа да је по Сушином мишљењу, Туђман био један од приличнијих Хрвата. Можда је ово донекле и разумљиво, јер, родбински корени су чудно, а у то смо могли да се уверимо у периоду „Ју-тел“-а, када Суша није штедела тешке речи оптужбе, које се углавном нису темељиле на истинама, већ на конструкцијским причама будуће „краљице независног новинарства“. За земљу и народ с којим живи, односно за „прљаве“ национално осветљене Србе, Суша није имала милости ни разумевања, што уосталом нико није ни очекивао од једног политбировског новинара. Једино што су Срби од свих представника „седме силе“ очекивали,

тада, али и данас, јесте: истина. Међутим, истина „независног“ новинарства, нарочито онаквог какво је свих ових година „творила“ и неговала Суша, умногоме се разликује од наше насушне стварности.

Некад „краљица независних“, велики противник једноумних режима (у коме је, а и захваљујући коме је стекла популарност код страних влада, примедба аутора) данас, након петоктобарских промена које је крицима „независног“ задовољства поздравила из панчевачких пешчара, није успела да на велика врата ушета у Нову Радио телевизију Србије, а то је, по сопственом признању, јако јако желела. На конференцији за новинаре, а ваљда се подразумевало да ће бити присутни све сами „независни“, Суша је окривила представнике ДСС за то што на конкурсу РТС, није постала главни и одговорни уредник информативног програма, тврдећи да јој је ту информацију саопштио Црквењаков. Наравно, била је то још једна прилика у којој је „независна“ Суша прозвала и Бојану Лекић, којој су, по њеном мишљењу, Коштуничини људи много приврженији. Да ли је то, и зашто је тако, није на нама да проценујемо, али зато је на нама да констатујемо како нам данас сваки ТВ програм (било на приватном или државном каналу) изгледа потпуно исто, чак је и редослед информација исти какав је био у периоду прошле власти.

Закључак би био врло прост и јасан: „Ђораво кутија остаје ђораво кутија“.

Пучистичке промене „независни“ новинари су једва дочекали, јер су најзад могли „слободно“ да мисле, говоре и пишу. Како ово досовско слободно новинарство изгледа сви видимо; вести пишу и читају полуписмене шмигле, или напудерисани момци, којима је новинарство само прелазно-пролазна фаза у „освајању“ политичких позиција, и то углавном политичкој странци једног од потпредседника републичке владе, чија је хетеросексуалност

под озбиљним знаком питања. Дакле, „слободни и независни“ медији нас „уче“, баш као и они прошли, како живимо одлично, али то не унемо да искажемо и искористимо. Све у свему, слика бивша и слика садашња личе као јајету, што и није за чуђење, јер је Броз био идол и једнима и другима.

Од силине „независних“ информативно-политичких програма и емисија, готово смо и заборавили на то да је једина права опозиција ДОС-у, она која није на власти, а не она која се по принципу „оћу-нећу, игра власти и опозиције, и то само када њој то одговара, а све само с једним циљем: још необјављеном легалистичком предизборном кампањом. Дакле, политичара из праве скупштинске опозиције на овим „независним“ медијима нема, тако да се српски народ пита шта се дешава са Шешелем,

„Слободни и независни“ медији нас „уче“, баш као и они прошли, како живимо одлично, али то не унемо да искажемо и искористимо

Николићем Вучићем, Тодоровићем и осталим српским радикалима, зашто су се ућутали. Ово исто питање важи и када су у питању социјалисти, или представници Странке српског јединства. Стварно,

да ли је могуће да се опозиција ућутала и нема шта да каже, или је можда то некакав нови концепт за успешност „независних“ медија?

У прилици смо свакодневно да гледамо, а што је још страшније и да слушамо разноразне досманлијске ухљебе, како се диче својом „демократском слободом изражавања и размишљања“ која нас води у најкласичнији вид једноумља, јер за све што у овој земљи не ваља, криви су „они“ прошли, и за исправљање „њихових грешака“ потребно је време и време. У исто време, опет смо у прилици, наравно захваљујући „новим“ и „ослобођеним“ новинарима, и то из минута у минут, да сазнајемо који досманлија је „примио“ коју белосветску протуву, и како су

наши доказани непријатељи, преко ноћи постали наши врли „пријатељи“, како ће нам помоћи да се лакше снађемо у свим „демократским принципима и правилима“, али када се стекну „одређени“ услови. Ти одређени услови, односно њихово испуњавање, нису ништа друго до отворене, али лепо упаковане, уцене и углавном се односе на наше уступке, то јест распродају фабрика, људства, земље, па самим тим и државе.

Тако ми, захваљујући „демократским правилима“,

више дефинитивно не знамо ко смо и у којој земљи живимо, јер је врло недемократски, у данашњем глобалистичком свету, изјашњавати се као Србин. На тај начин, обавештавају нас свезнајући „независни“, вређамо националне мањине и њихове слободе.

После свега не преостаје нам ништа друго већ да ућутимо, а још боље угасимо „ђораву кутију“ и да са својим комшијама, уместо „независних“ новинара бистримо нашу српску муку и политику.

Уместо класичног поздрава, а како би то рекли са ових „независних“ медија; „Било би то све што су нам за ових једанаест месеци досманлије приредиле. Будите уз нас, јер биће тога још“!

Разговор с поводом: савезни посленик Српске радикалне странке Филип Стојановић

Да ли су Косово и Метохија окупиране и колико је реално размишљање, да уз америчку помоћ, вековном српском земљом данас вршљају шиптарске терористичке банде. Ханс Хекеруп сасвим отворено, а кад год му се прохте, актуелној послушничкој досманлијској власти, а нарочито Небојши Човићу, пошаше поруку типа; „Мали, лажеш, а и ако не лажеш, биће онако како ја, односно Америка одлучи...” Питање: „Да ли је Косово и Метохија саставни део Србије”, за досманлијске властодршце је крајње непријатно, јер што се већине њих тиче они би га се одрекли, а ова друга група понаша се по принципу „причајте уста, да нисте пушта”.

Дакле, одговор на питање: чије је Косово и Метохија, потражили смо од савезног посланика Српске радикалне странке Филипа Стојановића, председника Косовско-поморавског округа. Истина о Косову и Метохији је пред вама, ако желите да је сазнаете, у правом смислу речи, прочитајте како данас живе Срби на Косову и Метохији, шта их уз ову досманлијску, америчку послушничку власт још чека, па процените сами...

У центру Гњилана, малог и лепог града на Косову и Метохији. Филип Стојановић, који је рођени Гњиланац, оставио је велику породичну кућу, из које није успео ништа да изнесе, чак ни фотографије. Попут већине његових земљака, и Филип Стојановић је са својом породицом, двадесетак дана по повлачењу српских јединица са Косова и Метохије, јуна 1999. године, кренуо у још једну непознату српску причу. Туга и јад, чемер и горак укус у устима и срцу, дотукли су Филиповог оца, који је убрзо по доласку у Ниш, умро од туге за косовско-метохијским завичајем. Оваквих тужних и истинитих прича, много је у Србији, скоро свака друга исељена породица са Косова и Метохије има сличну, болну истиниту причу.

Где, како и куда, или једноставније, докле ће Косовом и Метохијом шетати окупатор и одређивати правила и законе, који одговарају само Шиптарима.

Шта новембарски избори значе за избегле с Косова и Метохије, и да ли би се, евентуално, у скорије време нешто могло променити у корист Срба на Косову и Метохији?!

Колико ће 11. октобар, када су се рушили амерички центри моћи, утицати на будућност Косова и Метохије. На ова и слична питања, Филип Стојановић, баш као и лидер српских радикала др Шешељ, одговара „без длаке на језику”.

— Били сте у Милошевићевом затвору 1995, заједно са др Шешељем и Николићем, али прошле године су вас ухапсили и КФОР-овци, па сте имали ту „ча” да два дана будете затвореник Бондстила у

ИСТИНА О

Урошевцу. Каква су вам искуства, шта је слично, а шта различито?

• У оба случаја сам био безразложно хапшен, осећања су слична, али бес је био много већи када ме је окупатор хапсио. Напросто је неподношљиво сазнање да те у твојој земљи хапсе странци, односно окупатори. У односу на то, сво остало малтретирање режими у коме је милиција изражавала вољу социјалиста, туча у Савезној скупштини у којој сам замало остао одгризеног уха, као и хапшење у Гњилану, изгледају много здравије и нормалније.

— Можда није згорег подсећање, зашто вас је КФОР хапсио прошле године?

• Притисак на Србе, у Косовско-поморавском округу био је знатно појачан после доласка КФОР-а. Није било оружаног сукоба, али у ваздуху је лебдела непријатна напетост у којој се осећала сва шиптарска острашћеност у односу на српски народ. Некад је у том округу живело више од двадесет хиљада Срба. Међутим, после доласка КФОР-а, српски народ се повукао у мањем броју по околним селима, али већина је отишла у централну Србију. Све у свему, у Гњилану је остало око хиљаду српских душа, а и онима што су остали на вековном огњишту није било лако. Једноставно, сам осећај да је велики број српских кућа спаљен, а да је у оним

преосталим и нетакнутим, великим и богатијим кућама успешних привредника и земљорадника, из којих домаћини при повлачењу са југословенском војском, најчешће нису имали времена да понесу ни најосновније личне ствари, одједном су се бахато и распојасано шетали неки нови људи. Шиптари, и то они који су претећи покушавали да те исте српске домаћине натерају и присиле да им продају све што имају. Грозан осећај немоћи је гледати то, а тек доживети.

Моја кућа је такође остала напуштена, али за кратко. Наиме, са породицом сам кад се војска повлачила кренуо и ја, једноставно, нисам имао другог избора. Тежак је то осећај, сузе сам једва суздржао и тада, а данас...

Дакле, преселио сам се у Београд, али сам два, три пута недељно долазио у родни град. Ишао сам свуда сам, није ми требала ничија заштита, знао сам да је Косово и Метохија окупирана српска земља, знао сам ко живи у мојој кући, издаје локале, ко се шета по мом дворишту, али, нисам се плашио. Ваљда је српски инат и потреба да се што пре вратим на свој кућни праг било једино осећање које сам распознавао. Тако сам се и понашао.

Онда, више нисам могао да издржим све то, а и Српска радикална странка је на Извршном одбору донела одлуку да би било добро да се сви Срби са Косова и Метохије врате у своја места, ако је то могуће. Нисам могао да се вратим у Гњилане, јер једноставно, за тако нешто нису постојали услови, али сам зато отишао у Шилово.

Инцидентних ситуација у мом животу било је и раније, али ово је било много другачије од доживљеног. Био је 17. март 2000. године, кренуо сам у Гњилане да поделим новине Српске радикалне странке „Велику

Србију”. Било је то свега неколико пакета. Аутом сам прешао нашу полицију на пункту „Бела земља”, који је на административној граници Косова са централном Србијом. Ту су ме зауставили кфоровци и наредили да изађем. Преводаца је био Шиптар и чуо сам га кад је америчким војницима рекао да сам српски радикал и савезни посланик, и још нешто, али то је већ било на нивоу мрмљања и нисам разумео. Све у свему, после неког времена су ми ставили беле пластичне листице и са четири транспортера одвезли.

Мислио сам да ће се све завршити само на испитивању у Косовској Каменици, али није било тако. Одвели су ме у америчку базу „Бондстил”. Цаба сам покушавао да објасним како је то што чине кршење међународног права по женевској конвенцији, јер сам савезни посланик и штити ме имунитет. Једноставно, нису обраћали пажњу на оно што сам говорио.

У „Бондстилу” су ме увели у некаку бараку, где су седели њихови официри и преводиоци и кренули су са испитивањима типа: ко, шта, за кога, коме, шта радим у Српској радикалној странци, ма све и свашта су питали. Рекао сам оно што је једина права истина: да сам Србин, добар домаћин, да су моји вековима живели на Косову и Метохији, да је једина права патриотска странка, она чији сам ја члан. Рекао сам и то да смо се ми, српски радикали противили потписивању такозваног мировног плана Ахтисари-Черномирдин, да смо били против окупације, а да сада и на личном примеру знам како је то бити окупиран.

Био сам два дана у „Бондстилу”. Нисам никоме, па чак ни породици могао да се јавим, ето само да знају да сам жив. Они су били коректни, таман онолико колико окупатор то може да буде, дакле нису ме тукли и малтретирани, али су ме безразложно ухапсили и држали у њиховој бази, у мојој земљи, мојој Србији, на

мом Косову и Метохији. Ту сам срео неких петнаестак Срба. У исто време бол ми је кидео груди; сви ми окупирани, а ми још и ухапшени, а ипак, обрадовани што се видимо, па макар и у озлоглашеној америчкој бази.

Размишљао сам о свему и свачему, а највише о томе, како је српски парламент донео погубну и понижавајућу одлуку када је прихватио план Ахтисари-Чердомирдин. Знао сам тада, као што знам и сада да таква одлука, којом се дозвољава окупатору да уђе на Косово и Метохију, не би била донета да су српски радикали имали већину у Народној скупштини Србије.

– Каква је, по вашем мишљењу, ситуација данас на Косову и Метохији, има ли тамо живота за Србе?

• Поражавајуће за српски народ, владу, и једну и другу јесте све ово што се данас дешава на Косову и Метохији. Оно мало Срба што је остало на Косову и Метохији, третира се као трећеразредна стока. Власт у правом смислу речи држи КФОР, код њих се највише поштује америчка реч, која је буквално заповест. Шиптари и Американци су пријатељи, у свим

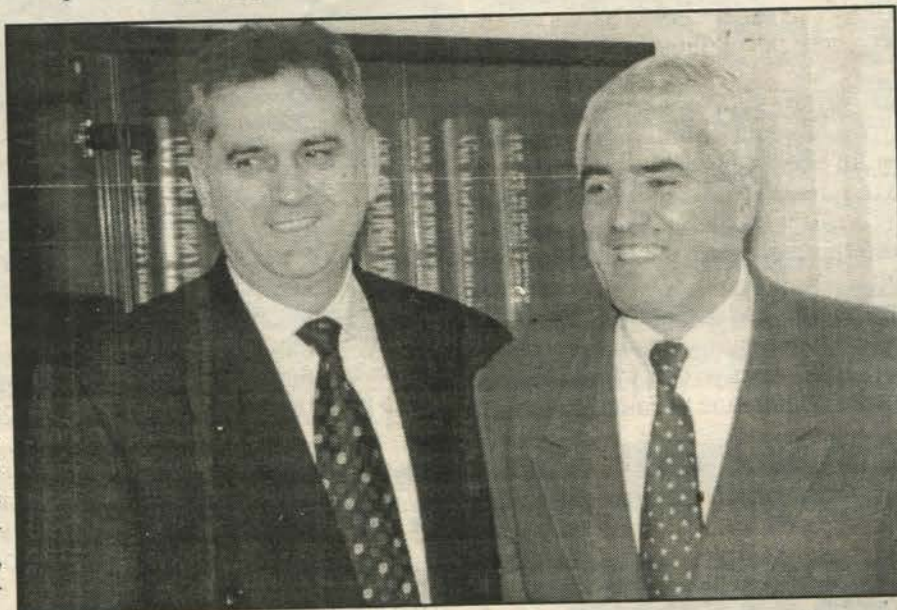
прљавим пословима су заједно, и онда вам је потпуно јасно да су Шиптари, у ствари, ти који воде главну реч. Они буквално одлучују о свему, чак и о томе, ко им је више антидотичан, а тек о некаквим важнијим стварима не треба ни говорити. Међународна заједница се прави као да је све у најбољем реду. Можда, за њих, неки интерни планови јесу испуњени, уосталом читава јавност зна су Американци и Шиптари успешни партнери, ако ни у чему другом, оно макар у стварању ратног Балкана.

Ствар је сасвим јасна: Шиптари својим ратним поклицима и претензијама за стварањем Велике Албаније, у ствари, фактички дају оправдање Американцима пред читавим светом, јер због ратно-трусног подручја Балкана, они своје војнике врло лагодно и без већих објашњења стационирају и гомилају у срцу Европе. Европа ћути и не буни се. Двојни амерички морал је и даље на снази, нарочито када је Косово и Метохија у питању. Замислите само, шиптарски терористи су остварили етничка чишћења, док пукнеш прстима, а све то захваљујући Американцима, и ником ништа. Они, по америчком мишљењу, нису терористи, нису ратни злочинци, колико је само откривено свирепих и мучких убистава које су починиле шиптарске терористичке банде, и читава међународна заједница се прави и ћорави, и глува и нема. Свима је, такође, познато како и данас постоје логори у којима Шиптари држе своје заробљенике Србе. О несталим и киднапованим Србима нећу ни да говорим.

Са друге стране, ова досманлијска власт, како је пуристички преузела све важне државничке послове, понела се баш као да је примила наређење директно из Вашингтона, све ухапшене Шиптаре, који су терористи и злочинци, а што све пише у њиховим затворским досијеима, одмах су пустили. Ослободили су Шиптаре као да је то најнормалније и то оне Шиптаре који су убијали Србе, вршили геноцид, проводили етничко чишћење, под покровитељством Запада, и онда уз досманлијско извињење и улизивачки став, отворише затворска врата најшире што су могли.

Шта је са ухапшеним Србима? Ми још век не знамо ни да ли су живи.

Шта је са 1300. несталих Срба, које родбина још увек тражи. Од избеглих Срба са Косова и Метохије, разноразни умишљени досовски властодршци тражили су да се региструју и пријаве, како би се имала евиденција. Кома траба та врста евиденције, кад они боље од нас самих знају колико нас је било на Косову и Метохији.

У крајњем случају, ко ће данас једног избеглог домаћина са Косова и Метохије, у чијој се кући шепури шиптарска терористичка жгадија моћи да убеди да се врати на свој кућни праг.

Где Србин да се врати, кад у његову кућу и двориште не сме ни да помисли да уђе? Како да се врати, ко му гарантује сигурност и безбедност?

– Шта се променило боље за српски народ долазком КФОР-а на Косову и Метохији.

• Ништа, Срби су раније били много сигурнији, јер је уз српски народ била српска војска и српска полиција, а сада? Ко је сада? Ако је тамо живот нормализован, онда ми није јасно зашто Србе и даље киднапују и убијају?! Није ваљда да Хекеруп за такве ствари није сазнао, или неко од ових досманлијских властодржаца.

Погледајте смешну и тужну ситуацију; зову људе да се региструју, а ДОС још увек није постигао јединствен став по питању изласка Срба на изборе, које организује међународна заједница! Шта то значи, ко коме продаје боранију као месо? Они њима, или ови досманлијски ухљеби нама?!

Изгледа и једни други хоће да нас возају још, мало, па још мало... Докле, до потпуног истребљења, јер тако желе свемоћни Американци!

Скоро да не прође ни један једини дан да Ханс Хекеруп не да некакав наговештај о независном Косову и Метохији, да ли је он ту да баш тако отворено штити Шиптаре, ако јесте, онда нека то каже јасно и гласно, а не из сата у сат мења изјаве и мишљења, час

је овако, али може и онако, а онда тек подбоде изјавом у смислу; биће онако како међународна заједница одлучи, они као знају шта је најбоље решење.

– Да ли то значи да је Косово и Метохија изгубљена земља за српски народ и нашу државу?

• За сада је тако, али Срби се неће помирити са губитком вековне српске земље Косова и Метохије. Наша историја се писала на Косову, наша вера и традиција су ту зачете. Колико је само православних храмова на територији Косова и Метохије, знају ли то окупатори? Ако знају, како је могуће да се не плаше боже воље и освете, ако се већ не плаше људи!

Косово и Метохија, биће поново део Србије, али потребно је да се стекну услови, да се постигне нека политичка равнотжа на светском нивоу. Онда ће се питање Косова и Метохије решавати, тога морају да буду свесни и Американци и Шиптари. Оваква америчка политика у којој је Америка светски полицајац и налогодавац неће још дуго опстати.

– Како сте доживели 11. септембар, када се догодио удар на америчке центре моћи? Да ли вам је било жао Американаца?

• Као и сваки нормалан човек, било ми је жао цивили, у крајњем случају, православци се никада не радују туђој несрећи, па чак ни несрећи непријатеља. Тако је било кроз нашу српску историју, тако је и данас. Међутим, сви би требало да знају, а пре свега амерички народ, како политика коју воде и заступа влада њихове државе није миротворачка, хумана, а свакодневно демонстрирање америчке надмоћи као и улога светског полицајца у животу осталих држава и народа света је нешто што, по природи ствари, не може вечно да траје. Може да траје годинама, деценијама, па чак и вековима, али кроз историју смо имали прилику да видимо како су и надмоћније империје пропадале. Оно што би Америка, па и остале велике силе света морале да схвате, је сте чињеница да један тероризам ствара други тероризам. У случају о коме говоримо реч је о државном тероризму, који је много организованији и опаснији него што је икада био или ће бити индивидуални тероризам. Нажалост, Американци су тог 11. октобра доживели нешто слично као ми 24. марта 1999. године, с том разликом што је у нападу на српски народ учествовало деветнаест најјачих земаља света, а њих је напала, односно америчке центре моћи, напала је група људи. Разлика је само у томе, а није баш ни занемарљива, и код нас и код њих, изгинули су недужни цивили. Ни напад на Савезну Републику Југославију није био објављен као ни овај на Њујорк и Вашингтон. Увек страдају недужни, а „колатерална штета“ је нешто што сваки рат подразумева.

Искрено се надам да ће се убудуће нешто променити у америчкој политици и да ће ово што им се догодило 11. септембра схватити као знак упозорења, а не као узрок за још један амерички ратни поклич и стварање новог ратног поднебља, које би, евентуално, могло да угрози читав свет и цивилизацију, макар тако тврде неки добро упућени аналитичари, научници, па и политичари. Време је за мудрост, само хоће ли је бити у главама америчких државника, питање које не брине само мене, већ и свет!

Ко је стварни вршилац власти на окупираној територији Косова и Метохије, и ко планира годинама, деценијама, а можда и дуже да влада окупираном српском земљом, по повратку из Њујорка, објаснио је цивилни администратор за Косово и Метохију, Ханс Хекеруп, који је уједно, новинарима саопштио, на „демократско-културан“ начин, како Човић лаже и обмањује српску јавност. Ко лаже: Небојша Човић или Ханс Хекеруп показаће време, а ми као поткрепљење овој тврдњи преносимо Хекерупову изјаву из „Блица“ од 22. септембра 2001. године.

**Ханс Хекеруп,
цивилни администратор Косова поручио
ПОВРАТКА
САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ
НА КОСОВО НЕЋЕ БИТИ
Човић без подршке чланова
Савета безбедности**

„Повратка југословенских институција на Косово неће бити“, истакао је јуче у Приштини, по повратку из Њујорка, администратор Косова Ханс Хекеруп...“ Човић је представио своје гледиште, које се у много чему разликује од онога што читам као његове изјаве у штампи по повратку из Њујорка. Чланови Савета безбедности су подржали дијалог који је отворен измеђи Унмика и Човића као представника власти из Србије. Он је имао конструктиван приступ, међутим, морам истаћи да је подржана позиција Унмика од стране свих чланова Савета безбедности...”

„Човић на седници Савета безбедности није покренуо питање коначног статуса Косова. Он је изнео становиште по коме би требало да постоје неке непосредне везе косовских Срба и власти у Београду, у Југославији, међутим, није добио непосредну подршку чланова Савета безбедности. Многи чланови СБ су нагласили да не треба дозволити паралелне структуре. Власт припада Унмику и његова администрација сноси одговорност за Косово. Мора бити потпуно јасно да Косовом управља Унмик и нико други неће имати нити ће представљати власт на Косову...”

ТРЕС, ТРЕС ЗЕМЉОТРЕС

Тресла се гора, унс, хтедох рећи
Србија, радовала се сиротиња раја,
нове играрије су ту...

Бављење политиком, пре свега подразумева одговорност, али по свој прилици, за ово основно правило, досманлије не знају, или се само праве, што и није за велико чуђење, јер се то наслућивало још раније, пре него што су постали власт. Заправо, ниједан одговоран и свестан, а камоли савестан политичар, током предизборне кампање не обећава милионе марака и долара, лагодан живот без рада, искључиво заснован на иностраној помоћи, и уопште нико нормалан у предизборној кампањи не обећава оно што су обећавали ДОСовци. Понудили су народу лепо упаковану уравниловку, а ми смо се, као по обичају навукли на пуне жеље, зато данас стењемо.

Дакле, досовци су несавесни, несвесни и лоши политичари, што ће рећи да су још гори као људи. Зато им је век трајања ограничен и истиче. Зло семе из кога ниче коров ипак, се сузбија.

„Шта је политичка одговорност, има ли је српски народ уопштено гледано”, могао би да се запита неки злуреди, образовани србофобични каубој, који „греје столицу” у америчком Конгресу, или неки бледуњава и испијени, а по начину размишљања сличан америчком каубоју, на пример енглески фармер, који, наравно, „чучи” у британском парламенту.

На ово „компликовано” питање не би знали одговор ни један ни други, а ни сваки следећи западњачки србомрзац, који се успут хвали како је пацифиста, јер једноставно, српски ментални склоп је специфичан, и без же-

Изгледа да је судбина српског народа још једном, чврсто повезана са некаквом преформулисаном и осавремењеном комунистичком уравниловком, коју нам на „демократској” тајни, кроз разноразна нерална обећања, свакодневно сервирају поборници глобализма.

Све се променило од прошлог 5. октобра?!

Истина је, живимо још горе! „Ко је за то крив”, пита се народ, легалисти, прагматичари, социолози, аналитичари, психолози, а само „мали Перица”, зна одговор. Прочитајте га како не бисте живели у незнању!

ље да било кога од тих страних „демократских величина” увредимо, довољно је само рећи: српски народ зна ко је и шта је, а можда и мало поетски, душа словенска склона је грешкама и лошим проценама, међусобним препиркама и ситним зађевицама, али у критичном тренутку евентуалног опстанка државе, једно је сасвим сигурно. Срби су политички одговоран и национално свестан народ. То што су у критичним историјским тренуцима поједини Срби, на одговорним државним функцијама, случајно или намерно, чинили погрешне политичке потезе и доносили још горе одлуке у односу на народ и српску државу, било је опасно, али није нас дотукло. Националну свест, нису успели да нам избри-

ше и доносили још горе одлуке у односу на народ и српску државу, било је опасно, али није нас дотукло. Националну свест, нису успели да нам избришу ни Брозови политички комесари, па у том науму неће успети ни ови данашњи једноумници.

Можда би неко ко не познаје тренутне политичке (не)прилике српског народног бића рекао: „Лепо је то, онда мора да вам у држави цвета привреда и економија.”

Истини за вољу, томе су се Срби и понадали прошле године када су своје гласачко поверење поклонили највећој српској муци и бруци ДОС-у, али...

Срби су по природи лаковерни и простодушно наивни, желели су само нормалан живот, зато су и насели слаткоречивим обећањима, која су олако изрицали савремени јаничари Коштуница, Батић, Ђинђић и још понеки на Западу цењени антисрбин, како би то, духовито рекао један песник, рокер, „...зато нас и сврби”.

Много се чеше српски народ због прошлогodiшњих избора, и то углавном по празном новчанику, нарочито ових дана... Држава тражи своје, Град своје, деца своје а празан стомак завија и то без кривина, а рафови продавница све пунији, јер гладни могу само да гледају. Просечна српска плата оних срећника, који се још нису на-

шли под владином продајном палицом, може таман да покрије осмину основних животних трошкова. А, стомак и даље гладан свира.

Опет је неко рекао, ваљда, из неке од прошлих владајућих гарнитура: „Народу дај хлеба и игара, биће миран“... Истини за вољу, они прошли, ово неписано или писано правило, савим је свеједно, још су и уважавали. Ови данашњи, хоће да нам разноразним васпитним и културолошким, демократским правилима и законима укину песму и игру, по њима је то шунд, а како ствари стоје и прилике наговештавају, близу нам је и укидање сувог хлеба, можда није „ноблес“, што би рекла Фема из „Покондирене тикве“, јести кору хлеба кад за друго немаш пара?!

Чешу се Срби по празним буђеларима и помињу сву ближу и даљу фамилију, како своју, тако и фамилију разноразних белосветских фићфирића, који су као „добре патриоте“ дошли да олакшају своју земљу и свој српски народ, за још понеки милион долара, немачких марака, а може и евро. Ев(р)о милиончићи завршавају у буђеларима оних који нас од 5. октобра уче одговорности, дисциплини, демократском понашању, култури и стрпљивости обећавајући нам повећање плате за 0,005 %, али и оправдавају петоструки раст цена. Једноставно, досманлијама само стигне депеша из кабинета немачког канцелара, како цене хлеба и млека, уља, шећера, бензина, струје, телефонских импулса и свега осталог што подразумева живот достојан човека, морају да буде у складу са ценама у Европи, и ту је крај и почетак. Писано је писано,

Ђинђић само обећавао и као умиљатио јагње сисао две мајке: домаће са Дедиња, а и „пријатеље“ са Запада, па после деценије усјеише муже, постојао најбогатији демократија, који не подлеже порезу на екстрапрофити

наши доказани „пријатељи“ из Европе и Америке, то су они српски пријатељи, који су нас из „најбољих и најхуманијих“ намера бомбардовали пре две године, е, они имају своја правила понашања и живљења, а ови наши политички промашаји, које ми још увек држимо на власти, таквим иностраним захтевима, једноставно, морају да се покоравају, јер Запад неће да плаћа непослушне. Онда наши државници, ове нове харачлије, траже још од нас сиротиње, да будемо одговорни према свом прошлогодишњем избору, то јест њима и да разумемо њихову невољу, јер обећане донаторске паре никако не стижу, ваљда се „пријатељи“ са Запада, нешто премишљају око одржања обећања.

Ма разумеју Срби све, а нарочито „пријатеље“ са Запада, па брата десет година су западни ментори, што јавно, а што тајно дотурали милионе долара својим српским послушницима, не би ли ови срушили последњи „комунистички бастион Европе“. Ови слали доларе у цаковима, а Ђинђић само обећавао и као умиљатио јагње сисао две мајке: домаће са Дедиња, а и „пријатеље“ са Запада, па после деценије успешне муже, постао најбогатији демократа, који не подлеже порезу на екстрапрофит. То је до некле и разумљиво, јер је данас тешко утврди кога је више сисао, америчку или дедињску гарнитуру.

Нису Срби малиоциозни, није порез на екстрапрофит, који би премијеру могао бити обрачунат, више ни важан. У крајњој нужди, уместо њега и њему сличних, а таквих

је доста, порезе ће плаћати неко други, онај ко не буде лојалан премијеровим „политичким доктринама“ (отми, наметни, запрети, ако треба „непослушне“ и уби), које умногоме подсећају на Брозове неписане и писане правилнике подобних и неподобних.

Чувена српска парола, која је неколико последњих деценија била на снази „снађи се како умеш и знаш“ више није примњива. Српска довитљивост је угушена, сналажења нема, јер је то сива економија и она штети сиромашној држави... Истина, нико то не пориче, али „сналажљиви“ велешверцери сада су на власти и само они могу легално да раде такве послове, којима олакшавају државну касу и буџет.

Лагано, али сигурно, падамо на све ниже гране, просјачки штап нам не гине.

„Ипак“, тврде досовски пучисти, „срећни су Срби, живот јесте тежи,

али лакше се дише“. Како да не, демократски обруч је чврст, транспарентност загарантована, а сила демократских процеса праћена најсавременијим оружјем за опијање широких народних маса, електронским медијима, који су у међувремену постали „ћораве кутије“, из ко-

јих нас партијски подобни, а полуписмени и често полупијани водитељи и новинари, индоктринирају интернационалним изразима као што су транзиција и преструктурирање капитала...

Све у свему, макар по увођењу нових, савремених израза, рекло би се постајемо прави светски људи, а за сваки случај, како би се спречио неки евентуално, нежељени по(д)бачај, који би угрозио досманлијску власт, у школе се, као изборни предмет, поред веронауке уводи и грађанско понашање. Ваљда се ови наши комунисти, упис грешка, досовци плаше да нам не проради српска самосвест и неки непредвидиви, националистички ген, па да их не обрुкамо пред врлим „демократским“ светом.

Страх је лош савезник, чак и онда када се неко осећа победником.

Чему страх када смо „ослобођени“?

„Ослобођени“ су медији, фабрике, тргови, пољопри- вредници, маме и тате, деца и баке, ма, све је сада „слободно“, а ако се којим случајем неки „непослушни“ српски Штрумпф дрзне да проговори о томе каква нам је ова

ДОС-ова власт, и како ово „ослобођење” изгледа, па још у тим својим причама помене како је ова антисрпска влада корумпирана, лоповска и како криминалци воде главну реч у држави, па, још српска наивчина своје тврдње поткрепи аргументима које, узред буди речено, понуди неком политичару из досманлијске власти, у кога још мало има поверења, е онда... мрак.

Досманлијски мрак је опасан.

У мраку може да се појави некаква неман, коју нико „не види” (иначе, у противном оде глава), може да буде „полицајска видра”, али не мора, може Гаргамел, али вук сигурно није. Нема више вукова, али има ових других, ни животиња, ни људи, ових опаснијих, „невидљивих”. Зато је за „Црвенкапе”, а нарочито за Штрумпфете, пожељно да пазе шта причају, а тек шта показују...

Сада ће неко наиван да се запита, „зашто Штрумпфете, морају посебно да пазе”. Па, зато што су оне, некада не тако давно, пословно кокетирале са овим савременим неманима из мрака, а мрак, или „оно” из мрака, „једе” своју непослушну децу.

Битно је да смо „ослобођени”, а како се осећамо и како живимо? Лако, избегавамо досманлијски мрак ако већ не можемо да избегнемо њихове (у)цене. Нова-стара правила су успостављена. Све се променило и ништа није исто!

Тачно, све се променило, сада је још горе!

„Кадџа те тужи, кадџа ти суди”, схватили су то Срби одавно, али су се на тренутак заборавили. „Срећом” по нас, ту су легалисти да нас, с времена на време, подсећају како све што нам се дешава мора да има законску основу.

„Палица закона” је чудо, нарочито када са „ослобођених” медија почну, транспарентно (за оне који не знају то је јавно), наравно, да се препуцавају кадџа и „полицајска видра”, кадџа и Гаргамел, кадџа и одговорни прагматик, кадџа и...

Тресла се гора, упс, хтедох рећи Србија, радовала се сиротиња раја, нове играрије су ту, трљала је руке опозиција...

Хоће-неће, по неколико пута у току једног сата, нови Комракови су саопштавали шта мисли кадџа, а шта ови други.

Ринге ринге раја, али није дошао чика Паја, он је само факсом послао абер и кадџи и одговорном прагматику, и Гаргамелу, „полицајској видри” није, јер је он само пролазник кроз бивше, садашње (можда и будуће власти), да пазе „што чине”, јер у противном...

Медијски рат легалиста и одговорних прагматика је трајао чак неколико дана, а онда су сели и лепо се договорили: „Пуј пике, речено не важи”.

Једни су мислили, коалициони договор од прошле године не важи у потпуности, а ови други, како не важе последње медијске прозивке и оптужбе. Све у свему, на тренутак су одахнули сви, осим сиротиње раје.

Опозиција је могла и даље да игра школице и решава укрштенице, макар је тако изгледало тих првих неколико сати.

„Остани ђубре до краја”, запевали су већ сутрадан легалисти. Одговорни прагматици су се брзо снашли, и одмах отпевали песму, у претећем тону, и то истог аутора, тек да се зна како слушају исту музику: „Погледај дом свој анђеле”.

Народ се збунио, шта је ово?

Како би збуњени имали што потпунији ужитак, огласила се и „полицајска видра”, и то јавно расписаном наградом, којим девизно награђује (300.000, дем) сваког појединца (или групу), који достави било какву, добро би било истиниту информацију, која би полицији помогла у откривању убице: Славка Ђуривије, Аркана, Баце, Гавриловића...

Све то, али мало модификовано и лепо упаковано, уредно су преносили „ослобођени медији”.

„Игра рокен рол цела Југославија”, шаптао је саблажњено народ. Опозиција се брзо снашла, па запевала: „Свиђа ми се ова ствар”.

Таман када се чинило да драмски заплет неће добити прави (читај: истинити, примедба аутора) расplet и да ће убице остати неоткривене, огласио се лидер српских радикала Шешел, и јавно отпевао: „Има нека тајна веза...”

Политичка утакмица се наново, пред очима збуњене и готово истрошене раје, тек захуктавала.

„Полицајска видра” видно узнемирена, Шешелу је јавно и претећи отпоздравила наравно уз пратњу добошара антислухисте Карлеуше, песмом: „Авиону сломџу ти крила”!

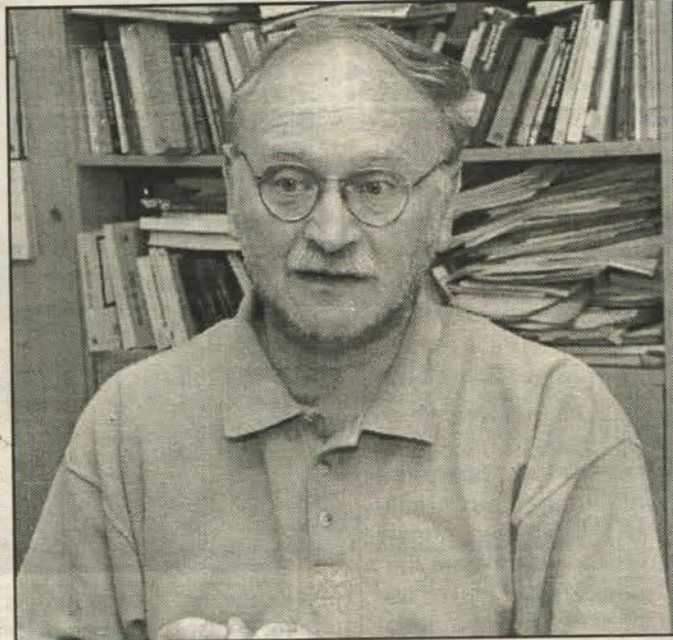
Колико се Шеки озбиљно „уплашио” јавно изречене, а добро упаковане претње, постало је јасно свима, када је узвратио дечијом песмицом: „Сад се види, сад се зна”, а да не би био неозбиљно схваћен као ове досманлијске харачлије, одговорио је озбиљно, одговорно, прещи-

зно и јасно: „Нећу да будем члан мафије”.

Сиротиња раја схватила је како је неопходно на (с)цени бити „ин”, јер тако су нас досманлије за ово време јада научиле, па чисто да олакша душу ако већ нема хлеба, онда запевала и она: „Још не свиће”.

Изгледа да нам стварно још увек не свиће, мада су ови из ДОС-а, подељени на разломке, већ кренули у ненајављену предизборну кампању, свако посебно и на своју страну. И, тако сада у парламенту, Савезном и Републичком, имамо више комада опозиције и власти.

За све то време, мали Перица, дете из краја, смерно се играо по песку, немајући појма о томе како се тешко живи. Био је мали Перица миран и добар дечко, али тај чудни „ветар дува око куће”, ошамутио је нејако дете, па је мали Перица из свег гласа, а на опште запрепашћење свих одраслих, узвикнуо праву мудролију: „ДОста је било суднице, прагматичне луднице и Коштунице”!

'Де Си Сад?

Педесетогодишња комунистичка владавина и њен десетогодишњи рецидив, оличен у човеку кога су светски медији неоправдано називали српским националистом, доживела је свој крах на прошлогодњим септембарским изборима, односно у петооктобарској револуцији.

Човек који је носио етикету неокаљаног политичара био је носилац листе једног веома чудног политичког скупа, који је себе назвао Демократском опозицијом Србије. Тешко да би иједан од њихових гласача умео да наброји све странке и лидере који данас чине владајућу гарнитуру, како на републичком тако и савезном нивоу. Под паролом борбе против „омраженог диктатора”, на водећим позицијама, данас се налазе личности попут Свилановића, Човића, Перипића, Кораћа и Михајловића, који све укупно немају довољно гласача ни за један просечно попуњен аутобус београдског ГСП-а.

Где је у свему политичка одговорност личности и странке, која је читаву булуменшту неспособних довела на власт?

пањи својски трудили да објасне народу како им је једини циљ рушење Собојана Милошевића, а не остварење разноликих партијских програма, у чему је особито предњачио Ненад Чанак који данас жари и пали по Војводини чувеном реченицом: „Ди су нам новци?” Гласачи вероватно нису ни слутили да ће им државне финансије водити самозвани стручњаци (просечне старости 30-ак година) из фантомске невладине Г17+, школство и спорт, као и спољне послове, истомишљеници и партијски другови уважене амбасадорке В. Пешић, полицију дугогодишњи камелеон Михајловић и да не наводимо даље, довољан је само притисак на тастер даљинског управљача и њихова „драга” лица појавиће вам се пред очима.

Где је у свему томе политичка одговорност личности и странке, која је читаву, напред наведену булумену довели на власт? По свему судећи, изгледа да је заокупљен искључиво састанцима са цењеним иностраним гостима и гледањем

Својевремено су се лидери и лидерчићи у својој предизборној кампањи

телевизије, јер је за сва бурна унутарсрбијанска дешавања добијао информације путем тог медија. Тако се бар сам изјаснио поводом првоаприлског и видовданског дешавања. Зар је народ Србије и Црне Горе изгласао председника који заиста не зна како мишеви коло воде? Да ли нам је потребан тако необавештен водећи човек, а ако је знао, зашто се онда прави мутав? Не може се тек тако ставити на чело коалиције. Постоји и нешто што се зове политичка одговорност. Она се скупо плаћа наредним изборима, о чему речито говори случај Српске радикалне странке која се надала да ће народ имати слуха за оновремени општедржавни интерес, па сада сноси последице и етикету коалиционог партнера СПС-а, иако је од тог истог режима имала шиканирања, прогоне и затворе више од једне друге опозиционе странке. Тако пролази онај ко с' ђаволом кућу гради. ДСС очигледно није спознала замку која јој је унапред постављена. Још увек се налази у врзином колу из којег нема излаза.

Случај М. Гавриловића је на тренутак покренуо лавину, пало је мноштво ружних речи, пребацива-

ња и оптужби. Из свега се наново потврдило јединство ДОС-а. Да ли је битнији њихов интеркоалициони интерес или опстанак народа и државе? По потреби умеју да пребаце различите оптужбе сарадницима бившег режима СНП-у, а заборављају колико су им били потребни да легализују своје револуционарне промене. Шта би било да су Жижић и Булатовић партијске интересе претпоставили опстанку заједничке државе? О томе колико их уосталом занима национални интерес, показали су у току предизборне кампање у Црној Гори. Брука и срамота. ДСС је очигледно једина странка у оквиру ДОС-а којој је стало до државног јединства, али како ће моћи да га одржи уз коалиционе партнере који се уцењивачки-омаловажавајуће односе према колегама из Црне Горе, притом најављујући и србијански референдум.

Народу је све горе. Многи верују да још увек нисмо досегли дно. Раније су за све своје недаће оптуживали С. Милошевића, сад нема ни њега ни наде у боље сутра. Док је трајала његова диктатура постојало је мноштво опозиционих медија у којима је свако могао дати свој допринос у борби против опаког режима. Сада у ери „демократије и слободне штампе“ тешко да можете чути ма какав опозициони став. Смештао им је ранији Закон о информисању, а сада сами траже од уредника, рецимо БЛИЦ-а у вези случаја Гавриловић, да обелодани изворе из којих је добио податке. Окупирани су једину ТВ-у на којој се могла чути понека критичка оцена њихове владавине, ТВ Палма је имала само пар гледаних емисија и управо њих су скинули са програма, што је не само непрофесионално већ и финансијски неисплативо за опстанак те медијске куће.

Подсетимо се само закона које су изгласали у овом кратком периоду. Досманлијски пореско-платежни јарам не одобравају ни њихове, раније најзагриженије присталице. Куповна моћ је у страховитом паду, а они који су раније позивали на грађанску непослушност, сада инсистирају на исплаћивању свих заосталих дугова, почев од струје коју и ове зиме можда нећемо имати. Зар раније тој истој држави оптерећеној ратовима, избеглицама и санкцијама, нису били потребни приходи? Пропагирају тржишну економију и цене, а како то остварити кад имамо само једну телефонску компанију и само један електроенергетски систем? Где је ту тржишна конкуренција? Можда су закони које су донели и солидни за једну Шпанију или Холандију, али се они не могу доносити и спроводити у земљи која је 10 година функционисала у апсолутно ненормалним условима, а ипак, функционисала. Не може се свако семе посејати на сваку њиву. Говоре и обећавају овом напаћеном народу да ће пристићи донације из пријатељских земаља. Од њих ни трага ни гласа. Зашто не кажу отворено даје огромна већина одобреног новца отишла на отплаћивање старих и подизање нових кредита? Оно мало што пристиже биће уложено у енергетски систем и изградњу путева, а од тога се не живи. Крагујевачки несрећници су довољна опомена. Републички премијер константно понавља како је Србија пољопривредна земља, а заборавља како су комунисти раскрчили српско село стварајући пролетеријат на крилима петолетке. Уосталом, многи очеви данашњих синова су тако и доспели у Београд и

Да ли је битнији њихов интеркоалициони интерес или опстанак народа и државе?

остале градове. Данас су у већини српских села старци, а оно мало младих се све више окреће ситном приватном бизнису. Уколико се не предузму стимулативне мере, Србија ће за коју деценију можда остати без хране (индустрија је већ уништена).

ДСС саучествује у влади Србије и Југославије током читавог протеклог периода. Њени наводни покушаји да опере руке од свега лошег што је красило учинак владе у протеклом периоду, изазива све већи револт грађанства. Стварни или лажни сукоб на релацији Коштуница-Бинђић од самог почетка привлачи највећу пажњу. Формирање засебног посланичког клуба ДСС-

Ако се Србији спремају нови избори, да ли је политички коректно да нам се намећу искључиво два кандидата, односно две опције садашњег ДОС-а?

а, након изручења Милошевића хашким целатима, и излазак из републичке владе инициран скандалозним случајем Гавриловић, уноси додатну конфузију, с обзиром да у управним одборима предузећа, општинама и градовима,

ДСС сасвим чврсто држи своје позиције. Додатна питања поставља и очигледна политичка промоција челника ДС-а и ДСС-а.

Да ли турнеја широм српских градова представља искрену бригу и пажњу републичког премијера и председника државе или је то прикривени почетак предизборне кампање? Ако се Србији спремају нови избори, да ли је политички коректно да нам се намећу искључиво два кандидата, односно две опције садашњег ДОС-а? Зар србијанске опозиционе партије не заслужују фер плеј у прокламованој ери демократије? Или је инфективна болест недодирљивости тако брзо заразила оне, који се и након године дана власти називају **Демократском опозицијом Србије!**

ТРАНСФОРМЕРСИ

Речи уобличене у говор биле су један од најзначајнијих саставних делова у настанку цивилизација. У дугој трајном процесу формирања нација језик је често имао пресудну улогу. Као амалгамско шројство, језик, писмо и религија доприносили су рађању, развоју и заширању разноликих култура и традиција у вишемиленијумској историји човечанства. Испуштање само једне од ове три карике замагљује поглед у будућности неке нације.

ТРАНСФОРМЕР

ТРАСПАРЕНТНО

ТРАНЗИТНО

Српски народ је кроз трагично искуство комунистичке владавине изашао обогачен. Окренувши леђа Богу и ћириличном писму, на добром смо путу да у не тако далекој будућности останемо и без језика. Уколико и постоје неке недоумице, довољно је само реално сагледати ситуацију у светским размерама. Већ данас се може рећи да је енглески језик освојио свет. Међуљудска и нарочито свака врста научне комуникације, последњих деценија се готово искључиво одвија на овом језику. Шта рећи о поп-рок музици, спорту, филму, техничким достигнућима и надасве свим облицима медија који све чвршће улазе у животе просечних људи?

Разноразне речи су током историје мењале значење али је то одувек био еволутиван процес који је трајао вековима. Сада се суочавамо са чињеницом да поједине интересне групе готово декретом настоје да наметну другачије тумачење смисла одређене именице или глагола.

Наравно да се од оваквих процеса не може и не треба бранити. Алармирајућа је међутим тежња да се појединим речима искриви или потпуно измени значење. Тако се данас лако можете наћи у парадоксалној ситуацији да вас српски сељак, на српској слави презриво упита: „Да ниси ти неки националиста?“ Како просечном Србину, који је 60 година систематски трован комунистичким интернационализмом, данас мондијализмом, односно глобализмом, објаснити све облике перфидне манипулације и индоктринације који и данас настављају своје разорно деловање? Разноразне речи су током историје мењале значење али је то одувек био еволутиван процес који је трајао вековима. Сада се суочавамо са чињеницом да поједине интересне групе готово декретом настоје да наметну другачије тумачење смисла одређене именице или глагола. Узмимо за пример управо нацију.

Из латинског глагола насцор (родити се, рађати се, водити порекло, постати) изведена је и именица натио, натионис (род, порекло, племе, народ, врста, род) која је у истом значењу ушла у романске језике, а преко француске речи натион (насион, нација) након Француске буржоаске револуције 1789. доживела светску експанзију у свом непромењеном, изворном значењу. Одговарајућа реч у српском језику постоји и свима је добро знана, али је помодније говорити нација, а не сасвим просто и једноставно – народ.

Ево како Вујаклијин лексикон објашњава именицу нација, као и оне које из ње произилазе: **нација** – народ, друштвена заједница људи који говоре истим језиком, који су заједнички проживели политички и културни развој и који су прожети свешћу о узајамној припадности и целовитости у односу према другим нацијама;

– **националан** – народни, народски, који припада неком народу, који се тиче једног народа, који је својствен једном народу, отаџаствен, завичајан;

– **национални карактер** – скуп свих оних особина којима се један народ нарочито издваја од других народа;

– **национална економија** – народна привреда, наука којој је циљ систематско проучавање појава и закона привредног живота народа;

– **национализам** – народњаштво, љубав према свом народу, родољубље, народни егоизам;

– **националист** – народњак, родољуб, патриота; у множини – народњаци, родољуби, присталице политичких струја и странака које поглавито воде рачуна о интересима своје земље и свога народа и раде за интересе своје земље и свога народа;

– **националитет** – народност, народна особеност, припадност једном народу;

– **принцип националитета** – начело савременог политичког схватања по коме сваки народ има право да се самостално опредељује и да, независно од других држава, сам решава своја животна питања.

Дакле, уколико упоредимо наведене редове са оним тумачењем које нам свакодневно сервирају медијски јеловници открићемо да: или имамо посла са недовољно образованим помодарима или је реч о свесном искривљавању истине зарад некаквих, вероватно виших интереса.

Свакако, истим интернационалистима нимало не смета национализам Британије, Француске, Немачке, Холандије... а житељи ових земаља и те како држе до своје државе, историје, културе и традиције. Занимљиво да се један веома специфичан вид изграђивања 'младе' америчке нације, врло често превиђа. Наиме, појам нације не мора по правилу бити етничка одредница. Рецимо, Јевреји данас нису више само потомци старозаветних семитских племена, јер оно што их одређује као народ јесте вера. Слично је са исламским верницима. **Амерички медији и холивудска филмска продукција, који су тако здружено етикетирали и сатанизовали између осталих и српски народ протеклих година, истовремено не пропуштају да у сваки утрошени милиметар филмске траке убаци: заставу, химну, питу од јабука, уставне амандмане и чувену реченицу: „Ја сам амерички држављанин, ви немате право да...”**

Почетак наставног дана у многим школама започиње америчком химном. Данас Американци можда још увек нису нација али ће кроз стотинак година то несумњиво бити. Оно што остаје као питање без одговора јесте: **ко је тај ко одређеним народима дозвољава док други ма оспорава право и могућност да се декларисају и осећају онако како то заиста желе?**

Док се нацији свесно намеће извитоперено значење, једној другој речи се ускрађује право да уопште постоји. Рат је несумњиво реч која у свим језицима света на исти начин буди осећај грзоте, ужаса и страха. Рат је крв. Рат је болест и смрт невиних. Рат је обрачун моћника и плач немоћних. Мало је тако страшних изума, какво је човечанство током свог постојања изнедрило,

а опет, рат је реалност. И, никада се не може оспорити његово значење, ма колико се трудили да га неком стерилном речју 'интервенција, сукоб, конфликт' у потпуности избаце из употребе. Зашто смо ми, дозволили себи тај луксуз да терминима „злочиначка агресија, бомбардовање Србије” називамо рат, а рат је био. Није употреба одређене врсте оружја одредница према којој се треба равнати. Да ли су илирска племена, у доба када их је покоравала моћна Римска република, имала подједнако добро наоружање? Или Маје и Астеци у време шпанских конквистадора?

Па зашто данас обесмишљавамо оно што људском роду свакако не служи на част, али постоји и траје колико и људска историја? Зато што у рату увек постоје две стране. Добра и лоша. Нападач и онај који се брани. **Укидањем именице рат, укида се и право на одбрану. Право да докажеш невиност, сачуваш част и заштитиш родни праг.** Зато је сада та реч инкриминисана. Јер у конфликту нема нападача, а нема ни бранитеља. То је нешто што наликује безазленој чарки пијаних кафанских гостију, која ће се интервенцијом и арбитражом предузимљивог и јаког конобара зачас разрешити у корист онога који је спреман да да бољу напојницу.

Корифеји новог доба често упућују странама у сукобу позив на дијалог, што је још једна у низу испразних фраза. У дијалогу (што значи разговору) нема противника. Са противницима се не чаврља уз чај и бисквите већ свађа, расправља, најблаже речено – препире. Зашто су Енглеска, Русија и Америка 1945. војнички поразиле Хитлера? Зар не би било боље да су разрешили **конфликт** мирним, демократским дијалогом. Дијалога је додуше било, не са противником већ на Јалти, када се демократском шаховском партијом одлучивало о судбинама црних и белих пиончића. Ако би поку-

„Авионе-бомбе”, који су ударили на америчке симболе моћи 11. септембра, и читав тај напад, Американци не називају терористичким актом, већ ОБЈАВОМ РАТА. То наравно, није језичка омашка, већ сасвим промишљени политички потез. Наиме, Сједињене Америчке Државе преузимају улогу нападнуте жртве, а као такве, само у рату имају право на ОДБРАНУ!

шали да поменути фразу преведемо на савремени српски језик, она би отприлике гласила „наређујем ти да урадиш то и то” односно, одушевљено поздрављање демократских промена значило би „и ми коња за трку имамо”.

Кад данас нека држава пристане на **међународну сарадњу** то би се у 19. веку тумачило као добровољни пристанак на статус колонијалне државице, у средњем веку – ступање у вазални однос, док би антички Рим такву креатуру називао **пријатељем римског народа**. Магистра витае нас наново није ничему научила, не својом већ нашом кривицом. Јер је конзервативно и ретроградно освртање на прошлост наводно непотребно у блиставој хедонистичко-материјалистичкој будућности која нас очекује.

УМ ЦАРУЈЕ СНАГА КЛАДЕ ВАЉА

Напредак друштва и државе одувек је у тесној спрези са мислећим елементима појединог народа. У најранијем периоду такву улогу играли су жреци и свештеници, за античку Грчку – филозофи, док је средњевековно раздобље обележила хришћанска црква. Зачетак модерне науке, индустријска револуција и либералне идеје, допринеле су стварању специфичне друштвене групације која је себе прозвала “интелигенцијом”.

Стварање овог интелектуалног слоја у Србији, започело је у другој половини 19. века школовањем државних стипендиста на европским универзитетима. Европски ђаци су се по повратку у отаџбину својски потрудили да поставе чврсте темеље на којима ће се градити будућност нације и државе. Осећај дужности и захвалности наводио је многе од њих да свој лични интерес подреде потребама државе. Као илустрација може да послужи пример Милана Стојадиновића, који је у два наврата прекидао постдипломске студије у Паризу и Лондону, да би као добровољац учествовао у балканским ратовима. Ратови последње деценије 20. века довели су до обрнутог смера; од Србије ка Лондону. Шта се током протеклог века променило у главама оних, које с поносом називамо младошћу нације?

„Опасан ветар вам захвата омладину и гаси онај процишћавајући родољубиви пламен. За већину вапше садашње омладине родољубље се састоји од неке врсте зависти пуне мржње. Завиде земљама које су богатије и моћније од њихове и том понижавајућем осећању накарадно дају оно лепо име родољубље. Истинско родољубље, међутим, код ње нема ни одјека. Одавати почаст изгинулима, сећати се њиховог жртвовања и трудити се да им будеш сличан, па који би савремени младић или девојка био толико глуп да то учини? Онда ви-

ше не би могли да мисле на себе, морали би да признају да немају никаквих заслуга, а да их старији имају много. Таман посла, није савремени младић тражио да дође на овај свет. Створен је вољом и ради задовољства старијих, а животом мора да плаћа ту вољу и то задовољство. Ништа им он не дугује, већ су они који су га донели на ову земљу дужни да му обезбеде средства за живот без много брига. Другим речима, савремени младић сматра да није његово да обезбеђује живот држави, него да је држава дужна да њему прибави све како би он могао да води што је могуће пријатнији живот. За њега је држава права крава музара.”

Ма колико чудно изгледало, ово су речи др Арчибалда Рајса из његовог апела „Чујте Срби” написаног 1928. године. Ако сте имали утисак савремености, и бар у некој ставци препознали учеснике Теразијске чесме с почетка деведесетих, то је знак да у протеклом столећу нимало нисмо еволуирали. Како другачије об-

јаснити жељу и намеру бројних свршених и несвршених студената, да се одмах након добијања универзитетске дипломе отисну у бели свет и тамо продају знање, преко потребно овом народу. Лични интерес и материјално благостање, звезда водила 21. века, потребни су и

онима који су у последњој деценији из познатих разлога, онемогућени не само да се школују, него и да верују у светлије сутра.

Излазак студенаца на улице послужио је превејаним политичким лицима да енергију и полен коју само узбуркана младост може да пружи, усмере у жељеном правцу

Београдски универзитет се врло рано, готово од самог настанка, укључио у политички живот Србије, потом Југославије. Краљу Александру Карађорђевићу је 1932. године било забрањено да присуствује прослави Светог Саве, а у пропагирању комунистичких идеја универзитет је био без премца, што се потврдило и у послератном периоду, нарочито у често помињаној 1968. години.

Традиција политичке обојености и сврставања, настављена је и у скоројој прошлости. Изборна крађа 1996. године револтирала је, сасвим оправдани гнев грађанства, самим тим и студената. Излазак студената на улице послужио је превејаним политичким лицима да енергију и полет коју само узбуркана младост може да пружи, усмере у жељеном правцу. Поједине студентске вође тада су се и званично определиле за улазак у страначки живот. Још и данас студенти, Владимир Добросављевић и Чедомир Јовановић, успели су да изграде блиставу политичку каријеру и стекну завидне позиције не само у оквиру матичних Демократске Странке Србије и Демократске Странке, већ и у самом врху државне управе. Да ли се одсуство са наставе и неполагање испита, на приближно сличан начин исплатило и хиљадама осталих шетача?

Закон о Универзитету из 1998. године, изазвао је нови талас студентских немира и штрајкова. Међутим, и тада су универзитетлије послужиле као нечије оруђе, с обзиром да их се ставке које су им највише сметале, ни најмање нису тицале. Најчесталији напади односили су се на чланове: 110, 115, 116, 118, 119 и 120, који се сви до једног, односе на управне органе универзитета; ректора, управни и надзорни одбор. Велика прашина подигла се и због чланова 3. и 4. који гласе: „Делатност универзитета и факултета обавља се без политичког, верског и идеолошког утицаја и тежи стицању научно утемељеног објективног знања, уз поштовање различитих мишљења”; „На универзитету и факултету није дозвољено политичко, страначко и верско организовање и деловање”.

Неко ће рећи да је веома важна политичка борба која се одвија на, и око универзитета, јер је у омладини и наша будућност. Тачно, али зар нам искуство из прошлости не говори да борба за младалачке идеале углавном нема много додирних тачака са ставовима до којих долазимо искуством. Колики су данак узеле комунистичке идеје о социјалној једнакости, а добро је познато до које мере су биле промашене и узалудне?!

Жеља за демократизацијом у свим друштвеним сферама, исувише је фантастична да би се заиста могла спровести.

Демократија (демос-народ, кратија-владавина), та најлепша реч Солонове Атине, преображена је данас у Дамоклов мач мултимилијардерске мањине која заиста управља светом. Такозване демократске промене уселиле су се и у наше домове. Дуготрајна студентска борба коначно даје своје прве резултате. Формирање нове републичке владе на чело просвете до-

Још и данас студенти, Владимир Добросављевић и Чедомир Јовановић, успели су да изграде блиставу политичку каријеру и стекну завидне позиције не само у оквиру матичних Демократске Странке Србије и Демократске Странке, већ и у самом врху државне управе

води амбициозног министра Гашу Кнежевића, вољног да из корена мења затечени школски систем. Оправданост реформе је неоспорна, али начин и намера коју носи, тера вас да ставите прст на чело и по-
дробно се замислите.

Да ли је у интересу студената:

- потпуна промена универзитетског система по узору на амерички, иако сами Американци незадовољни сопственим школством, предузимају мере познате као „5 стратегијских тачака председника Буша”;
- замена оцењивања системом кредита, и истовремено

• увођење описних карактеристика од стране наставника, што ће осим подмињивања, значајно допринети и стварању политички подобних елемената новог друштва

• смањење броја студената финансираних из државног буџета

• повећање броја самофинансирајућих студената, чиме се школовање директно омогућује деци скоројевевићке мањине

• енормни пораст школарине, с обзиром на економску ситуацију и платежне могућности становништва (од око 800 до око 5000 немачких марака)

• увођење платежних иновација, чак и за оне који се финансирају из буџета (сваки испит се плаћа, док казнену цену плаћају сви који из предвиђена 3 покушаја не успеју да положе жељени предмет)

• опстанак само три испитна рока: јануарског, јунског и септембарског, чиме се доприноси не само бољем учењу студената који губе право на поправак у мањим роковима, већ и гушењу слободног времена које би студентарија могла опасно употребити у политичке сврхе

Ово су само мрвице новог закона до сада најављене у средствима информисања, док су неке, платежне пре свега, и спроведене у дело. Студенти су се изгледа, коначно изборили, за властите интересе, па сада немају „апсолутно никаквог” разлога за бојкот наставе, штрајкове (као некада због промене декана), петиције, или, не дај Боже, ма какав вид протестног окупљања. Коначно, будућност нације налази се у „сигурним рукама”.

„СВАКОГ ДАНА СВЕ ВИШЕ ЈАЧАМ“

Наш новинар, из објективних разлога, није могао да се сусретне са премијером Бинџићем, питања су већ била припремљена. Новинар је пустио машти на вољу... Извесно је машта може свашта, али ова прича могла би да буде и истинита, само када би Зоран Бинџић хтео и смео да каже шта стварно мисли и осећа.

У сваком случају, на вама је да се читајући овај измишљени интервју, забавите али и да процените, има ли нечега у чему је наш новинар погрешно...

• Господине Бинџићу, поуздани извори тврде, а чак је и фотографски апарат забележио да сте пре неколико година на Палама заједно са српским националистима појели печеног вола...

Бинџић: Не знам ја шта ко каже, нити ме то интересује, у фотомонтаже се такође не мешам, за то су задужени неки други људи из мог окружења, а што се тиче волова, они су ми много дражи живи. Видите, ја волим живе волове...

• Многи вас не воле и тврде да никада ни ви, а ни лидери осталих комби странака не би дошли на власт да није било Војислава Коштунице, који је био носилац изборне листе ДОС-а. Да ли вам то сазнање смета?

Бинџић: Не, таман посла. Све што сте рекли је истина и тога сам свестан. Баш зато што сам био све-

стан чињенице колико сам омражен у народу, одлучио сам као „мозак“ ДОС-а да искористим Коштуничину бледуњавост и нехаризматичну употребљивост. Да се ми не заварavamo, све је просто и врло једноставно, само је потребно размишљање; ко је Кораћ, Батић, Чанак, Исаков, Веља Илић па и Коштуница? Без мене, односно без предизборних немачких и америчких донација, које су наравно долазиле прво код мене, а онда сам ја одлучивао ко ће колико долара да добије, не би били ништа. Остали би запамћени само у најужем комшилуку, и то као омражене и набусите комшије, политички маргиналци, које нико не воли. Овако, ја сам им омогућио да постану важна полуга моје власти, а то што сам Коштуницу искористио, и што га и данас користим, само је моја предност. Он је бледуњав и остао би да тавори као неспособни политичар, који не уме да се политички избори за своје место под сунцем. Дакле, ја сам му омогућио да постане „нови маршал“, јер сам проценио да ће му се то допасти. Са друге стране, захваљујући његовој десетогодишњој политичкој неупотребљивости, што ће рећи, око њега није било исплетених афера и разних прича, такав човек ми је требало, јер је напросто такав тренд био међу српским народом, и он је постао председник Савезне Републике Југославије. Биће на тој функцији док год ја то будем хтео, односно док сматрам да је то неопходно.

• Изгледа да је Коштуница проклевио ваше намере, па је одлучио да вам помрси конце, тако да су све учесталије прозивке челних људи Демократске странке Србије на рачун рада српске владе, али посебно на рачун људи из Демократске странке?!

Бинџић: Ма, то су начини игре, којима замајавамо овај народ и српску опозицију. Зар вам ја изгледам као неко ко би дозволио да туђа несмотреност или политичка похлепа пољуља моје позиције, па нисам на

• **Колико ће догађај од 11. септембра, који је задесио Америку, утицати на „демократске” промене у нашој земљи?**

Ђинђић: Америка је далеко од нас и њен будући став према терористичким акцијама које су се десиле у Њујорку и Вашингтону, напосто не могу да утичу на „демократију” која је почела да се развија у Србији. Знате, наша политика и будућност много су више везани за Европу, пре свега за „пријатељску” Немачку. Њихов однос према нама се није променио.

Извесно је, постоји могућност да ће Човић по повратку из Њујорка, „донети” некаква нова упутства понашања, али то не мора ништа да значи. Ми ћемо се држати Немачке!

ово чекао десет година да бих због нечије глупости и нарцисоидности пукао?! Све је ствар договора у којој је моја реч најважнија и подразумева аминовање. Дакле, ми смо народу у предизборној кампањи обећали „све најбоље”, а знали смо да је то неизводљиво и да смо неспособни. За праве и озбиљне промене и нормалан живот потребни су озбиљни политичари, одговорни стручњаци па, напослетку, и паметни људи. У ДОС-у таквих нема, зато сам их и окупио око себе. Значи, обећали смо промене којих нема, српски народ је почео да губи стрпљење, па смо морали нешто да предуземо. После краћег размишљања и саветовања са мојим пријатељима из Немачке, схватио сам да је потребно урадити анкету популарности политичара у Србији, па тек онда предузимати одговарајуће кораке. Специјалне службе мог кабинета урадиле су тај посао и Коштуница је и даље био неких десет, петнаест посто популарнији од мене. Онда смо он и ја сели; предочио сам му озбиљност ситуације, како би се лако могло десити да врло брзо „постанемо историја”, а он у том случају остаје без привилегија своје функције, и Воја је прихватио игру. Као и обично, није схватио да ће после још једног нећкања и неаргументованих напада, његова популарност пасти, а моја прагматичност и одлучност порасти у очима народа.

• **Значи ваши јавни сукоби и медијска препуцавања су фарса, да ли то покушавате да нам објасните?**

Ђинђић: Тако је. Морао сам још једном, политичким путем да поделим српски народ, и то на два тора. С једне стране у ДОС-у имате фракцију која подржава мој прагматизам и одлучне резове, а са друге стране имате групу политичких странака која је уз Коштуницу. Ово је било неопходно урадити као предизборну припрему, јер сада смо спремни за евентуалне изборе. Један део народа је за Коштуницу, а други за мене. Другим речима, опозиција је елиминисана, а ми ћемо, ако Коштуница победи, што је немогуће, јер су наши рејтинзи ових дана приближни, после евентуалних избора опет делити власт. Дакле, ја и даље далекосежно размишљам.

• **Многи вас оптужују да сте лукави и велики властољубац, колико је то тачно?**

Ђинђић: То уопште није тачно. Властољубац никада нисам био. Истина је само да много волим новац, страну валуту посебно, а очигледно је да сам способан да добро зарадим. Власт је само полуга помоћу које лакше и брже стичем новац. Не видим да је то нешто

страшно. Умем да организујем људе да раде за мене и да због тога буду задовољни. Остали, из мог досовског окружења воле различите ствари; неки воле да се сликају, неким је власт помогла да среде брачне односе, други су пак освојили најпожељније девојке у граду и претворили их своје робове, неки су повратили ауторитет, неки сада лакше испољавају своју хомосексуалност, неки воле да се сликају, и сви су срећни и задовољни.

• Сви осим народа који вас је довео на власт?

Бинђић: Живот није увек леп и лаган како би то ми волели. Дошло је време када побеђују неки други. Није ми јасно зашто би српски народ био претерано погођен мојим успешним пословањем и задовољством, јер сам се за то борио годинама. Није време да сви уживамо, јер је то онда анархија. Неко мора и да плаћа, а неко да скида кајмак.

Прво сам морао да трпим Мићуна, па онда да га рушим. Онда сам годинама шлеповао Мићуновог сестрића, који је ваљда поучен мојим искуством одлучио мене да руши. Онда сам се и њега ослободио. Све је то природно и нормално, али моје позиције никада не смеју да буду пољуљане, јер то не опраштам. Значи, српски народ би морао да схвати како није хришћански бити завидљив. Када сам и сам то схватио постао сам „добар верник“, од тада ми је све кренуло. Било је то после распада коалиције „Заједно“. Наиме, схватио сам да ми је Вук учинио услугу; зарадио сам већу своту новца, а Се-пе-оовце сам оставио да покраду све што могу и сами себе дискредитују. За то време ја сам настао да се дружим са својим тадашњим режимским пријатељима и да заједно зарађујемо. Данас су они још увек поред мене, опет су на значајним и важним државним функцијама, а појединци, којима се учинило да ја „много мислим“ и још више узимам, постали су маргиналци, које „моја“ полиција свакодневно хапси због различитих малверзација. Употребљену марамицу, када је довољно потрошена, ваља бацити.

• Многи се унутар ваше политичке странке не слажу с неким страначким кадровским решењима, а народ Србије, па и ваше досовске колеге замерају вам да сте од вечитог студента Чеде Јовановића створили „новог Крцуна“, шта на то ви кажете?

Бинђић: Демократски принципи су моја основна начела, моја истинска убеђење, али одлуке, наро-

чито важне, могу да доносим искључиво ја. Остали, нарочито они којима се то не допада имају две могућности; да ћуте и трпе, или да оду! Што се Чеде тиче, он је добар и послушан момак. Мало је исхитрен, али такав ми је требао: брзоплет, непромишљен, недовољно паметан; дозирао кваран, златољубац, нешколован и мени лојалан. Оно што ми се највише допада код њега јесте чињеница да је свестан ко је од њега створио име, па у крајњој инстанци, ако хоћете и лошег политичара. За њега је важно да има шта да вози, кога и где, од женског света да приводи, а све остало је како се договоримо, с тим што се зна чија је старија.

• Дакле, свесни сте да несвршеном студенту, народним језиком речено, чините „медвеђу услугу“?

Бинђић: Он је прихватио понуђену улогу, јер му се допала. Колики ће бити век његовог трајања, зависиће искључиво од њега. Захваљујући мени, без лажне скромности, десили су се „демократски процвати“, ја сам сива еминенција „демократских промена“ Србије, па су и судбине многих људи промењене. Да није мене, Чеда би и даље био вечити студент-клошар, који не зна шта ће са собом и својом дозированной енергијом. Овако је употребљив за себе, мене и ДОС.

• Шта ће се десити са Јовановићем ако му апетити порасту?

Бинђић: Вероватно је, да ће се у том случају вратити на улицу са које сам га покупио. Чекаће неку нову прилику, али неће бити, јер ја „држим све конце у својим рукама“ и ништа не препуштам случају. Ликова попут Чеде Јовановића је много на свим београдским улицама и немам разлога за панику. Ако га сопствено самољубље подигне тако виско, па почне да брљави, постаће само „један у низу заборављених демократа“.

Најважније је да ЊЕГА више нема, захваљујући томе, ја сам данас власт, а то што живимо горе него раније није страшно, јер и од најгорег има још горе. Искрено речено, могуће је да ће нам захваљујући ДОС-у бити још горе, али оно што је важно за Србију, јесте да је „демократски процват“ почео! Како је народу, то није важно!

ДУШАН МИХАЈЛОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК НД

29. 06. 1994.

МНР — ОСНОВНИ ИНТЕРЕС

ПОСЕТОМ председника Милошевића, новинари 100 дана напред ишли смо да објективно изнесемо да је Нова демократија, једна изолационих партија која је јасно и гласно, без икаквих илудија, предлажала председнички избори на формалној влади народног јединства, чиме је остварила максимално могућу опору у влади, чиме је остварила максимално могућу опору у влади, чиме је остварила максимално могућу опору у влади...

министари који су изабрани са овим изборним изборним бирачким одбором, али, ипак, министари који су изабрани са овим изборним изборним бирачким одбором, али, ипак, министари који су изабрани са овим изборним изборним бирачким одбором...

Ово у овом случају није случајно. Министари који су изабрани са овим изборним изборним бирачким одбором, али, ипак, министари који су изабрани са овим изборним изборним бирачким одбором...

Радикали су да се не дају у руке радикалима, али, ипак, радикали су да се не дају у руке радикалима, али, ипак, радикали су да се не дају у руке радикалима...

То је једна историја са једном историјом, са једном историјом, са једном историјом, са једном историјом, са једном историјом, са једном историјом...

У овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају...

Свако је одговоран за своје делове, свако је одговоран за своје делове, свако је одговоран за своје делове, свако је одговоран за своје делове...

У овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају, у овом случају...

УЧИНAK РЕПУБЛИКАНЕ АДМИНИСТРАЦИЈЕ ИЗ ДРУГОГ УГАЛА

Михајловић: Ово је влада за историју

Милошковић је за своје време и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време...

Милошковић је за своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време...

Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте...

Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте, Милошевић је за тринесте...

ИНТЕРВЈУ „БОЈА“: ДУШАН МИХАЈЛОВИЋ, ПРЕДСЕДНИК НОВЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Победа левице извесна

Милошевић је за своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време...

Милошевић је за своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време, и своје време...

Бојкот награда свакој политици

Бојкот награда свакој политици, Бојкот награда свакој политици, Бојкот награда свакој политици, Бојкот награда свакој политици, Бојкот награда свакој политици...

Србија на Западу

Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу, Србија на Западу...

КО ЈЕ „ПОЈЕО ВОЛА“

Код мене се у ваљевском крају каже: „Не коље се во због киле меса“. Што то није важило на Палама не треба кривити Нову демократију, Социјалистичку партију Србије и Владу, већ оне који су појели вола зарад стицања јефтних политичких поена. (6. 9. 1995.)

Душан Михајловић председник Нове демократије, већински је акционар, „Лутра“, као такав, можда никоме не би био занимљив, поготово не новинарима. Међутим, Михајловић, баш онако симболично, као што гласи и назив његовог предузећа (са латинског преведено лутра — видра), у току последњих десет, једанаест година показао је како изгледа човек за све власти!

Рођен је у Ваљеву, где је и започео, по многим мишљењима, вртоглаво успешну каријеру. Прво је као дипломирани правник постао потпредседник градске владе Ваљева, затим, убрзано аванзовао и постао председник Општине. Онда се преселио у Београд и постао потпредседник владе Станка Радмиловића. Касније је основао приватну фирму „Лутра“, а онда се опет вратио својој старој и опробаној љубави политици. Наставио је са својим „успешним“ пењањем политичким лествицама, годинама подржавајућу (представници Нове демократије били су министри и у Милошевићевој влади) политику СПС и ЈУЛ-а, у исто време Михајловић није занемарио ни значајни материјални моменат... Данас је, по свој прилици, Михајловић заборавио шта је све јавно говорио не штедећи речи хвале за Милошевићеву власт. Тих речи и социјалистичко-јуловске помоћи, Михајловић се данас одриче као да их се стиди. Са друге стране, многи, добро упућени, тврде како је Михајловићева „Лутра“ (четири основне области делатности: сточарство, трговина, маркетинг и информатика) баш у периоду политичке љубави са социјалистима постала најпрофитабилније приватно предузеће. Што се тиче материјалног богаћења Душана Михајловића, оно и даље траје, да ли су канали и путеве нешто промењени, или су смењени само они који много знају о Михајловићу, још увек је тајна!

Данас је Душан Михајловић, баш као и пре неколико година, синоним власти: министар унутрашњих послова. Од предизборних обећања, типа како ће успешно зауставити криминал, корупцију, променити ситуацију у одређеном министарству, па преко изјава да ће се на министарској функцији „задржати“ само шест месеци, како би „помогао“ премијеру Ђинђићу, до бомбастичких изјава типа, како ће, уколико не ухвати Мишковићеве отмицаре („Делта“) поднети оставку... Од свега обећаног, баш као и раније када је Михајловићева „политика“ у питању, није ништа било. Једино што Михајловић „зна“, јесте, да мора да „прекопава“ Србију уздуж и попреко, узнемиравајући кости оних који су више деценија почивали у миру. Цена успешног „демократског пута“ Душана Михајловића, изгледа и лежи у узнемиравању почивајућих. Част сваком, па и гробарском послу, наравно у оквиру легалних градских гробља, али овај гробарски посао Михајловића, сумњив је из више разлога, али о томе ће вероватно, већ неко други проговорити.

Ми ћемо овог пута, међу многобројним Михајловићевим бисерним политичким изјавама издвојити само оне, које су обележиле и учртале његову „успешну“ каријеру до дана данашњег...

ДИСКУТАБИЛАН УЏБЕНИК ИСТОРИЈЕ

У корист штете српског народа аутори уџбеника из историје за осми и четврти разред основне школе прећуткују и занемарују основне податке, који су на неки начин обележили историју краја двадесетог века: име председника СРЈ било је Слободан Милошевић, НАТО је без објаве рата 24. марта 1999. године бомбардовао суверену и независну Савезну Републику Југославију, Шиптари се нису борили за демократска права, већ су шиптарске терористичке банде годинама убијали српски народ на Косову и Метохији, желећи да отцепе вековну српску земљу и остваре свој циљ: стварање Велике Албаније. Извесно је, у српском случају оваква „историја не може да буде учитељица живота?

Зашто, прочитајте у наставку текста!

Неки подаци најновијих историјских дешавања остали су недирнути, што би се рекло верно пренесени, вероватно зато што се претпоставља да и неке остале земље, које такође пишу странице своје националне историје, а имају неких „додирних“ тачака са српском националном историјом, могу да демантују победника који пише српску историју према себи, односно својим политикантским интересима. Извесно је, неки важни историјски моменти, без срама и блама су занемарени и прећутани. Наиме, у овогодишњој књизи за четврти и осми разред нова национална историја „случајно“ избегава помињање имена, датума, главних актера, па је чак писац историје отишао тако далеко да је необјављени рат НАТО снага против Савезне Републике Југославије ставио у једну малу, штуру и прилично дискутабилну лекцију под називом: Савремени проблеми Југославије. Случајност или намера, није на нама да одлучујемо, поготову што седамдесет осам дана бомбардовања и убијања, које су Американци цинично називали „коллатералном штетом“, нико од нас још није, заборавио, а поготово не деца која су због „Милосрдног анђела“ више од два и по месеца провела у склоништима. Сраман чин за оне, који су пристали на овакво писање националне историје, али много говори о „демократским принципима“ образовања на којима посебно инсистира досманлијска власт.

Дакле, још једно српско страдање током историје, као и народно незадовољство појединим вођама и политиком коју су заступали, није ништа ново са чиме се историчари сусрећу. Међутим, овде није у питању класично прекрајање историје, већ спекулативно прећуткивање истине. То је она истина која не одговара досманлиј-

ским менторима; Америци и великим силама Европе, тренутак бомбардовања суверене и независне земље СРЈ, која се само бранила од шиптарских терористичких банди, сврстао је Америку у исти кош са свим светским терористима. Само што је државни тероризам много опаснији од индивидуалног.

Дакле, ђацима осмог разреда основне школе у новом уџбенику историје понуђен је период од друге половине деветнаестог века, Први и Други светски рат, период самоуправљања и на крају, у форми основних, штурих информација период од 1990. године па до 5. октобра 2000. године. Период Другог светског рата, у скраћеном облику помиње све офанзиве, улогу Тита, битку на Сутјесци и Неретви...

Помињање четника и Драже Михаиловића, као битан чинилац у борби против фашизма, лекција је која је илустрована сликама Веселина Мисите и Драгише Васића.

Распад Брозове вештачке творевине Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, рат у Хрватској и бившој републици Босни и Херцеговини, описан је кроз неколико безначајних и празних реченица, из којих тешко ђаци могу да схвате који су то основни проблеми и моменти, при распаду СФРЈ, могли да доведу до рата, до великог броја избеглица из Републике Српске Крајине, Републике Српске и геноцидног етничког чишћења. У овој лекцији националне историје нема имена националних српских хероја Ратка Младића и Радована Караџића. Уместо њих, живих српских легенди, помињу се неки неименовани ликови, јер ваљда национална српска историја не сме да бележи своје јунаке, јер то није по америчком рецепту препоручљиво, али да су у питању каубој Џими или Мери четири пиштоља, онда би то мо-

гло да се пише и памти. Овако за Србе у њиховој националној историји нема места.

Наша српска младост и овако је већ довољно збуњена и заведена „америчким стилем живота”, па су они, који су писали ову лекцију, вероватно сматрали да би свако евентуално национално обележје, па макар то била и српска имена, могла код младих да пробуди националну знатижељу, или што је још горе, да створи потребу за националним описмењавањем.

Шиптарски терористички напади и зверска убиства и различита дивљачка иживљавања над српским живљем на Косову и Метохији, описана су кроз две, три нејасне реченице, а започињу иронично: „...Ново жариште букнуло је на Косову и Метохији” ...Зашто и због чега, то не пише у овој књизи историје. Можда је остало деци да нагађају шта се то дешавало на Косову и Метохији вековној српској земљи. Да ли се досманлијска господо тако пише, односно брише национална историја једног народа?

Да ли је ова књига историје пут у промену српског ума?

Да ли се „прича” Олбрајтове из Рамбујеа, која је припремљена као тихи и подмукли наговештај са примесама америчког ратног поклича над српским живљем, може описати кроз овакве две реченице: „... У циљу решавања ових проблема мирним путем, почетком 1999. године сазвана је међународна конференција у Рамбујеу. Конференција је, упркос инситуирањима међународне заједнице да се пронађе решење, завршена неуспехом. То је НАТО дало повода да у пролеће 1999. примени силу и нападне Југославију. Бомбардовање је трајало више месеци”...

Досманлијски историчари, амерички послушници, ви који пишете српску националну историју по америчком рецепту, зар вас није страх да ће вас, можда

неки ученик питати; „...шта значи примена НАТО силе, ког датума, и када је деветнаест најјачих земаља света започело рат против мале земље, а великог и јуначког српског народа. Колико је српских цивила, међу којима је било много деце и старих, страдало од „демократских”, „пријатељских” и „милосрдних” бомби”?

Можда нисте желили да вам неко замери на пристрасности, и то је донекле још и разумљиво, али је потпуно нејасно да свесно потирате и занемарујете оно што цео свет зна: у „колетералну штету” убраја се и бомбардовање Кинеске амбасаде, убиство мале Милице Ракић, касетне бомбе по Нишу, бомбардовање шиптарске колоне...

Шта ће нам деца поред таквих као што сте ви научити из националне историје, осим што ће се постидети због таквих ухљеба и „незналица”, јер они знају шта је и како је било од 24. марта 1999. године.

За вас је изгледа било најважније да напишете како је у октобру прошле године дошло до смене власти на свим нивоима, и како је наша земља примљена у значајне међународне организације.

Зашто нисте деци објаснили шта је то пуч, и шта те међународне организације, данас све траже и захтевају од нас. Зашто нисте објаснили ученицима како свако договарање са било којим телом међународне заједнице, није ништа друго до уцена.

Господо досманлијска, српска бруко и срамото, да се некада тако учила и тако писала историја, ви не би сте били добри комунисти, а данас примерени досовци.

Све има свој век трајања, а ви сте за ових једанаест месеци показали кварљивост и незнање на свим нивоима, по свој прилици брзо ћете и сами постати део националне историје, али ми ћемо о вама писати, да би наши прауници знали како изгледају домаћи издајници.

ПОЛИТИЧКА СИМУЛТАНКА

Како избећи „већ виђено“, и ако је могуће сиречити још једну преишну и азонију расипања српске државе, ишћање је на које национално свесни Срби још увек не виде и не проналазе прави и адекватни одговор.

У мору гоштво нерешивих, а постојећих проблема, који приишцају српски народ овог иренушка, најошаснији је онај који злослушно преиши да разједини и подели Србе из Црне Горе и Србије на две државе, на чему инсистирају расрби Црне Горе, а све то под мање-више, јавним ишпронашом Запада и диригентском ишлицом Мила Ђукановића, ири чему не ишреба занемарити ни улогу ДОС-овске власти, Кошћуничино јавно ишћушање по ишпринципу: „хоћу-нећу“, али ни пошћушканство најнижег ишћейена коалиције „За Југославију“.

Да ли је ДОС-овска власт, која је на савезном нивоу у коалицији са Социјалистичком народном партијом Србије, уопште имала, или, има добре намере да одврати Црну Гору од плана издвајања од Србије, за многе је енигма, па чак и за поједине добро упућене политичаре, а који нису у ДОСу, али ни у Демократској партији социјалиста Црне Горе. Наиме, људи су збуњени политичким ставом Мила Ђукановића у односу на „демократску“ и од Америке признату ДОС-овску власт Србије, поготову, ако се има у виду више него пријатељски однос изме-

ђу Ђинђића и Ђукановића. Да ли је то нека нова игра старих, и одавно испробаних и осведочених пријатеља, у којој губе само национално свесни и опредељени Срби из Црне Горе и Србије, или је у питању нешто друго?

Једно је ипак извесно, тензије око црногорских избора су прошле. Победничка еуфорија, која је обузела две супротстављене коалиције у Црној Гори, полако је попустила и, по некаквом логичном следу ствари, требало би да уступи место хладним и рационалним политичким одлукама, које би се искључиво ослањале на мудро ослушкивање гласа и воље народа Црне Горе, исказаног на изборима. Време је да се пронађе прави начин и излаз из постојеће кризе, те се коначно разреши вечито ривалство између расрба и Срба, јер је глумом и немом, као и слепом, данас потпуно јасно ко живи у Црној Гори. Срби дабоме!

Сасвим је јасно да се и Мило Ђукановић саплео о сопствене процене, како ће лако одвојити Црну Гору од Србије. После избора, постало му је јасно како би евентуално одвајање Србије и Црне Горе, ишло много теже, него што је планирао, или очекивао. Макар на тренутак, Ђукановић ће морати да одступи од идеје независне Црне Горе, а тренутак је променљива категорија и може да

потраје. Истини за вољу, ретко ко спомиње референдум, или, и ако га спомињу, онда је то у неком наговештају, за шест до девет месеци, али са одговарајућом напоменом

сепаратиста, како је двотрећинска скупштинска већина у постреферендумском изјашњавању грађана Црне Горе јача, чак, и од самог референдума.

Да ли ће тежње црногорских сепаратиста бити спроведене у дело, те на тај начин постати још једна тужна и поражавајућа истина српског народа, показаће време које је пред нама.

Хоће ли предстојећи дани остати упамћени као колективна српска немоћ и срам, или ипак, уз некаква одговарајућа и компромисна решења, као потврда и жеља српског народа да живи у заједничкој држави Србије и Црне Горе, врућа жеравица у рукама оних који су одавно спознали глобализам и нови светски поредак, који не признаје и поништава национално одређивање народа света и Европе?

За нас је овог тренутка много битније питање, шта у ствари значи распад савезне државе?

Логично питање, које се намеће као неминовност, јесте и то, ко и шта добија отцепљењем Црне Горе? Да бисмо добили одговор који одсликава садашњост, самим тим и све актуелне проблеме, морамо се позабавити проблемом како је дошло до хрватско-шиптарског загрљаја у који је, рекло би се, неспремно, и против воље национално свесних Срба, улетела Црна Гора.

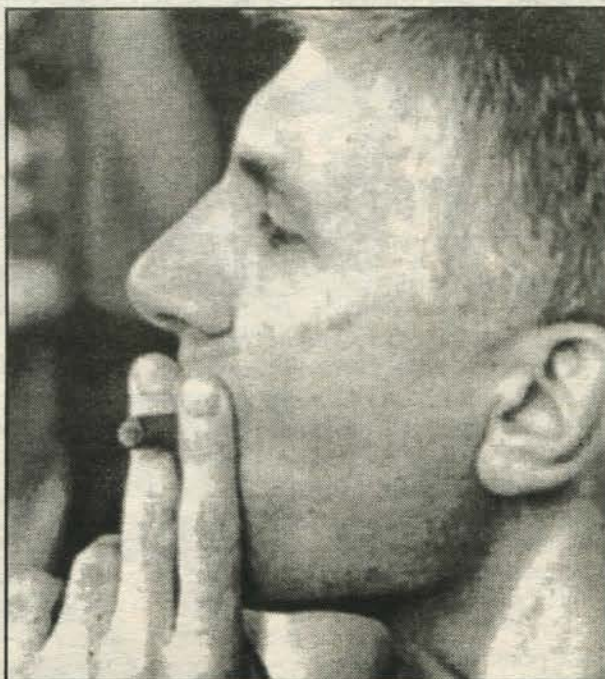
Усташизација и шиптаризација Црне Горе је за појединце, а нарочито за оне који служе Ђукановићевом режиму, постала природно стање, јер како другачије објаснити чињеницу да тај исти црногорски режим финансира пројекте који су засновани и дубоко утемељени на усташкој доктрини др Милана Шуфлаја и др Ивана Пилара, најистакнутијих следбеника др Анте Старчевића, који је, није наодмет поменути, познат као главни утемељивач усташког покрета! Доказ који иде у прилог тврдњи, како је сепаратистички режим Мила Ђукановића активно и благонаклоно учествовао у усташизацији Црне Горе, је и такозвана Црногорска енциклопедија, коју је реализовала некаква посебно сепаратна, а важно је нагласити, од светски познатих и признатих научника непризната Дукљанска академија наука и уметности. Када се већ спомиње Дукљанска академија, готово је неизбежно нагласити чињеницу, а која је права истина, како Дукљанска академија и није ништа друго, него повампирена хрватска академија у Црној Гори. Важно је нагласити и то како цела платформа Дукљанске академије почива искључиво на темељима доказивања како Црногорци нису ништа друго до Хрвати, а то подразумева повраћај „залуталих“ Црногораца католичкој вери.

Дакле, Црногорска енциклопедија није ништа друго до фалсификовање историје а само са једним циљем, збуњивања и поништавања српског народа Црне Горе, јер би се тако лакше и брже реализовала глобалистичка стремљења Запада. Сви правци и смерови друштва-

нополитичког живота у Црној Гори, а у режиму Мила Ђукановића, који би и даље водили ка одвајању Црне Горе од Србије, па самим тим, у неком погодном тренутку, и рушењу савезне државе, а по америчком одобрењу и налогу, још увек не представљају прошлост, ма колико ових дана администрација Америке покушавала да игра на карту неутралности или евенталне наклоности заједничкој држави Србије и Црне Горе.

Када се говори о црногорском сепаратизму, не сме се занемарити ни постојање такозване Црногорске православне цркве, која је под директном ингеренцијом и управом римског папе! Може ли се жмурети пред оваквим ноторним чињеницама и истинама, и живети без оправданог страха, показаће време пред нама.

Може ли уопште, и има ли права наопака политика, па и извитоперена наука, као и тенденциозно потурање лажне Црногорске православне цркве да дира и дели оно што, по природи ствари, није дељиво, а што је сасвим сигурно случај са свеукупном националном историјом српског народа, а на чему расрби Црне Горе интензивно раде већ неко време?

Драма која је започела на овим просторима Балкана још увек траје и, што је најгоре, амерички налогодавци немају намеру да престану са својим мешањем у унутрашња питања наше земље. Српска будућност, нарочито уз домаће издајнике оличене кроз разноразне личности типа Ђукановића, или што је још горе, комплетне ДОС-овске власти у Србији, сасвим је неизвесна!

Зло се навалило на леђа српског народа, ваљало би паметне одлуке доносити против големе невоље, снагом српског ума и духа се изборити!

Сепаратистички план и програм Ђукановићевог режима, сада је сасвим јавно и отворено потпомогнут Либералним савезом Црне Горе,

који подржава мањинску Владу Мила Ђукановића, али уз прегршт уцена. Једна од таквих уцена је и место председника Скупштине Црне Горе, (Весна Перовић), а биће их још, и то не само у кадровско-функционалном смислу, него и у девизном. И ма шта се догодило, и ма какве одлуке званичници Црне Горе саопштавали, ваља бити опрезан.

Ових дана све чешће се актуелизује формирање концентрационе владе у коју улазе странке коалиције „За Југославију“, што се може тумачити као помоћ некадашњих партијских истомисленика, с друге стране, на овакав начин се само добија на времену, а срж свега је да ДСС добије „потребно време“ за „свођење“ рачуна унутар досовске коалиције. Унутарстраначки сукоби ДОС-а представљају само класичну борбу за освајање привилегија власти, и те чињенице свесни су сви. Кошгуница је свестан своје популарности и овог тренутка, не хајући много због контрадикторних изјава, жели да искористи своју популарност и још једном се „потврди“ на будућим изборима за

које добро упућени тврде како нису далеко. Комплетна политичко-страначка замршеност није збунила ни Ђинђића, а ни Ђукановића. Један је кренуо у необјављену предизборну кампању, а други, свестан своје звезде падалице, одлучио је да прихвати „понуђену руку“ не би ли свој политичко-председнички век трајања продужио макар за неколико месеци. Све у свему, ни ДСС, ни коалицији „Заједно за Југославију“, као ни Милу Ђукановићу, није стало до мишљења српског народа. Њима је једино важно да сачувају привилегије власти, а то што српски народ стење и брекће под наметнутим теретом, не значи да они треба да одустану од својих циљева.

Дакле, затирање српског идентитета код црногорског народа, извесно је, остаће још неко време основни постулат нове-старе политике, коју ће и даље, повремено и јавно, када то буде одговарало његовим интересима, заступати Ђукановић, али сада уз помоћ ДСС и коалиције „За Југославију“, па ће српска стварност у Србији и Црној Гори, односно Савезној Републици Југославији изгледати мало другачије упакована.

Оно што је још сасвим извесно, јесте да се још понегде може чути прича о референдуму, као и глас либерала. Све је слично само мало другачије, јер су се у игру убацили „невидљиви“...

План о редефинисању односа Србије и Црне Горе је направљен, макар нам тако кроз једноумне досовске медије саопштавају Коштуница и његова досманлијска банда, а то исто тврди нам и коалиција „За Југославију“, донекле је ово, својим сусретом у Подгорици са Коштуницом, као и својим неочекиваним доласком у Београд, потврдио и Ђукановић. Неопходно време је добијено, релативно су сви задовољни, али још само да се Запад „сложи“. Американци су тренутно обузети својим проблемима, а Европа још увек ћути чека смернице прекоокеанских „миротвораца“.

С друге стране посматрано, улога Европе у српским невољама и недаћама је деценијска и није мала ни занемрљива. Европа је самој себи окренула леђа и направила медвеђу услугу када је прихватила амерички план глобализације света, јер је то подразумевало гашење и гушење свега националног, па је тако Европа нација, за све европске патриоте, постала, макар у оваквим, глобалистички прогресивним приликама, сан који би требало остварити у неким бољим, будућим временима. Зато ће Европа и сада бити само амерички пратилац у решава-

њу још једног проблема на Балкану. Дакле, од америчке воље, зависиће будуће одлуке! Тужно и истинито, шта је Европа дочекала а са њом и српска држава!

У свеопштем и свобухватом сагледавњу политичких прилика, у којима су се нашли српски народ и наша држава, без обзира на чињеницу да ли живе у Србији или Црној Гори, неопходно је комплексно и аналитичко проучавање, како доћи до правог решења и помирити непомирљиве?

Евентуална црногорска независност, председника Савезне Републике Југославије оставила би без „посла“, самим тим и Савезну владу, што, као узрочно-последична веза, обесмишљава и Ђинђићеву Републичку владу и њено егзистирање. Сасвим је извесно, Србија би се у том случају нашла пред новим изборима. Међутим, поставља се питање, колико је ДОС спреман за, евентуалне, нове изборе?! Унутрашње раслојавање и све учесталији сукоби, који све чешће процуре у јавност, указују на све оштрије сукобе у ДОС-у, па је сигурно да би за неке политичке опције избори били катастрофа, а за друге тријумф? Да ли је немачки ђак, доказани миљеник западних ментора, Зоран Ђинђић спреман да доживи катастрофу, јер његова влада, још увек није, а по свој прилици и неће ништа паметно урадити, како би Срби боље и сигурније живели. Стандард Срба, од када је заживела Ђинђићева влада, гори је него икада. Да ли је Ђинђић спреман на губитак, тек окушаних привилегија власти, а које му, види се, сасвим сигурно пријају?

Све у свему, близу је одговор на питање хоће ли остати и у ком облику ће се одржати заједничка држава Србије и Црне Горе. У сваком случају, за сада је, још увек на потезу Ђукановић, а дуга и исцрпљујућа шаховска партија, „за“ и „против“ заједничке државе, тек нам предстоји! „Држ“ се српски народе.

НА ШИПТАРСКОМ НИШАНУ

После свега што се десило на Балканском полуострву, у току последње деценије двадесетог века, пре свега на просторима бивше СФРЈ, што подразумева ратове и неспокојство житеља овог дела Европе, а нарочито после НАТО агресије на Савезну Републику Југославију, потпуно је јасно и извесно да ће у новом ратно-хушкачком покличу америчко-шиптарске коалције, Македонија бити врло ситан залог. Једноставно речено, Македонија ће, постати лака жртва америчког империјализма! У том давно направљеном плану, нова етапа у стварању граница Велике Албаније може да буде изузетно опасна и ризична за интересе читаве Европе, а не само Балкана.

Ширење ратног пожара на Балкану се наставља, па у том контексту треба посматрати и ова последња ратно-терористичка дешавања у Македонији. Ратни пожар који се креће у правцу југозападнoг Балкана је (од југа Србије према Македонији и Црној Гори, а највише у западној Македонији) дефинитивно о само још једно испразно оправдање за присуства страних оружаних сила, пре свега Америке, на овим просторима. Другим речима, ратни немири и узавреле политичке страсти, терористичке уцене и погодбе, донекле, пружају кредибилитет за присуство НАТО јединица у Македонији, Косову и Метохији као и јужној Србији. Некадашњи, баш као и данашњи заговорници самосталне и независне Македоније (која једва има око два милиона становника), а који су представници македонске власти, нашли су се у крајње непријатној, и за њих непредвиђеној ситуацији. Њихови коалициони партнери са којима су након избора формирали македонску владу (шиптарске странке Македоније), када су се стекли услови, а на зелено светло, послато из Америке и Немачке, кренули су у остваривање давно учртаног плана по коме је шиптарско освајање македонске територије, а у суштини, како тврде добри познаваоци тог тајног америчког плана, само трећа етапа у разбијању јужног Балкана.

Партнери остварљени на цедилу

Са друге стране, за лоше познаваоце прилика на Балкану и историјата америчких империјалистичких циљева, дешава се збуњујућа ситуација. Наиме, и поред тога што је Македонија стална чланица у Партнерству за мир, Европска унија и Америка ништа конкретно нису учиниле, како би македонској власти помогле и зауставиле ратни вихор. Изгледа да су „партнери“ Македонију оставили на цедилу у кључном моменту. Није згорег ни подсећање да је Америка последњих десет година била званични „спонзор“ Македоније. Међутим, јасно је да „партнери“, односно „спонзори“, не желе да учествују у спасавању државног суверенитета Македоније. Заправо, све више се стиче утисак како Американци према Македонији имају однос као према „тринаестом прасету“, али је зато америчка „забринутост“ због нарушавања „хуманих“ услова живота шиптарске мањине у Македонији, готово „дирљива“. Дакле, у Македонији имамо слику и прилику праве америчке дволичности, која је већ виђена. Да ли је послушничка македонска власт то заслужила, није на нама да процењујемо, али можемо да направимо један аналитички осврт, куда то иде Балкан, а самим тим и Европа?

Када је пре неколико месеци у тетовским селима, запуцала прва шиптарска терористичка пушка и наговестила нове балканске сукобе, Америка је зажмурила и своје дојучерашње штићенике пустила да се сналазе како знају и умеју.

Спонзори и сипарашељи

За македонску власт се не може тврдити да је била претерано изненађена терористичким деловањем Шиптара, као ни доста суздржаним и млаким понашањем Америке, али је зато сасвим извесна чињеница да власт Македоније није хтела својим житељима да објашњава шта се стварно дешава, и шта је, по свој прилици, договорено још пре неколико година, када је Америка почела да спонзорише Македонију!?

Стварна ситуација у Македонији је забрињавајућа, а тога су постали свесни и грађани. Наиме, македонска војска је мала, слаба и лоше наоружана и питање је колико дуго ће моћи да одговара, односно спречава шиптарске терористичке акције, које су дуго припремане у Тирани, као и терористи, које су углавном обучавали амерички пензионисани генерали. Дакле, ако се има у виду све уочљивије чињенице да иза дугогодишњих шиптарских терористичких акција на Балкану, све време стоји Америка, а са друге стране да се у редовима терориста налазе и већ искусни терористи, који су учествовали у претходним ратовима, пре свега у Хрватској, Босни, и на Косову и Метохији, као и јужној Србији, поставља се питање, докле ће Македонија издржати!?

Истини за вољу, у Македонију свакодневну слећу у огромним „челичним птицама“ многобројни „миротворци“, све саме америчке „демократе и хуманисти“, који „покушавају“ да пронађу идеално политичко решење, којим би помирили две непомирљиве стране. Оваква ситуација траје већ месецима. Судбина Шиптара и Македонаца, односно њихов „договор“ уз „посредовање“ Америке, трајаће још неко време, јер ни сами Американци још увек нису одлучили да ли њиховим потребама више одговара независна држава Велика Албанија, или новоформиране шиптарске регије, које би лакше држали под контролом, и тако успешније манипулисали њима. Колико је ова тврдња истинита, најбоље се може видети кроз чињеницу да су се Шиптари и Македонци једног тренутка уз посредовање америчког амбасадора Фровика, готово договорили око свих кључних шиптарских захтева и детаља, као што је на пример: амнестија шиптарских терориста и њихово укључивање у нормалне токове друштвено-политичког живота Македоније, али новим светским колонијаторима шиптарско-македонски договор није одговарао и процес је на тренутак застао...

Онда су се Шиптари огласили са новим захтевима, што је, у ствари, Америци требало да пружи вишемесечни интермецо, који би они искористили за доношење „демократске“ одлуке; шиптарске регије или независна Велика Албанија.

Велика Албанија или шиптарске регије

Постоји још један разлог који спречава америчке империјалисте да одлуче шта ће са зараћеним странама у Македонији, пре свега неповољна ситуација за буђење шиптарских терористичких акција у Црној Гори (североисточни део) и у Грчкој (област Ђамрија). Наиме, после избора у Црној Гори, када је постало сасвим јасно како се готово више од пола становника определило за заједнички живот са Србијом, а што са друге, оне практичне стране подразумева останак Војске Југославије на територији Црне Горе. Затим, и грчке власти су врло опрезне и врло конструктивне у спречавању оног шиптарског сценарија, који је већ примењен у јужној Србији, тако да су за сада Шиптарима везане руке и чекају нови амерички сигнал, а докле ће се „увежбавати“ у Македонији.

Чак је и лаицима, обичним људима, који се не разумеју како у политику тако ни у војну вештину, потпуно јасно да Америка може да спречи рат који је на помолу у Македонији, али да то још не жели, јер не одговара њеним империјалистичким интересима. Заправо, сва америчка правдања, која се углавном заснивају на смешним и бледуњавим, а крајње неуверљивим тврдњама, типа, како Америка неће да се меша у унутрашње политичке сукобе једне суверене државе, или да се неће мешати у грађански рат, осим као „објективни“ посредник између зараћених страна, и то само при проналажењу одговарајућих „демократских“ решења. Јасно је за кога би требало решења да буду одговарајућа, а што се америчке демократије тиче, читав свет је имао прилику да је види током НАТО агресије на СРЈ.

Када су амерички бомбардери, који су рат започели да би „заштитили“ угрожена демократска шиптарска права, не бирајући, подједнако убијали и Србе и Шиптаре. Али, наравно, када Американци убијају онда је то колатерална штета, а када Шиптари убијају, онда је то из крвине освете која је део културе и традиције овог народа, а по новоустановљеним правилима Америке, Срби убијају из задовољства и зато су ратни злочинци. Безобразно се занемарује чињеница да се српски народ, само у току двадесетог века три пута бранио од разних окупатора. Нове „планере“ света не интересује истина. Они су пресуду већ донели.

„Демократско“ умарање Македоније

Дакле, у Македонији је ситуација ужарена, већ дужи временски период. Власт је пред притиском грађана, а заправо, нема валидне аргументе, којима би образложила своју неодлучност у ефикасном обрачуна са терористима. Са друге стране, „посредник“ (Америка) је искључио сваку могућност објављивања ратног стања, не би ли, ваљда, још мало изнурили македонске власти, које су им пре десетак година Македонију предали на тацни”. Погодбе

на релацији Македонци-Шиптари и даље трају, Американци, најчешће предвођени највећим светским злочинцем Хавијером Соланом (бивши главнокомандујући НАТО-а) „демократски посредују”, а Македонци се иселјавају из тетовских села, или гину. Са друге стране, оне материјалне, Македонија се налази пред колапсом, јер је оваква врста ратног „договарања”, дневно кошта, по речима добро упућених, око милион марака. По свој прилици, у најскоријој будућности, Македонија ће се, захваљујући „пријатељима” из Америка, наћи у економском амбису, што ће рећи, у неколико наредних векова биће под апсолутном контролом Америке, односно, под америчким „старатељством”, што аутоматски подразумева потпуну америчку доминацију и контролу свих друштвено-политичких кретања.

Дакле, „игре” светског жандарма Америке још увек трају, па су у складу са досадашњим „шаховским померањем” Шиптара, осмилили и нову „забаву”, коју су иронично назвали „Неопходна жетва”. Американци, по правилу не држе много до принципа, али су овог пута одлучили да испоштују и онај протокаларни инеопходни део, који би требало да прати „Неопходну жетву”. У складу са тим Савет НАТО (који чини деветнаест амбасадора Алијансе), у Бриселу је, 22. августа, донео одлуку о распоређивању 3 500. војника, који ће од шиптарских терориста, наредних месец дана прикупљати наоружање. Оно што збуњује све аналитичаре као и геополитичаре, па и саме чланице НАТО, јесте чињеница да се у акцију „Неопходна жетва” улази без стварне и неопходне припреме, која би пре свега требала до подразумева озбиљне и искрене намере Америке у заустављању ратног пожара на простору Македоније, а што опет значи да прецизни и заокружени предуслови за „Неопходну жетву” не постоје. Ове чињенице свесни су сви, али исто тако и сви жмуре.

„Неопходна жетва” траје неко време, али то терористе не спречава да и даље вршљају по Македонији убијајући недужно цивилно становништво, или чак македонске оружане снаге. Сасвим је извесно да шиптарске терористичке банде, лагано, а уз све отворенију америчку подршку, постају све ближе свом циљу. Ако шиптарски герилци знају шта им је циљ, то још уве не значи да се Америка одлучила за Велику Албанију, али...

Становништво Македоније, које се противи цепању и комадању Македоније, као одговор на „Неопход-

ну жетву”, одговорило је духовитом акцијом: „Обрали смо бостан”, па су доносили све неупотребљиве ствари из куће: шерпе, лонце, поломљене варјаче, пластичне ножеве, картонске кутије и слично. На ову духовитост народа, који пролази захваљујући македонској власт, која је амерички „партнер” у сваком погледу, па и у овом сукобу са шиптарским терористима, председник Македоније Борис Трајковски, одговорио је како је схватио поруку.

Порука народа Македоније, чак и ако је схваћена, ништа не значи, јер се Македонци и даље, под шиптарско-америчким притиском, иселјавају из својих кућа, а и сваког дана су „добра” мета за шиптарске нишандије, тако да им декларативно схватање поруке, готово ништа не значи.

Дакле, ратни немири у Македонији су и даље упозоравајући, Европа се све чешће мршти на америчка „демократско-посредничка” прекрајања граница Балкана, јер то доноси нестабилност како

политичку тако и економску, и то не само земљама непосредног окружења ратног жаришта, већ и великим силама Европе. Међутим, Америка не реагује на све то, зна се ко је главни планер нове геополитичке карте света.

Језик „демократског” улишмајума

На другој страни, на само неколико километара од шиптарских терористичких положаја, стационарано је неколико десетина хиљада НАТО-војника, који се, по налогу главнокомандујућих, праве како ништа не виде и не чују, што је шиптарским терористичким бандама омогућило да се приближе Скопљу на неких десетак километара, и осоколило их да се свакодневно преко медија оглашавају новим претњама. Што подразумева и постављање нових „правила игре” које нису ништа друго већ терористичка уцена.

Из америчких политичких кругова, када ратна ситуација достигне неки нижи степен кулминације, убрзано стигне глас о томе како се неколико хиљада војника из међународних мировних снага спрема у мировну мисију у Македонију, ратне страсти се онда на неколико сата примире, и теку дани...

Дакле, свима је већ сасвим јасно да Америка очекује изнуђени пристанак цепања Македоније на шиптарски и македонски део. По оваквом америчком плану и главни град Македоније Скопље, требало би да буде подељен на два дела. Македонске власти све су ближе прихватању постављених ултиматима, које својим грађанима представљају као „демократске” договоре, али македонска неизвесност и агонија још увек трају. Шта ће се све дешавати на Балкану, а под „демократском миротворачком палицом” Америке, нико поуздано не зна, али све слутње су обојене црним убијања и стварањем нових граница Европе, односно Балкана.

АРНАУТИ ИЛИ ШИПТАРИ

Историја их познаје као Арнауце, Арбанасе, Шиптаре или Албанце. У њиховој историографији, ако се она уопште и може тако назвати, нема никаквих значајнијих и битнијих, историјски важних момената. Светски признати и познати научници и историчари, уопште, говорећи о историји Шиптара, имају, углавном, јединствено мишљење, али како оно, под оваквим условима светског глобалистичког система који је наметнула Америка, и није баш много популарно, онда се о историји Арнаута и не говори, макар не јавно, и поготову не онда, ако то великим силама не одговара, а за сада су им Шиптари и њихово терористичко делање по Србији, Македонији и Црној Гори, дакле, у срцу Европе, и те како неопходни, и то из више разлога. Уосталом, тако је увек и било, када је реч о Шиптарима. Од када постоји било какав писани документ о њиховом постојању то је документ који не потиче од арнаутске вискоумности и националне свести, па самим тим и списа записаних шиптарском руком, већ од аустроугарски или касније немачких научника, који су оставили за собом документацију о малом и неписменом народу. Бележили су основне карактеристике, које су требале да буду само упутства владама ових историчара, како би што успешније руковали народом кога су за своје потребе, пре свих, користили још и Турци, а током преломних и историјски важних превирања и све велике освајачке државе Европе. Живели су у племенским хордама, и имају још увек физичка обележја прачовека.

Дакле, све што се зна о историји оних који би данас да створе Велику Албанију, није занемрљиво напоменути, уз свесрдну помоћ Америке и осталих великих сила, записали су научници из Аустроугарске, касније Немачке,

па је логично да нам је та литература помогла и донекле била полазна основа у аналитичком осврту на чињеницу како су светске силе, градећи своје империје користиле неукост и похлепу народа, чији су апетити порасли, па би данас већи део блкана, а оно што им никада није припадало, сада уз помоћ нових светских колонизатора, приграбили за себе!

Има ли уопште основа за свакојаке неутемељене тврдње о најстаријем „балканском староседеоцу“ албанском народу, који је данас уз ратни поклич спреман да гради на темељима старе Србије, своју Велику Албанију?! Ко су Албанци, Арбанаси или Шиптари?

По путописима, које су оставили барон Нопче, др Штајнмец и руски конзул Јастребов, а и по др Владану Ђорђевићу, који се најтемељније позабавио проблемом арнаутлука, у књизи „Арнаути и велике силе“, забележено је да су Срби и Бугари владали, од дванаестог до петнаестог века, територијом данашње Албаније. Локално становништво, током многобројних година, мешало се са Србима и Бугарима, па сходно томе нису могли да сачувају свој народни тип, по коме би данас, када жале што немају историју, могли себе презентовати. По природи ствари мешањем становништва са Словенима, а захваљујући протоку година и стицању нових, словенских навика, словенска имена су постала и те како распрострањена и по најзабаченији деловима Албаније. Тако многи Албанци (Хоти, Кастрати и Клименти), хтели то да признају или не, знају да су братски повезани са црногорским племенима Куча, Братоножића и Пипера. Неизбежни доказ у прилог ове тврдње јесте и једини шиптарски народни јунак, Скендер-бег, а који је био српског порекла. Док, на пример, за Миридите се такође поуздано (научно-историјски) зна да потичу од Бугара.

„Према доказаним границама језика“, како бележи Хан, а преноси др Владан Ђорђевић у својој књизи „Арнаути и велике силе“ (1913. године на стр. 9), „излази да Словени нису само освојили само алпијски део Арбаније, него да они још и данас живе на северном порубу те земље. Некада су они (Словени) насељавали и и целу јужну страну алпијског чвора. Оно неколико арнаутских насеобина на северној страни алпијског чвора обележава само народно предање као доцније колоније арнаутске.“

Под таквим историјским утицајима Албанци, односно Арнаути, или Шиптарци, сасвим природно, а током великог броја година почели су да примају и српске обичаје, о чему др Ђорђевић, такође говори (књига „Арнаути и велике силе“, стр 9). „Арбанаси су примили и српски обичај побратимства, али су га искварили, јер докле српски побратим сматра жену свога побратима као рођену сестру, докле Арнаутин може да изврши браколоство са женом свога побратима, а да за то не погине, иако се у Арнаутлуку убијају људи за много мање увреде...“

Дакле, на основу макар до сада објављених историјских података о Шиптарцима, извесно је да су и тада, пре неколико стотина година, а баш као и данас, били склони свакојаким разбојничтвима и смицалицама. Још нешто се намеће као отворено питање, којим језиком и писмом су се служили и служе Албанци? Дакле, имају ли народног језика, како им је изгледало писмо, да ли је део националне шиптарске историје остао забележен у јуначким народним песмама Арнаута? Немају, и о томе опет налазимо белешке др Ђорђевића (књига „Арнаути и велике силе“ на стр. 10), у којима пише следеће: „Најбољи доказ за то налази се у факту што је енглеско библијско друштво, које издаје Свето писмо за сваки народ на његовом народном језику, било принуђено да за Арнауте штампа библију на пет разних превода. Између ових пет „дијалеката“ два су најраспрострањенија, онај којим говоре Геге, и језик јужних Арнаута, који се зову Тоске. То су толико различити језици да Геге не разумеју Тоску и обратно. Посланици Али-паше јањинског Мустафа-паше скадарскоме, и ако беху и сами Арнаути, морали су повести собом нарочитог тумача, јер нису знали гегски језик...“

Дакле, остаци мешавине језика и данас проучавају врхунски фонетски стручњаци и сви се слажу да је шиптарски језик мешавина најразличитијих језика. Проблемом албанског, у његово време арнаутског језика, бавио се и Густав Мајер, који је у „Етимолошком речнику“ доказао да језик којим се служе Шиптарци, а у периоду краја деветнаестог века, има 540. словенских, 870. новогрчких речи, а остале речи су романског и турског порекла. Дакле, чак и да су Шиптарци напредовали, и то не само у

језичком смислу, већ и у сваком другом погледу, остаје извесно да они немају своје писмо, своју азбуку.

О томе какавог је менталног склопа народ, који ни крајем деветнаестог века, још увек нема своје национално писмо, јасно се сагледава и данас, и то пре свега кроз шиптарско чињење злодела најстаријем народу Европе и Блукана, Србима. Реч је о свакојаким зверствима, која су се деценијама дешавала, а и даље се дешавају на вековној српској земљи Косову и Метохији српском народу, у склопу са тим неизоставно је потребно поменути и данашња, новостворена жаришта, чији су виновници, опет Шиптарци, и то по Македонији и јужној Србији (Бујановац, Медвеђа и Прешево). Народ без заједничког народног језика и азбуке, то је народ зла и пропасти, али тај и такав злосрећни народ, највећи срам и отпад Европе, што, нажалост, Шиптарци јесу, данас је највећи савезник нових колонизатора света, Америке, а по потреби и великих сила Европе, Немачке, Италије и Француске.

Какав је то народ, који нема своје национално писмо, а живи више хиљада година, јасно је и малом

детету, а камоли образованим људима. Траг шиптарске писмености не постоји, а то је оно што им чак и њихови ментори Американци, не могу напреца створити. Научили су Шиптарци у току ових стотинак година двадестог века да се служе некаквом мешавином више писама, од којих примарно место припада арапском, грчком и латинском писму, што, наравно, не значи да се постојећи арнаутски гласови могу забележити оваквом мешавином писама.

Национално свесни и писмени народи, који за собом имају богату историјску прошлост, своје национално писмо користили су да забележе и део своје националне историје, прошлости, како би потомци знали за

све јунаке и подвиге, па макар, ти исти јунаци,

током векова и зуба времена постали само мит и легенда. Углавном, а што зависи и од историјског периода, Србима је остала богата ризница епских народних песама из сталне борбе против Турака. Слично је било и са осталим национално свесним и опредељеним народима Европе. Наравно, овде је пре свега реч о оним народима који су имали своје народно писмо. Међу такве народе Европе, који имају своје народно писмо, а којим, наравно, бележе и стихове о националним јунацима, а, који по природи ствари, током десетина и стотина година, постају митови и легенде, не могу се убржати Шиптарци, односно Албанци, или Арнаути, како их углавном зовемо у овом тексту. Арнаути су ускраћени за народне јуначке песме, што само говори о природи и потреби народа, који, свиђало се то њиховим менторима Американцима или не, само говори о томе да су они и на почетку овог новог двадест првог века, тек мало макли од нивоа пра човека!

Лако се прити
када велике силе чувају леђа

**Увек су их велике силе користиле
за своје стратешке планове**

Говорећи о народном писму Арнауца и др Владан Ђорђевић, а користећи при том изузетно обимну литературу, у књизи „Арнаути и велике силе” (на страни 27) бележи следеће: „... Те тако и ми не можемо и поред најбоље воље ништа друго навести од арнаутских умотворина, него ово неколико љубавних песмица и ово неколико пословица...”

„Жудња се у мени распламтела, Ленка, изађи одмах, иначе ћу одмах кренути на пут, носићу косу на француски начин, праћу се истински, и кад се вратим лајаћу као пас”.

Затим, др Владан Ђорђевић, желећи да појасни одређену арнаутску „љубавну претњу”, бележи и следеће (књига „Арнаути и велике силе” стр 27). „Ова претња, да ће истински да се пере, биће разумљива само онима, који из путописа аустријских барона, лекара и инжињера знају колико се Арнаути боје прања и купања, а нарочито купања, јер се од њега „добија грозница”.

Још једна љубавна песма.

„Кад се све утиша, онда моја драга, с лампицом у руци, и затутуљена у три мараме са ’фронцлама’ излази. О, онда ја узвикнем: да Бог да твој муж погинуо у борби, те да будеш моја без икаквог страха, те да можемо прислонити колено уз колено...”

Дакле, и у то мало сачуваних, и једва написаних стихова, који би требало да буду љубавни, Арнаути, односно Албанци уткали су тву своју лошу, злу крв и нарав, а, затим је јасно изражена и њихова насушна потреба за претњом, а којом, по свој прилици прикривају кукавичлук Арнаути су такви, па чак и у тако нежним и племенитим стварима као што је исказивање љубави кроз стихове и најлепше, заљубљеном срцу, само познате и миле речи.

Остаје дилема, ако су Албанци такви у изражавању и исказивању својих најтананијих и најлирскијих осећања, какви ли су кад показују мржњу?!

Још увек је неразјашњено наше основно питање, какав су то народ Албанци, односно Шиптари? Од високоумних и образованих људи, који су бележили податке о Арнаутима, сазнали смо искључиво појединости, које ни једном народу не могу да служе на част. Пре свега, то је народ који је састављен од неколико сродних племена, немају заједнички језик, па им је још увек им је велики проблем споразумевање. За народ, који нема заједнички језик, сматра се, а по природи ствари, да нема ни кул-

туре. Међутим, све што је до сада написано о Арнаутима, Арбанасима, Албанцима, односно Шиптарима, опет не садржи довољно података о томе, каква арнаутска историја, ма ко је бележио од великих европских сила, и уопште, постоје ли такви подаци, који говоре о историји Арнаута. Углавном, не постоје, те је стога сасвим извесно да Албанци немају нигде забележену народну историју! Другим речима, о народној историји, ако се то уопште тако може назвати, историчари могу сазнати тек понешто, и то само из записа оних, који су водили освајачке ратове на тој територији, а таквих је током више стотина година било много.

Извесно је да данашњи Шиптари, који својим свирепим терористичким акцијама покушавају да преотму од суседних држава територију, свој тероризам, а наравно, опет уз помоћ Американаца, поткрепљују фалсификованом историјом. У такву фалсификовану, а слободно можемо рећи и измишљену историју, не верују ни сами Албанци, али њихова похлепа и свирепост, као и много пута до сада, а захваљујући благонаклоности највећег светског жандарма, Америке, долазе до пуног изражаја.

Један једини јунак кога су Арбанаси једва стекли, током стотина и хиљада година јесте, на шиптарску жалост, ипак Србин. Реч је Скендер-бегу-Ђорђе Кастриотић (1443-1467. год.), и мада нам је жао што разбијамо део фалсификоване шиптарске историје, поред толико српских јунака, који су прерасли у митове, а током вишевековне борбе против Турака, ипак не можемо дозволити да се за љубав Шиптара, историја, баш толико мења и води ка свесном обмањивању.

О Скендер-бегу, кога помиње у својој књизи др Владан Ђорђевић („Арнаути и велике силе” стр 39), аутор

Стефан Лазаревић НАТПИС НА МРАМОРНОМ СТУБУ НА КОСОВУ

Човече који Српском земљом ступаш
било да си дошљак или овдашњи,
ма ко да си и ма шта да си,
када дођеш на поље ово
које се зове Косово,
по свему ћеш угледати пуно костију мртвих,
те са њима и камену природу,
мене крстозначног и као стег
видећеш како посред поља усправно стојим.

др Ђорђевић, позива се и на италијанског књижевника из шеснаестог века, и то следећим речима: „Теодор Спандуци, италијански књижевник из шеснаестог века вели: „Скендер-бег, човек лично храбар, био је српског порекла и био је толико заслужан, да су га ценили не само Арнаути, него и други народи...”

„Војска којом је Скендер-бег двадесет пет година бранио Кроју од турске бројне надмоћности, није била састављена од Арнаута него од Срба, који су онда неславали целу северну Албанију” (такође цитат из књиге др Владимира Ђорђевића, „Арнаути и велике силе” стр 39).

Дакле, ако се, а на основу свих историјских података, који не датирају од албанског народа, већ од других народа, и знају појединости, које донекле могу да оцртају слику тадашњих Албанаца, које су још западне силе Европе звали Арнаутима или Арбанасима, онда се по-

ставља логично питање, одакле, и када се створила идеја код Албанаца о Великој Албанији?

У време Берлинског конгреса (1878. године), британска и аустроугарска дипломатија, саветовале су Турску да искористи Албанце, који су били лаки за обрађивање и подмићивање, као добру препреку у спречавању ослободилачких покрета хришћанских народа, пре свега мислећи на Словене и Грке! Тада, у том периоду уобличен је и довршен великоалбански политички пројекат.

Дакле, по историјским подацима, велика источна криза, а која је наступила 1875 и трајала до 1878. године, почела је заправо српским устанком у Босни и Херцеговини, да би се касније наставила ратом Србије и Црне Горе против Турске, с циљем ослобађања српског народа од Османлијског царства. Завршна фаза ових бурних година, у којима су Срби водили још један ослободилачки рат, био је и руско-турски рат. Био је то период када је Русија задала тежак ударац Турској, јер је показала сву снагу своје надмоћи, на тај начин што је диктирала услове у Сан Стефану 1878. године. Том приликом, Русија је, пре свега, водила рачуна о својим глобалним и стратешким интересима на Балкану.

Оваквим одвијањем ситуације нису биле задовољне ни велике силе Европе, па су захтевале ревизију Сан Стефанског мира, а као последица таквог сплета околности, али и страха западних сила Европе од евентуалног ширења Русије, уследио је и Берлински конгрес. Уједно, то раздобље уводи у политички живот Балкана, и уопште читаве Европе, једно сасвим ново поглавље, које би се могло назвати дипломатијом силе. У склопу та-

кве, и само привидно и оквирно углавном дипломатије, какву су показали државници Западне Европе, крило се, заправо нешто сасвим друго. Наиме, западне силе Европе, у борби против српског и уопште гледано, словенског ослободилачког покрета, као и ослободилачког покрета Грка, прибегавају новом, али осавременењом трику уштогљено-хладне и дипломатске присиле, а у којој, захваљујући одлукама земаља Западне Европе, централно место, или главна улога, припада управо Арбанасима. Дакле, тада је на Берлинском конгресу створен великоалбански политички пројекат.

Великоалбански политички пројекат, или план, сасвим је свеједно како га зовемо, само је средство којим се Албанци искоришћавају за потребе великих сила Западне Европе. Тако је било онда, али тако је и данас. Међутим, данас је великоалбански пројекат мало проширен, и усмерен ка другим правцима. Наиме, појашњења ради, није згорег нагласити како су Албанци и данас као и пре неколико стотина година, само сред-

ство у рукама велике силе, а овог пута то је Америка, а Албанци, односно Шиптари им служе за контролу и стално упозоравање Европе, која би, евентуално, једног момента могла да схвати да је, захваљујући политици Америке, постала талац некадашње сопствене политике. Данашња Европа, односно један импозантни део Европе, а што Балкан свакако јесте, захваљујући шиптарским менторима Американцима, постао је поново, после неколико векова потурчен, а Европа, самим тим, научно и технички ослабљена, те као таква спремна да постане велико и неисцрпно тржиште за моћну индустријску силу каква је Америка.

Великоалбански политички пројекат створен на Берлинском конгресу, обухватао је тадашња четири турска вилаета: косовски, скадарски, битолски и јањински. Албанци су били и остали само оруђе у рукама великих сила, како онда, тако и данас.

Корени српско-шиптарских сукоба, а све више и јасније уочавамо и македонско-шиптарских сукоба, а зашто не рећи сасвим отворено и јавно оно, што цео свет одавно зна, ескалирајућих шиптарских терористичких акција по Балкану, питање је које захтева темељнију и историјски потпунију анализу.

Дакле, сви корени вековних шиптарских терористичких дивљана по Балкану су врло дубоки, али њихова суштина,

могла би се објаснити следећим подацима; током првих векова турске власти велики број Арнаута је примио ислам, па су на тај начин Арнаути постали турска „ударна пешница“ у односу на све околне, суседне, хришћанске земље.

У старој Србији, а крајем седамнаестог века, Срби су подржали рат европско-хришћанске коалиције против Турске, придруживши се војсковођама који су, продрли, 1689. године, све до Скопља и Призрена. У контрафонзиви турске војске, у којој су учествовали Татари Арнаути, европске трупе су застављене, а са њима се повлачио и већи број српског становништва. Ова немилна дешавања у српском народу познатија су као повлачење Срба с патријархом Арсенијем Чарнојевићем, и то су једине сеобе Срба, ако се то уопште тако и може назвати.

С друге стране, Арнаути су од самог свог постојања били номадски народ, који се хиљадама година исељавао са своје родне груде. Тако су Арбанаси, крајем седамнаестог века, почели да насељавају остављена српска имања старе Србије. Њихов долазак на српску земљу подразумевао је и наставак притисака на оно мало преосталих српских глава, другим речима, српско истребљивање је настављено.

БЛЕСИМЕТАР

СРБИ = НЕМЦИ

„Кад би човек сео и погледао шта се у Немачкој писало о легендарном суду у Нирнбергу, видео би да се исто писало. Он је имао много веће правне мане него Хашки трибунал. Точак историје се окреће, постоји потреба за тим судом, ми смо, нажалост, као и Немци налетели на тај точак-то је један историјски малер да смо се ми наместили, да са нама креће нешто ново...” – **Војин Димитријевић**, професор права („Глас”)

СПАСИТЕЉ

У Србији нема разумевања за успешне. Уместо да неко ода признање људима који су преживели Милошевића и спасили оно мало здраве привреде помоћу које се може обновити читава економија, диже се хајка на њих” – **Душан Михајловић**, министар Унутрашњих послова („Репортер”)

НЕКРСТ

„Нисам крштен, али ми је баш у овим тренуцима први пут потребно да се крстим. Желим да примим хришћанство, али ћу, у сваком случају, веру тумачити индивидуално” – **Бранко Илић**, бивши члан Отпора

ПРАВА МАЊИНА

„...Имамо потпуно уверење од стране фундаменталних представника косовских Албанаца да ће бити поштована права мањина.” – **Александар Борг Оливије**, правни саветник шефа мисије УН на Косову и Метохији, аутор уставног оквира („Репортер”)

КО ЋЕ БРЖЕ

„За мене је најважније што је могуће брже укључивање у Европу. Коштуница размишља у вековним оквирима” – премијер **Зоран Ђинђић** („Репортер”)

БЕЛИЋЕВИ ПИЈАЧАРСКИ ДАНИ

„Увек се трудим да идем на пијану са тетком, код Меркатора и код Цветка” – **Божићар Ђелић**, министар финансија Републичке владе („Репортер”)

ВИШЕТАЛЕНТОВАН „МАЛИ”

„Чезнем што нисам искористио свој таленат за оперско певање и свој таленат за технику” – **Ивица Дачић** („Ид”)

КО СТЕ ВИ?

„Јесте ли ви нека инквизиција, да ли ја вас питама колико зарађујете и од чега живите” – **Жарко Кораћ**, потпредседник Републичке владе („Репортер”)

ЧУДНОГ ЛИ ПОШТОВАЊА

„Мислим да је јасно да албански лидери веома поштују оно што ми радимо и да покушавају да пошаљу сигнале” – **Ханс Хекеруп**, цивилни администратор Косова и Метохије („Репортер”)

БЛЕСИМЕТАР

ОТПОР ПРЕМА „ДОЂОШИМА”

Живимо у болесној друштвеној својини, а ти „дођоши”, људи који су с разноразних страна насељавали овај град, сигурно су уништили његов дух” – **Бранко Илић**, бивши члан Отпора („Репортер”)

„СЛУЧАЈНИ ПАРТНЕРИ”

„У сваком случају, добро је да Демократска странка Србије исказује извештајан помак од онога што је до сада био њен став и зато је данас више него икада потребно поставити питање како смо од оног дела Владе који је био криминоген постали евентуални будући партнери” – **Чедомир Јовановић**, шеф посланичког клуба ДОС у Народној скупштини Републике Србије („Блиц”)

СТУБАСТО ГРАЂЕН

„Тешко ми је да купим одела јер сам мало стубасто грађен. Сад имам три одела и једне панталоне које комбинујем са још два сакоа” – **Борис Тадић** („Репортер”)

НЕКИМА ДОВОЉНО И ДЕДИЊЕ

„Ја им поручујем да правим аутопут. Рећи ћу им отворено да имамо неспособну владу, али ћемо пут направити. Или, можда немају потребе за аутопутем? Ко живи у кругу двојке, он се вози авионом па му аутопут и није потребан. Довољно му је Дедиње” – **Велимир Илић**, председник Нове Србије („Сведок”)

САМО ОБРЕНЕ!

„Мислим да је Обрен Јоксимовић помогао Влади Србије јер је показао на делу како Демократска странка Србије замишља Владу. Значи, Владу од 20. Обрена Јоксимовића” – **Зоран Ђинђић**, премијер Владе Србије („Репортер”)

ДРВО НА ДРВО

„Толико се емоција пробудило у мени да сам морао да се наслоним на дрво да се не бих срушио” – **Александар Карађорђевић**, престолонаследник („Независна светлост”)

„ДЕМОКРАТСКЕ” ВРЕДНОСТИ

„Само су ратни злочинци пред Хагом, а наш ослободилачки рат је неговао демократске вредности” – **Хашим Тачи** („Блиц”)

ЕТО, БАШ ХОЋУ

„Бићу министар у оставци док не будем поново изабран за министра.” – **Обрен Јоксимовић**, министар у оставци („Репортер”)

Шта штампа хрватска штампа

Пренето из "НАЦИОНАЛА"

Na kaseti se vidi i maketa Bosne i Hercegovine nad kojom se vijori zastava mudžahedina koji smatraju da BiH mora biti njihov europski centar

Национал поседује 200-минутну пропагандну видео касету "Одред Ел Муџахидин", снимљену 1995. у БиХ, на којој се детаљно приказују начин живота и борбе јуришне постројбе муџахедина те велича свети рат и жртвовање за вјеру • Као доказ да ислам у БиХ не бране само драговољци из Афганистана, Египта или Ирана, даје се снимка домаће 7. муслиманске бригаде, бошњачке верзије Ел Муџахидина

Videokaseta 'Odrred El Mudžahidin' posvećena je, kako piše na špici, 'Šehidima Bosne'

ВИДЕО КАСЕТА ИЗ БИХ

Написао: Роберт Бајруши
Снимке: Националова документација

Осама бин Ладен био је један од главних организатора и финансијских спонзора вишегодишњег пребацивања неколико тисућа муџахедина тијekom рата у Босни и Херцеговини. Редакција Национала поседује 200-минутну пропагандну касету „Одред Ел Муџахидин“ чије је снимање довршено поткрај рујна 1995. године, а у којој се детаљно приказују начин живота и ратни обичаји неколико стотина бораца углавном пристиглих у БиХ из арапских земаља, али и домаћих муџахедина. Снимање и дистрибуција касета о исламским ратницима уобичајена је метода којом се служе Осама бин Ладен и његови сурадници.

Филм је направљен како би се пропагирани ислам и борба муслимана против непријатеља, тако да се кадрови борби против Срба и тенковско-пјешачки напади редовито прекидају снимкама барјактара који узвикује „Алаху екбер“ с објашњењима водећих муџахедина о разлозима зашто се налазе у Босни и Херцеговини. За остварење пропагандног учинка није се могла изабрати боља постројба од јуришног одреда босанских муслимана Ел Муџахидин.

• Бин Ладен и Ансар

Премда Бин Ладен није никада особно посјетио Босну и Херцеговину, сарајевски тједник Дани објавио је прије двије године како је најпознатији свјетски терорист власник босанско-херцеговачке путовнице. Путовницу му је под лажним именом 1993. издало велепосланство БиХ у Бечу, исто као и његову блиском сураднику и једном од најтраженијих свјетских терориста Туниџанину Адунују Мехрезу. Мехрез је организатор и судионик мно-

ПРИПРЕМА

гобројних терористичких напада, међу којима су најпознатија подметања бомби у америчка велепосланства у Кенији и Танзанији када је погинуло неколико стотина људи. У Истанбулу је средином рујна 1999. намјеравао извршити атентат на тадашњег талијанског министра вањских послова Ламберта Динија и државног подтајника САД-а Марца Гросмана. Обавјештајне службе дознале су што спрема и пресреле га, а приликом претреса турски су обавјештајци код Адунуја Мехреза пронашли и путовницу Босне и Херцеговине, извијестио је турски дневник Хуриџет.

Одред Ел Муџахидин представљао је ударну, али не и једину муџахединску постројбу. Елиту је представљао и Добровољачки батаљун муџахедина Ансара чијих је 600 војника дјеловало на просторима Травника и Зенице.

• Инструктори из Ирана

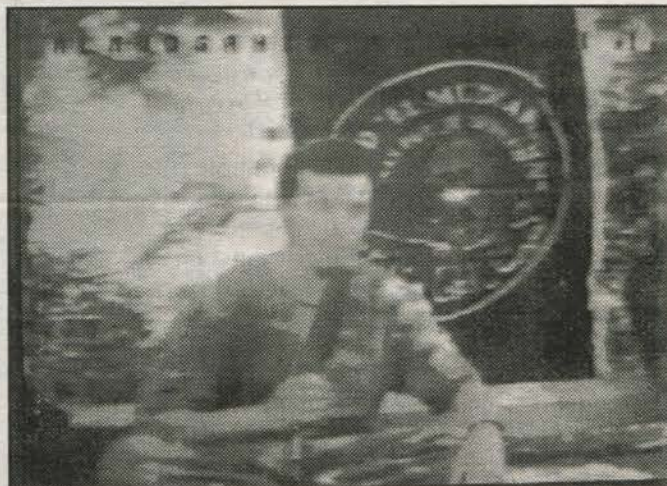
Главни је стожер био смјештен у творници „Ватростално“ у селу Подбријежје, а у прољеће 1995. у околици је основан и логор назван „Мученички одред“ у који су смјештени исламски борци пристигли из Ирана, Пакистана и Афганистана. Муслимански специјалци основали су у околици Бужима, гдје су се налазиле снаге генерала Атифа Дудаковића, и елитну постројбу Катаеб-ал-Мунимин (Батаљун вјерника) коју су попуњавали углавном Арапи и Суданци док су инструктори стигли из Ирана.

Потписивањем Дејтонског споразума већина је муџахедина напустила Босну и Херцеговину, међутим,

према обавјештајним процјенама, приближно 1.200 их се и даље налази на подручју Зенице, Завидовића, Тузле, Бугојна и Травника. Тристотињак их се оженило и примило босанско-херцеговачко држављанство те сада раде у многим исламским културним и хуманитарним организацијама које дјелују у Босни и Херцеговини. Чак и видео касета „Одред Ел Муџахидин“ показује везу муџахебина и неких хуманитарних заклада. Вјеројатно ненамјемо аутори нису избрисали натпис женевске закладе „Aide direct“ која је, према свему судећи, повезана с муџахединима.

• Жртвовање за вјеру

Сви дијалози у видео касети којом се величају ратни пут и јунаштво одреда Ел Муџахидин вођени су искључиво на арапском језику, што говори да су копије намијењене публици изван Босне и Херцеговине. Филм започиње великим латиничним натписом „Одред Ел Муџахидин – Наш пут је Џихад“, након чега је приказан и амблем постројбе: отворени Куран испод којег су укрштена два калашњикова. Средишњи је лажмотив величање жртвовања за вјеру тако да се често приказују и тијела погинулих муџахебина, што досеже кулминацију на самом крају када се мијешају кадрови из времена док су били живи, и тренуци када се њихови лешеве спуштају у гробнице. Ништа мање важна није ни политичка димензија филма о одреду Ел Муџахидин јер она свједочи о блиским везама муџахебина и бошњачких политичко-војних челника; тако је у неколико наврата снимљен Алија Изетбеговић како обавља смотру те екстремистичке постројбе, а потом одлази

Dok muџahedin govori suborcima u pozadini se види zastava odreda na kojoj пише 'Одред Ел Муџахидин - Џихад је наш пут'

на разговор с главним муџахединима који су прије тога снимљени на састанку са заповједником 3. корпуса Армије БиХ генералом Сакибом Махмуљиним и пуковником Фадилом Хасанагићем.

Затим слиједи набрајање криваца за страдања муслимана о чему говори један од вођа одреда. „Америка и Уједињени народи криви су за пад Сребренице и других муслиманских мјеста у Босни и Херцеговини у руке непријатеља. Али муџахедини се не боје смрти, они на непријатеља иду храбро јер и ако умиру, они умиру на Алахову путу и иду у рај. Уосталом, када Алах одлучи да је крај, свеједно је налазе ли се у том трену

МУЏАХЕДИНА ЗА ЏИХАД

Алија Изетбеговић је био чест гост муџахебина, а дочекивао га је заповједник Ел Муџахидина Абу-Ал Маали, сја је лице на свим снимљеним разговорима замаскирано

кревету, на путу или у борби”, појашњава гледатељима разлоге доласка у босанска брда шеик Анвар Схабан, потписан као „главни и одговори за шеријатска питања” у Ел Муџахидину док се на касети приказује подјела БиХ на Федерацију и Републику Српску. У својем наступу шеик Схабан оптужује Запад, али и Иран да нису учинили ништа за спас Бошњака због чега су се они вратили својој вјери и придружили муџахединима. И док Анвар Схабан отворено говори у камеру износи програм муџахединске борбе и будуће планове исламизације државе, лице ратног вође одреда Абу-Ал-Маалија непрекидно је затамњено. Маали је Туниџанин који је још 1992. у Босну и Херцеговину стигао преко Хрватске, но никада није допустио новинарима да му сниме лице. У сваком случају ради се о изнимно важном војнику јер је у свим кадровима снимљен како стоји или сједи тик до Изетбеговића, Махмуљина и других часника Армије БиХ.

Видео касета свједочи о блиским везама муџахедина и бошњачких челника: осим Алије Изетбеговића с њим су снимљени и високи чиновници Армије БиХ Сахиб Мухмуљин и Фадил Хасанагић

Одред El Muwahidin имао је у вријеме снимања филма приближно 550 бораца, а према исказима њихових вођа, у сусједној држави у то је вријеме ратовало око 6.000 муџахедина. У прво вријеме њихови су једини непријатељи били Срби које у филму називају „четници“, док су с Хрватима одржавали квалитетне односе. Захваљујући хрватско-муслиманском споразуму већ средином 1992. Хрватска постаје база из које су сваког мјесеца стотине муџахедина с Блиског истока и осталих муслиманских земаља пребацивани у Босну и Херцеговину, међу осталима и Abu-al-Maali, али и већина његових субораца међу којима и један од првих муџахединских заповједника шеик Абу Абдул-Азиз. Хрватско толерирање муџахединске присутности трајало је приближно пола године, но успоредно са све јачим конфликтима између ХВО-а и Армије БиХ, у листопаду 1992. прекинути су доласци муслиманских ратника из иностранства. Отада су се њихови трансфери у подручја под бошњачком влашћу обављали илегално.

• Тузланска операција

Након упознавања с водећим ратницима одреда Ел Муџахидин њихови су сниматељи представили операцију у околици Тузле која је вођена 10. рујна 1995. Радило се о посљедњој фази рата у Босни и Херцеговини када су ХВО и Армија БиХ убрзано продирала на бојишници која се простирала од Велике Кладуше, преко Дрвара и Јајца до околице Добоја и Тузле. Ондје су муџахедини разбили српске постројбе; приказане су снимке мртвих непријатеља како леже у рововима. Камерман из аута снима еуфоричне муџахедине у различитим ситуацијама: на тенку, док славе побједу испијајући чај из лименки или када се клањају покрај цесте, а непрестано се попут звучне кулисе пуштају пјесме с вјерским садржајем. У једној просторији шеик Схабан објашњава скупини преплашених срп-

Филм итешко компромитира и неке хуманитарне закладе - вјеројатно ненамјерно није избрисан највише закладе Aide direct из Женеве која је, по свему судећи, повезана с муџахединима

ских заробљеника да немају разлога за страх јер муџахедини не убијају заробљенике, а као потврду представља им Србина који се недавно преобратио на ислам.

Као доказ да у одбрани ислама не судјелују само драговољци из Афганистана, Египта, Туниса или Ирана, даје се снимка домицилне 7. муслиманске бригаде која је представљала бошњачку верзију Ел Муџахидина. Послије се приказују исјечци из потписивања мировног споразума у Паризу, а док се на екрану рукују Слободан Милошевић, Фрањо Туђман и Алија Изетбеговић иза којих се налазе Bill Clinton, Jacques Chirac, Хавиер

Солана, Борис Јељцин и други водећи свјетски политичари, глас хоће упозорава гледаатеља да се ради о варци и протумуслиманској завјери јер су након муслиманских ратних побједа западне земље видјеле да им ствари измичу из руку па су одлучиле зауставити џихад. „Али невјерници морају знати да се битка наставља све до Судњег дана“, прориче хоџа будућност читајући суре из Курана.

Завршни дио касете посвећен је погинулим муџахединима, уз остале и заповједнику Ал-Матузу Белах Елмесерцу, те административцу одреда Мугахебу Абу Њелид Елмесарију, чију смрт илустрирају снимке његова говора у којем тврди како су муџахедини постигли свој циљ јер су се локални муслимани, које није красила претјерана богобојазност, сада вратили вјери, џамије и вјерске школе све су пуније, а и све су бројније жене које лице прекривају велом. „У Босни је на дјелу крижарски рат против муслимана, али босанска је војска ојачала и има 140.000 војника које су одузели од Срба који се зову четници и Хрвата који су их издали. Зато је разумљив страх Еуропе од муџахедина јер Запад мисли да ће се Босна претворити у нови Афганистан“, казивао је непосредно прије погибије Елмесари. Видео касета завршава поруком како се уз Алахову помоћ ускоро очекује излазак нове касете.

Video kasetа prikazuje i mrtve srpske vojnike kojima su mudzahedini nakon pobjede odrubili glave

ЗВИЖДУК У (1)8

Да ли су амерички двојни аршини постали сасвим природно стање и на спортским теренима, питање је које захтева темељну анализу. Ми нисмо аналитичари, већ само обични спортски навијачи, а по потреби можемо да будемо, више или мање, успешни коментатори, онога што смо видели и доживели • Дакле, на трагична дешавања 11. октобра, у којима је више хиљада недужних цивила настрадало, док су се рушили највећи њујоршки облакодери и горео Пентагон, нико није био равнодушан, па нису могли бити ни српски навијачи, који су такву “коллатералну штету” већ доживели.

На стадиону Партизана, 20. септембра, у оквиру Купа европске фудбалске уније, играла се фудбалска утакмица између Партизана из Београда и Рапида из Беча. Фудбалска утакмица, рекло би се као и свака друга, састала се два прволигаша. Један из „демократског” Београда, други из традиционално културног Беча. Разлога за некакву претерану бригу, али ни посебан труд, нису имали, а рекло би се, нису ни показали ни домаћи, а ни гостујући фудбалери. Једино ко се показао у правом светлу, као и обично, били су Партизанови навијачи, којима поједини „чистунци” још увек нису опростили батињање хомосексуалаца на неуспешној геј-паради у Београду. Елем, шта је било, било је, а ко је ко, тек ће се видети.

У сваком случају, оно што су сви на Партизановом стадиону тог дана приметили јесте духовито-цинична опаска исписана на навијачком транспаренту, поводом једне „утакмице” у којој није било ферплеја, али резултат је целој светској јавности познат.

Дакле, ни по чему претерано узбуђујућа утакмица, да није било нечега, што је претерано узбуркало страсти дволичних спортских коментатора Београда, који су се „демократски“ прописано уплашили медијско-тонске слике, која је обишла свет, а посебно прекоокеанског коментара, који би, евентуално, могао доћи од оних који се још увек нису опоравили од „коллатералне штете“.

Почетак утакмице, по некаквом неписаном правилу, које је тог дана (а и свих наредних) важило за све стадионе света, подразумевао је минут ћутања цивилним жртвама Америке.

У сећањима свих присутних на тренутак се пред очима појавила позната медијска слика: гађани су амерички центри моћи у којима је изгинуло много цивила. Као одговор на овај терористички атак, председник Америке објавио је како је Америка у рату. Партизанови навијачи, који по свој прилици имају добро памћење, сетили су се да у сваком, објављеном или необјављеном рату (на пример Америка је напала Савезну републику Југославију, 24. марта 1999. године, а да то није објавила, такође, чињеница је да за тај ратни напад није имала ни одобрење Конгреса, као ни Савета безбедности, прим. аутора) увек страдају недужни цивили. Не треба сумњати у саосећајност Партизанових навијача, поводом трагедије која је задесила Америку, али, за њихово поношање треба имати разумевање, јер, напосто, са „коллатералном штетом“ сусрели су се, нажалост, много пре Американаца. Осећај бола због недужно страдалих је присутан, али у сваком случају, по природи ствари, осећања су много већа кад је у питању лични, а не прекоокеански бол. Ваљда је то нешто што је сасвим природно, а што смо посебно усавршили током „Милосрдног анђела“ 1999. године.

У тишини, на централном делу игралишта, у стању мирно, с пуно поштовања и искреног саосећања стали су фудбалери оба тима, са њима и судије. У том тренутку се очекивало и од „Гробара“ да америчку трагедију пропрате без поговора. Истини за вољу, поговора није ни било, али зато звиждука јесте. Звиждук у 18. часова, обележио је ову спортску манифестацију и донекле показао како сви имамо право на различите начине да показујемо бол, јер неко то ради кроз сузе, неко ћутањем, а неко звиждањем. Није то била песма, да би неко претенциозно и намерно тврдио како се „Гробари“ радују туђој несрећи.

У крајњем случају, ваљда сви знамо како је српски народ чудног менталног склопа и како врло често непредвиђено реагује, а то је просто зато што ми смо трамо да писана и неписана правила треба кршити на „демократски слободан“ начин. Уосталом, још увек није познато да су нам људи из „демократског“ света замерали што смо певали у периоду када смо и сами имали националну трагедију и жалост, свакодневну „коллатералну штету“. Такође, из тог периода није нам познато да је на неком фудбалском терену Европе, или света, у сусрету два противничка клуба, било ко од спортских актера одавао ћутањем саосећање настрадалим српским цивилима. Ми се због тога нисмо љутили, нисмо ни имали времена за то, јер „Милосрдни анђео“ је обављао своју „свету“ мисију, ненајављено и не бирајући време и своје мете!

Тада песма и звиждук „Гробара“ нису плашили фудбалске коментаторе, а нису узнемиравали ни светско јавно мњење, због евентуалних реакција, које би могле да пристигну из УЕФА. Напротив, тада су „Гробари“ и „Делије“, као и читав српски народ били на свим светским медијима приказивани као геноцидан народ, који малтретира „јадне“ Шиптаре, не признавајући им демократске принципе за које су се они борили. Подсећања ради, није згорег напоменути, како у том периоду пролећа 1999. године, ни спортски свет, као ни спортска Европа српским фудбалерима, и уопште спортистима Савезне Републике Југославије

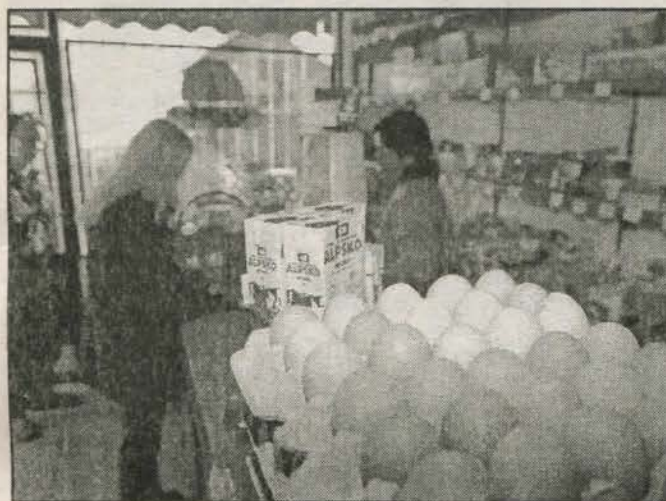
нису дозвољавали да учествују ни на једној спортској манифестацији. За њих нисмо постојали, а ми се, због таквог њиховог става нисмо љутили. Такав нам је ментални код; опраштамо, али не заборављамо!

Слична ситуација на фудбалском терену десила се и у америчкој пријатељској Турској, када су се надметали турски шампион Фенербахче и шпанска Барселона. О тамошњим реакцијама спортских коментатора ништа не знамо, али сасвим је сигурно, па макар нам то и не ишло у прилог; пет векова ропства није мала ствар, али је сасвим довољно да нам реакције буду сличне.

ОТКИНУТИ ЛИСТ ИЗ ДНЕВНИКА ЈЕДНЕ ДОМАЋИЦЕ

ГЛАСАО СИ ДОС, БУДИ ГЛАДАН И БОС

Ко устаје рано цео дан му се спава, певушим док размишљам о томе шта паметно да спремим деци за доручак. Фрижидер је празан, не рачунајући оно једно јаје које служи као пелцар, али слаба вајда, или пелцар није добар или је нешто друго у питању. Нема чак ни сиротињске хране-маргарина, нема масти, нема уља, паштете, виршли, или било шта сухомеснато. Нема ничег, из фрижидера ме поздравља празнина, Деца су ми гладна, морају у школу празног стомака, а са ТВ се чује идиотско-цвркутави глас некакве шмизле, која булазни о витаминима из свежег воћа. Одакле, сестро, витамини, немам деци да дам, ни десет динара за кифлу, ако није скупља, а камоли витамине из воћа!?

Отварам новчаник, празан је.

„Мале але” су се пробудиле и спремају се за полазак у школу. Гледам их и плаче ми се. Како да им објасним да опет, још једно јутро неће доручковати, а доручак је најважнији. Биће добро ако буде и ручка, а за вечеру ћемо се већ снаћи, тешим саму себе.

Стварно, како да им објасним да сам донекле и сама допринела њиховом гладовању?! Деца осећају да сам несрећна и на рубу плача, и онако како то само она могу, још више ми натерују сузе на очи, речима утехе: „Мама, немој да се секираш, нисмо гладни, дођи да чујеш лепу песму”. „Баш ти лепо сузе стоје”, цинично ме поздравља још једно „увезено” лице с малог екрана. „Коме сузе могу лепо да стоје, идиоте”, питам се на граници урлања.

„Данас је Колин Пауел упозорио талибане...” чује се комшиницина шупља „ТВ кутија”. Слуша Дневник, не би ли чула када „деле” пензију”, размишљам, можда бих и ја слушала, само кад бих имала шта да примим, на дечији додаток немам право, јер по члану домаћинства, како је закон предвидео, имамо више од хиљаду динара, не припадамо у социјалну групу угрожених. Не спадамо, рекло би се, у сиротињу, али то само тако изгледа. Мајко моја, ако ми нисмо сиротиња, како ли онда она изгледа.

Држава ми није ништа дужна, а још мање крива. Сама сам бирала пут и начин за бржи отказ, и животни суноврат, моралну и људску беду, а хтела сам само да живим нормално!

Гласала сам за промену власти. Требао ми је нови режим живота, стари ми није одговарао. Хтела сам демократију, слободу говора, да могу опет да идем на летовање, купујем ципеле, нову гаредеробу за децу и оног-кукавца од мужа, који се од посла погрбио. Само сам желела да живимо боље. Хтела сам промене.

Промене сам и добила. Остала сам без посла, а мужевљева фирма, ма каква фирма, то је једна од оних банака са Динкићевог списка, спремна за одстрел.

Сваког дана чекамо и стрепимо, шта ће бити. „Шта буде биће”, говорила је моја покојна баба, лако је њој кад је гладна и жељна уста ништа не питају.

Расклапам машину за шивење како бих комшинициној пријатељици сашила сукњу. Каже да ће ми платити двеста динара, ако буде задовољна, макар нешто. Унапред размишљам где ћу их потрошити као да је у питању 2.000 ДМ. Срећа, што сам ишла на кројачки курс, али нисам шила, Бог зна од кад. Ваљда ћу успети.

Прошло је ево, годину дана од промене власти, резултат прошлогодишњег понуђеног живота гласио би: еуфорија због успеха, нада и очекивања

остваривања бољег данас, стрепња, упозорења Запада ако Срби не ураде ово, ово и ово. „Земља је и даље у кризи, за то су криви они прошли,” месецима слушамо исту причу, а проклета нада не престаје. Најавили су масовно отпуштања радника, затварање фабрика, нико није очекивао да ће бити на досовском нишану за одстрел. У међувремену, ненормално повећање цена; струја је поскупела 200%, телефонски импулс исто, комуналије такође. Цене основних животних намирница отишле су до неба.

Сећања ми магле разум. Осећам како бес расте. У марту сам остала без посла. Рекли су ми да није ништа лично по среди, већ сам, једноставно, вишак радне снаге. Припадала сам групи која има најмање радног стажа, испод десет година. Да ме не би прогласили вишком, предложили су ми да одем у неку приватну фирму, у једном селу надомак Земуне. Нису ми се ови властодршци, досовци извињавали, само су ми нагласили како би ипак можда све било другачије да нисам толико шуровала са српским радикалима, али ако се моје мишљење променило, и ако хоћу да postanем члан неке владајуће досовске странке, можда ћу успети да сачувам посао. Било је то упозорење, изречено као питање. Разбеснела сам се, дошло ми је да урликнем: „Будале, гласала сам за вас, јер сам мислила да сте бољи од претходних, а ви сте НАЈГОРИ! Правила сам се да нисам чула понуђено, и одлучила се за још једну промену. Рекли су ми још како је фирма успешна, у ствари да је фарма товних пилића у питању.

„Васпитачица, несвршени студент четврте године психологије”, одзвањају ми изговорене речи с разговора вођеног на фарми. Тип ме бледо погледао. Одмерио од главе до пете и кроз стиснуте зубе процедио: „Ко ми тебе, сестро, посла. Мени требају

жене за рад на фарми, а не за чување и психолошко надзирање пилића, али пробај...

Пробала сам, три дана рада по десет сати, и одустала, као усталом, и сви који се на овој „успешној“ фарми задрже највише десет дана.

Демократске промене су наступиле свом снагом и силином. Од досманлијских промена боли ме глава, а несаница је постала моје природно стање. Сама сам хтела промене, па је природно да сама и сносим последице, али зашто последице преварених гласача трпи цео српски народ? Зато сад седим код куће гладна и размишљам како је било прошло године, а како је данас. У продавницама није било уља и шећера, по два, три сата се чекало у реду, али сам га имала.

Данас у продавницама нема гужве и скоро нико не стоји у реду. Има шећера, има уља, прашка. Има свега, само нема пара!

Добар је овај на досманлијски начин бољи живот, онај ко преживи глад, макар ће нешто научити, „Не веруј онима који лепо причају и много обећавају, јер те чекао пакао са девет кругова“!

У ком кругу сам сада за овом шиваћом машином, ни сама не знам, али ваљда ће неки избори, па ће се нешто променити. Ђаво га однео, оде ми штеп, због избора. Ма, није због избора, него због нервирања.

Стварно ми је мука од свих идиотлука које сам у току ових годину дана чула и прочитала од ове досовске лажљиве жгадије. Сваког дана гледам оног богохулника, што од носа не може да види ни лево ни десно, како једе роткве о прву и правди. Шта он зна и ко ли га доведе на функцију. Ко га доведе, па ја својим гласом, као и већина преварених Срба. Нисмо, бре, ни гледали за кога гласамо. Мислили смо Коштуница је фини човек. Поштен политичар, који ће поносно носити бреме своје политичке одговорности. Не лаже и не краде, а нема ни деце, неће бити много грабљив. Држаће под контролом Ђинђића и ове политичке фићфириће.

Е, ако се по јутру дан познаје, онда смо могли препознати један од најцрњих дана у српским животима, и то већ почетком године. Али, готово је. Повратка није било.

До републичких избора, односно формирања Владе Србије, још и којекако. Могло се с тешком муком преживети. После тога, коло „демократских промена“ нас је ухватило у ковитлац, па вуче на све стране, али, углавном, у дубину сиромаштва и пропасти, по свој прилици предстоји нам, још једно растакања државе.

„Осамнаесторица величанствених“ на досманлијским, затвореним седницама почели су да одлучују о свему. Каква Влада, једна, друга, какви избори, каква бољи живот, о томе ко ће и како ће преживети могу да ОДЛУЧЕ само „ОСАМНАЕСТОРИЦА“ величанствених. Опозиција, ко је још на скупштинским седницама признаје, ако Ђинђић каже, преко свог вечитог студента Чеде Јовановића, како их треба маргинализовати, онда је то тако. За новим Крдуном се олако поведе и овај из унутардосовске коалиције, новоформирани „опозиционар“ Маршићанин, и „вози Мишко“!

Сукња је готова. Брзо сам је сачила. Зовем жену да дође, треба да купим нешто за ручак, а то могу само ако ми плати за сукњу.

Улећу клинци из школе, кажу да су јели. Не питам шта, ни од кога су добили, јер је сувише болно. Вероватно су поделили доручак неког другара, има још лепо и добро васпитане деце. Мало ми је лакше, али се заклињем како више, због погрешних избора, никада нећу доћи у овакву безизлазну ситуацију.

Проба сукње, то је управо оно што је хтела. Плаћа ми и одлази. Она задовољна, а ја раздрагана трчим у продавницу са двеста динара. Купујем млеко, маргарин, кромпир и флашу уља и пројно брашно за качамак. Таман толико колико сам имала.

Пржим кромпириће, певушим и слушавам скупштинску седницу, ишчекујући посланике Српске радикалне странке. Размишљам како можда, нису најбољи, али су најискренији и најпоштенији, на следећим изборима, које једва чекам, не би ли се ова досовска гамад макнула, гласају за радикале. Шешел се јавља за реч, тражи реплику, каже прозвао га Чеда. Нови „опозиционар“, председавајући Скупштине, цинично, кроз осмех додаје како Шешел није прозван и нема права на реплику. На тренутак сам се сетила оног маторог што је као корњача годинама водио разне скупштинске седнице, и у безобразлуку и у политичком неслагању или незнању, имао је стила.

Чује се гужва, скупштинска расправа, добацавања, а ја све гласније чујем и комшиничин телевизор, ваљда појачава тон, не би ли чула шта прича Шешел. Комешање и прекид, тајац.

Звони ми телофон. Зове ме комшија, каже: „Јеси ли видела безобразлука. Прекинуше седницу, Маршићанин није Шешелу дао реплику, а војвода, ипак, изашао за говорницу. Маршићанин га опоменуо и искључио микрофон, али војвода не попушта. Онда је председавајући пијанац дао паузу и позвао обезбеђење да изнесе Шешела, и...“

„Шта је било даље”, питам нестрпљиво.
„Не знам”, каже, искључили су камере, али дође ми да одем и дигнем Скупштину у ваздух. Ова неумерена досовска стока ће проћи пет пута горе од свих владајућих гарнитура. Погледај бре, ниједна фирма не ради. Штрајкују људи са свих страна. Они само вичу-Влада нема пара, и ми смо земља у транзицији. А, овамо, свако од њих пун као брод, чувају их на десетине горила, возе се у блиндираним циповима, позајмљеним, мафијашким авионима, само што нам још отворено и „демократски” не кажу, а ти српска стока, кад си глупа и други пут веруј слаткоречивим причама. Чућемо се касније, идем да видим шта ми је с ручком”.

Јадан мој комшија, и он је као и ја остао без посла. Жена се запослила у некој трафици, па, сад он увежбава кување и са женама из комшилука дели рецепте.

Опет звони телефон. Моја комшиница-пензионерка, пита ме, што су се Коштуница и Ђинђић опет посађали, па се сад наново јавно препуцавају преко телевизије. У целој причи се, каже, спомиње, нешто и Ђукановић. Кажем јој, како немам појма о чему је реч и хвалим се са зарађених, а већ потрошених двеста кинти, а она ме и не слуша него наставља: „Знаш, они су таква багра да немам речи. За мојих седамдесет година, још нисам видела веће преваранте. Слушај, молим те, као они се нешто свађају. Фолирају се гарант. Мислим да припремају народ за изборе, али хоће пре објављивања избора да поларизују народ на две струје; ону која подржава Коштуницу и ону која подржава изборе. Народ како је наиван, опет ће се з... и гласови, оних који се још надају „демократским променама” и верују овим досманлијским хулиганима ће се поделити на

два тора. После избора Коштуница и Ђинђић ће опет створити парламентарну коалицију и Владу. То је то, тако они замишљају да изведу још један „демократски” марифетлук. Али, мало сутра. Од тог њиховог плана нема ништа. Па, није овај народ толико глуп, опет да гласа јалову краву. Кажем ти, драга моја, Шешел је тај, који ће да победи. Идем да слушам вести, хао”.

Од стварног живота ме дефинитивно боли глава, а све чешће и срце. Постављам тањире за ручак и размишљам, куда иде Србија и српски народ с оваквом влашћу.

Сви смо на окупу. Ручамо, причамо и да нисмо у материјалном и политичко-друштвеном теснацу, могла бих да помислим како смо ипак срећна породица. Хвала Богу, здрави смо и јаки. Сналажљиви и вредни, издржаћемо ову досманлијску аждају до избора, а онда...

Причам мужу шта се дешавало у Скупштини, а он ми одговара кроз самозадовољни осмех, како је већ чуо. Каже, сви у аутобусу причају о томе. Тврди ми како људи све више и све гласније и храбрије подржавају српске радикале. Не знам, волела бих да је тако, макар ми се чини да би друштвено-економски статус наше земље, под ауторитативном радикалском руком кренуо набоље, а не би летео у суноврат као сад.

Остатак дана је пролетео у причама и плановима, шта ако буде ово, или оно... Шта ако ратоборни савремени колонизатори света Американци започну још један рат. Хоће ли бити светског рата, да ли је Нострадамусово пророчанство близу...

Све у свему, прође још један тежак досманлијски дан.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2001.

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица и непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацивања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

МИТИНГ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРОКУПЉЕ 12. ОКТОБРА 17 ЧАСОВА

